

Butlletí

BISBAT
DE
TERRASSA

Març-Abril 2020

Butlletí del Bisbat de Terrassa

Núm. 23 (2020) II

30 d'abril

Redacció i administració:

Bisbat de Terrassa. Mitjans de Comunicació Social
c/ Vinyals 47-49, 08221 Terrassa - Tel. 93 733 71 20; Fax 93 733 70 95
A/e: bisbatdeterrassa@bisbatdeterrassa.org

Església Diocesana

Bisbe diocesà

Decrets

Condonació de l'aportació al Fons comú diocesà

DECRET 04/20 - Terrassa, a 19 de març de 2020.

Atesa la situació excepcional que estem vivint amb motiu de la pandèmia del Covid-19, agraint els esforços que des de les parròquies i esglésies s'estan realitzant per continuar al costat dels feligresos i de les persones que més ho necessiten.

Tenint en compte les dificultats que hi ha en aquests moments per realitzar les col·lectes ordinàries i havent realitzat les consultes oportunes,

PEL PRESENT

Dispensem i condonem les aportacions econòmiques de les parròquies de la diòcesi al Fons Comú Diocesà d'aquests mesos de març i abril.

Ho decreta i firma l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe de Terrassa.

† Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

Per manament del Sr. Bisbe
Mn. Carles Cahuana Bartra
Secretari General i Cancellier

Comunicacions

Mesures a aplicar amb motiu de la declaració de l'estat d'alarma

Terrassa, a 14 de març de 2020

Benvolguts diocesans,

M'adreço a tots vosaltres amb motiu de la situació que estem vivint de pandèmia originada pel Coronavirus Covid-19 i que ha obligat al govern central a decretar l'estat d'alarma. Les administracions autonòmiques, així mateix, han emès comunicats amb indicacions concretes.

Des de l'Església Catòlica, a través de la Conferència Episcopal Espanyola i des de cada diòcesi, expressem el dolor i ens sentim units al patiment de la nostra societat que viu una emergència social sense precedents. Tot mantenint la calma i serenor que demanen les nostres autoritats, us convido a intensificar la nostra pregària i a mantenir l'atenció especialment a les persones més febles i vulnerables. El consol de la fe ens ajuda en aquests moments unint-nos al misteri de la Creu d'Aquell que morint ha ressuscitat i ens ha donat vida nova.

Vull fer a la vegada un agraïment especial a tots els equips mèdics, sanitaris i d'emergència pel seu treball i entrega generosa en favor del bé comú en aquests moments difícils i complicats en els quals ells mateixos estan patint els estralls de l'epidèmia directament. No us falta ni us faltarà la nostra pregària en aquestes hores.

Tenint en compte les indicacions que vàrem donar els dies 7 i 12 de març i les orientacions de la Conferència Episcopal Espanyola, en virtut i aplicació de les normes que les administracions han fet públiques darreament, dispo en el territori de la diòcesi de Terrassa des d'avui i fins a nova indicació el següent:

1. Que no es convoquin celebracions litúrgiques durant aquest temps en cap temple de la diòcesi. Això afecta a la celebració de l'Eucaristia i els altres sagraments, així com també a actes de devoció i pietat populars. Els feligresos queden dispensats del precepte dominical amb caràcter general.

2. Que els preveres i diaques estiguin disponibles per atendre ministerialment el poble que tenen confiat. Els preveres celebraran la Missa privadament, aplicant-la especialment al poble sempre que litúrgicament sigui possible.
3. Pel que fa a la celebracions dels funerals i exèquies que es segueixi la normativa de cada tanatori per tal d'assegurar la pregària pel difunt amb una senzilla oració, ja que no es podran celebrar en els temples.
4. Es mantindrà l'atenció a la Cúria exclusivament a través dels telèfons i els correus electrònics:
  - Bisbe diocesà: mcoronado@bisbatdeterrassa.org
  - Vicaria general: scristau@bisbatdeterrassa.org
  - Vicaria judicial: jlazaro@bisbatdeterrassa.org
  - Moderador de la Cúria i Mitjans de comunicació:
fcatalan@bisbatdeterrassa.org
  - Secretaria general i Cancelleria i Causes Matrimonials:
ccahuana@bisbatdeterrassa.org
  - Economia: fortiz@bisbatdeterrassa.org
  - Bens immobles: bensimmobles@bisbatdeterrassa.org
  - Bisbat: bisbatdeterrassa@bisbatdeterrassa.org

Confio que aquestes normes ens ajudin a tots a mantenir la intensitat de la nostra vida cristiana amb la pregària i l'ofertament d'obres. Així mateix us comunico que a través del canal youtube del Bisbat de Terrassa (canal BTTV i a través del web del Bisbat: www.bisbatdeterrassa.org) retransmetrem la Missa cada dia a les 12h des de la Capella de la Cúria diocesana a partir del dilluns dia 16 de març.

Us convido finalment a fer nostres les paraules de la pregària del papa Francesc adreçada a la Mare de Déu davant aquesta situació:

Oh Maria, vós brilleu sempre en el nostre camí com a signe de salvació i d'esperança.

Nosaltres ens adrecem a vós, Salut dels malalts, que al costat de la creu vaueu estar associada al dolor de Jesús, mantenint ferma la fe.

Vós, Salvació de tots els pobles, sabeu quina és la nostra necessitat i estem segurs que ens proveireu, perquè, com a Canà de Galilea, pugui retornar l'alegria i la festa després d'aquests moments de prova.

Ajudeu-nos, Mare de l'Amor Diví, a conformar-nos a la voluntat del Pare i a fer el que ens digui Jesús, que ha pres damunt seu els nostres patiments i ha carregat els nostres dolors per conduir-nos, a través de la creu, a l'alegria de la resurrecció.

Sota el vostre mantell ens emparem, Santa Mare de Déu. Escolteu les nostres pregàries en tota necessitat i aparteu-nos sempre dels perills, Verge gloriosa i beneïda.

Que la Mare de Déu sota l'advocació de la Salut, patrona de la nostra diòcesi, ens continuï guiant amb el seu esguard maternal en aquesta difícil singladura.

Amb la meva benedicció

† Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

Reflexions d'un Pastor davant el coronavirus

Terrassa, a 22 de març de 2020

Benvolguts germans,

Han passat vuit dies des de la declaració de l'estat d'alarma al nostre país, i fa catorze dies l'Organització Mundial de la Salut (OMS) va declarar oficialment que el coronavirus era una pandèmia, un problema global davant el qual tots els països haurien de reaccionar amb totes les seves forces per combatre'l. De fet, al llarg de la història, altres pandèmies ja han fet estralls a la humanitat, però no era fàcil d'imaginar que en una època com la nostra amb tants avenços en el camp de la biotecnologia, seríem sacsejats d'aquesta manera per un petit virus. Aquesta pandèmia està produint una important crisi sanitària i ocasionarà una crisi econòmica de grans dimensions, que afectarà sobretot als més pobres i vulnerables.

Les diverses administracions han decretat mesures amb la finalitat d'evitar la propagació de la malaltia per tal de vèncer-la el més aviat possible. Aquestes mesures han produït un gran impacte en la nostra vida diària, de tal manera que l'han capgirat del tot. Al llarg d'aquests dies hem emès diferents comunicats, notes i recomanacions. En aquests moments

m'agradaria compartir algunes reflexions amb tots vosaltres i amb les persones de bona voluntat que vulguin tenir-les en consideració. Són, doncs, les reflexions d'un pastor davant el coronavirus.

Aquesta veritable emergència planetària ha d'ajudar-nos a reflexionar, a repensar, a replantejar la manera com vivim, les nostres suposades necessitats, els ritmes, les despeses, les urgències i les prioritats. Ara mateix, la nostra vida diària ha patit tot un conjunt de canvis dràstics, i no podem fer res més que adaptar-nos a la nova situació. És bo recordar que la humanitat ha pogut sortir de cadascuna de les crisis que ha patit gràcies a l'esforç i la voluntat i a la capacitat de resiliència que hi ha en cada un de nosaltres. Com a família humana, hem d'aprendre la lliçó. Tant de bo sortim d'aquesta crisi més madurs, més responsables, més assenyats i solidaris.

Tornar la mirada i el cor a Déu

El que ens cal en primer lloc és tornar la mirada i el cor cap a Déu, i emparar-nos en la seva misericòrdia; canviar la nostra vida i deixar-nos convertir per ell. És l'actitud pròpia del temps de Quaresma, en el qual ens trobem. La conversió és com néixer de nou, és una renovació de les actituds, de la mentalitat, dels criteris i dels valors. És un canvi profund en la vida, una renovació interior que comporta una nova orientació general. Vol dir tornar a Déu, reorientar la ruta, la meta de la vida per tal que l'eix vertebrador sigui Crist, perquè esdevingui el centre que articula tots els altres elements: la família, el treball, les aficions, el compromís polític, el voluntariat, en definitiva, tota la vida.

El progrés de la ciència i de la tècnica en el nostre món és molt gran, amb un domini de les forces de la naturalesa aparentment il·limitat, fins arribar a la clonació d'éssers vius. Sentint-se l'ésser humà tan poderós, podria caure en la temptació de pensar que ja no necessita Déu, perquè té la capacitat per construir tot el que desitgi. Però no oblidem que aquesta història no és pas nova, és la història de la construcció de la torre de Babel, segons relata el llibre del Gènesi (cf. Gn 11, 1-9). Van voler ocupar el lloc de Déu, i van quedar confosos i dividits per la seva supèrbia.

Ara bé, l'home té dintre d'ell mateix una set d'infiniteu, una nostàlgia d'eternitat, una recerca de la bellesa, un desig d'amor, una necessitat de llum i de veritat, que l'impulsen cap a l'Absolut; té dintre d'ell el desig de Déu.

Déu és la Realitat mateixa, amb majúscules, la Vida mateixa. El sentit de la vida de l'home és rebre l'amor de Déu, conèixer-lo, creure-ho i viure-ho; compartir-lo i comunicar-lo; estimar Déu amb totes les forces i al proïsme com a si mateix. En la nostra vida, en les nostres famílies, en la nostra societat, deixem ocupar a Déu el lloc que li correspon, el primer lloc.

Una parada en el camí

Aquesta pandèmia d'abast mundial, ens ha obligat a fer una parada en el camí. Ens ha tocat aïllar-nos, recloure'ns a les nostres cases apartats del món, de la societat, dels amics, a alguns fins i tot de la família; ens trobem reclosos amb el mòbil, l'ordinador i pendants en tot moment de les notícies. Ara bé, adonem-nos que, malgrat tot, és una ocasió propícia per conèixer-nos a nosaltres mateixos més a fons; per tornar a fer la pel·lícula de la nostra vida i prendre una més gran consciència de qui som i dels camins pels quals transita la nostra existència.

En el pelegrinatge de la vida són imprescindibles els moments de silenci, de recolliment, de reflexió personal, per conèixer-se millor a si mateix, per posar-nos davant del mirall amb sinceritat i sense embuts. En aquests dies, en els quals segurament disposarem de més temps, serà bo que entrem en el nostre interior, que revisem la pròpia vida des d'una reflexió sincera que faciliti la trobada amb un mateix i propiciï, al seu torn, la trobada amb Déu.

Aquesta actitud ha de durar tota la vida, i de fet no és una cosa nova; convé recordar que en el frontispici del temple de Delfos estava gravada l'exhortació «Coneix-te a tu mateix». Al llarg de la història l'ésser humà ha cercat la veritat, el sentit de les coses i sobretot el sentit de la seva vida. En totes les cultures trobem les preguntes fonamentals sobre l'origen i el final de la vida, sobre el mal i la mort, sobre el més enllà, sobre la pròpia identitat.

El coneixement d'un mateix és imprescindible per situar-se correctament davant de Déu i els altres. D'altra banda, com més avança la persona en la seva vida de fe, com més s'acosta a Déu i rep la seva llum, acaba coneixent-se més, és conscient de la seva petitesa i més indigne se sent davant seu. L'examen de consciència, la revisió de vida a la llum de la Paraula de Déu, esdevenen de gran utilitat per al coneixement d'un mateix i per arribar a la veritable humilitat.

Redescobrir els altres

Aquests dies rebem missatges que ens recorden la necessitat de lluitar units per poder superar aquesta crisi. Tant de bo aprenguem bé la lliçó que l'egoisme i l'individualisme no ens porten enlloc, o millor dit, ens poden conduir al precipici. El papa Francesc ens posa en alerta molt sovint sobre aquesta qüestió. La nostra vida aquí a la terra no és definitiva, és un pelegrinatge cap a la casa del Pare, i l'esperit de fraternitat és imprescindible. Els companys de camí sempre són un suport per superar les contrarietats que ens trobem durant el viatge, que és, sens dubte, més suportable si es fa en companyia.

Els éssers humans ens trobem junts, existim junts. Podem viure els uns contra els altres, o d'esquena als altres, ignorant-nos, o podem viure en relació, en obertura; es pot acollir als altres, oferir-se, sentir-se proper a ells, és a dir, conviure amb els altres. Ser proïme, com ens recorda la paràbola del bon samarità, significa complir el manament de l'amor fent-nos proïme de l'altre, sobretot dels més necessitats del camí. Jo sóc germà d'aquell amb qui em trobo, de qui necessita el meu ajut. I és que no hi ha res veritablement humà que no trobi ressò en el cor de cada cristià en el seu pelegrinatge.

La trobada amb el germà porta a compartir i a col·laborar. El pelegrí ha d'anar lleuger d'equipatge, només amb el més necessari i sense aferrar-se al que hom porta. La convivència comporta l'atenció a l'altre, la reciprocitat. Això vol dir estar atents els uns als altres, no mostrar-se indiferents davant el que passen els altres, ser conscients de la interdependència entre les persones, ser solidaris. La solidaritat no és un sentiment de compassió amb els més febles o amb la persona necessitada que està al meu costat, és «la determinació ferma i perseverant de comprometre's pel bé comú; és a dir, pel bé de tots i cada un, perquè tots siguem veritablement responsables de tots», amb les paraules de sant Joan Pau II.

Unes paraules d'agraïment

Voldria acabar aquestes reflexions amb un profund agraïment a tantes persones i institucions que en aquests moments estan lliurant la seva vida amb total generositat, cadascun segons la missió que li correspon.

En primer lloc al personal sanitari, que treballa fins al límit en una situació que el desborda; a les forces de seguretat, que mantenen les infraestructures en condicions i el compliment de les disposicions governamentals; als responsables i treballadors dels establiments que estan oberts per ajudar a mantenir la vida de les famílies confinades; a tots els voluntaris que dediquen el seu temps per ajudar els més necessitats de manera que ningú quedi desatès en aquesta situació.

Així mateix, vull fer arribar un agraïment especial a les famílies, als pares que es dediquen a mantenir la flama de l'amor i la convivència a les seves llars, a les persones grans que pateixen aquests moments des de la incertesa, i en alguns casos des de la solitud, encara que no els falta l'afecte dels éssers estimats.

No vull oblidar-me d'agrair el treball de les administracions i de tantes institucions que estan donant el millor que tenen per mantenir el teixit social, la convivència i especialment l'atenció als més febles. Penso també en les institucions solidàries, d'acció caritativa i social així com les educatives, tant eclesials com civils. Sou un exemple de compromís solidari i poseu en valor el millor de la nostra humanitat.

Vull expressar el meu agraïment, a la vegada, a les persones consagrades, les comunitats de vida contemplativa, i als sacerdots i diaques. Hem de mantenir la intensitat de la nostra vocació i ministeri en aquests moments a través de l'acció pastoral a les parròquies, hospitals, tanatoris, menjadors socials, etc.; tot i que ens trobem cada vegada amb més limitacions al nostre desig d'estar en primera línia. És el moment de la creativitat pastoral, de la pregària d'intercessió i de l'ofertament diari de la Santa Missa, de manera privada, pel poble que tenim encomanat. Penso en l'experiència relatada pel cardenal Van Thuan quan havia de celebrar la Missa privat de llibertat. En la seva cel·la celebrava cada dia amb els pocs mitjans que tenia al seu abast oferint-la per la salvació de la humanitat. Aquesta és avui la nostra trinxera.

Unes paraules per a l'oració

Finalment, una invitació a l'oració perseverant de tota la comunitat diocesana. Tingueu també la seguretat de la meua pregària diària especialment en la celebració de l'Eucaristia per tots i cadascun de vosaltres i en particular per les persones que patiu el contagi d'aquest virus, les que us trobeu en quarantena i afectades per aquesta situació;

així com també encomanem especialment a tots els que treballeu en la investigació, de manera infatigable, per trobar els mitjans per vèncer aquesta pandèmia.

Tots som cridats a l'oració fervent i incessant demanant a Déu que allunyi aquest mal de nosaltres. Que la Mare de Déu, sota l'advocació de la Salut, patrona de la nostra diòcesi, ens protegeixi amb el seu esguard maternal ara i en tot moment.

Amb la meva benedicció

† Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

Orientacions per la celebració de la Setmana Santa

Terrassa, a 31 de març de 2020

Benvolguts preveres i diaques,

Troband-nos ja a les portes de la celebració de la Setmana Santa m'ha semblat adient enviar-vos aquesta carta amb les orientacions per la celebració dels oficis i que recull les indicacions que la Congregació per al Culte i la Disciplina dels Sagraments ha fet arribar, tot indicant que s'ajudi als feligresos per viure aquestes celebracions des del confinament a les pròpies llars i amb els subsidis necessaris per la pregària personal i familiar.

Són dies en els que la nostra preparació personal i de les celebracions ha de mantenir la intensitat que correspon a la naturalesa dels oficis que ens disposarem a celebrar, i que són el centre de la nostra fe. Les parròquies que, sense assistència de poble, retransmetreu les celebracions per vies telemàtiques, heu de procurar orientar la celebració amb monicions breus i adequades, sense ometre l'homilia i si és possible, que tampoc falti el cant.

A les celebracions del Tridu pasqual cal respectar en tot moment l'horari que trobem en les rúbriques. Per tant, la Missa de la Cena del Senyor s'ha de celebrar a la tarda de Dijous Sant. L'ofici de la Passió del Senyor, al voltant de les tres de la tarda, tot i que es pot avançar o endarrerir segons les rúbriques. Finalment la Vetlla Pasqual no ha de començar abans que es pongui del sol.

El Diumenge de Rams pròpiament no forma part del Tridu pasqual tot i que esdevé el seu pòrtic d'entrada i anticipa la lectura de la Passió del Senyor tot esperant el dia de la Pasqua. A la Missa, en aquestes circumstàncies, s'omet la benedicció dels rams i la celebració comença amb l'entrada senzilla, és a dir, es canta l'antífona o el cant d'entrada, s'arriba a la seu i la missa comença amb el senyal de la creu i la salutació del celebrant. La lectura de la Passió la pot fer un sol lector, en aquest cas, el sacerdot que presideix la Missa.

La Missa Crismal es celebrarà el Dimarts Sant com és habitual, a la nostra Catedral, a les 12h. En aquest cas s'han d'ometre la renovació de les promeses sacerdotals, que seran realitzades properament en una jornada sacerdotal que convocaré probablement per al dia 4 de juny, festa de Jesucrist Gran Sacerdot, si les circumstàncies ho permeten. Us prego doncs que us reserveu aquesta data en la qual felicitaríem d'una manera especial els preveres que celebren el seu jubileu sacerdotal. Pel que fa als sants olis estaran a disposició a la Catedral per tal que els vingueu a buscar quan les circumstàncies i normatives ho determinin. Mentrestant podeu fer ús dels sants olis que teniu en les vostres parròquies.

El Dijous Sant enguany de manera excepcional, tots els sacerdots poden celebrar privadament la Cena del Senyor. Les campanes, tal com indica el Missal, es faran sonar en el moment del Glòria. S'omet el lavatori dels peus. Després de la comunió, es reserva el Santíssim al sagrari. El ritu es desenvolupa com en les celebracions habituals, és a dir, sense solemnitat, ni processó ni encens ni vel humeral. Tampoc es prepara el lloc de la reserva que anomenem Monument. La missa acaba amb la pregària de postcomunió. Seguidament el sacerdot es retira a la sagristia ometent la benedicció. A continuació es despulla l'altar com indica el Missal.

El Divendres Sant la celebració de la Passió del Senyor es realitza tal com indica el Missal romà. No obstant això, l'adoració de la Santa Creu amb el petó la farà només al celebrant. En la pregària universal s'afegirà una pregària amb el número 11 amb el següent text:

Preguem també pels malalts del coronavirus, per tots els qui els cuiden, pels professionals de la sanitat, pels que estan investigant per tal de trobar una solució des de la ciència, per les forces de seguretat, pels que continuen treballant en tasques considerades essencials, pels qui han mort i pels seus familiars i amics; perquè el

Senyor de la vida i de la mort sostingui la nostra esperança i ens concedeixi la seva gràcia amb abundància.

Es prega un moment de silenci i continua el sacerdot:

Déu totpoderós i etern, que vau voler que el vostre Fill Unigènit patís la debilitat de la nostra carn, el sofriment i la mort en creu; concediu-nos el vostre consol en la malaltia, la força als qui tenen cura dels malalts, el suport en les nostres febleses, el consol als que ploren la mort dels éssers estimats, i el descans etern als que ja han mort; per tal que el vostre poble pugui alegrar-se amb l'acabament de la pandèmia que ens afligeix. Per Jesucrist Senyor Nostre. Amen.

Pel que fa a la Vetlla Pascual, la primera part de la celebració, denominada lucernari, es realitza tota ella en el presbiteri. Després de la monició inicial, que es pot ometre, es suprimeix la benedicció del foc i es procedeix a la benedicció de el ciri pasqual, que s'encén i es col·loca en el seu lloc. S'omet també la processó i les aclamacions, i es canta o llegeix el pregó pasqual. La Litúrgia de la Paraula es desenvolupa de la manera habitual. En el moment del Glòria es fan sonar les campanes. La litúrgia baptismal es redueix exclusivament a la renovació de les promeses del baptisme. S'omet, doncs, la processó a la pica baptismal, la benedicció de l'aigua i l'aspersió. Es finalitza aquesta part amb la pregària dels fidels. No hi ha celebració de baptismes. La litúrgia eucarística es realitza, tal com indica el Missal.

Sentiu l'afecte i la proximitat del vostre pastor diocesà en aquests temps que ens toca viure, tot exercint el sacerdoci del qual participem. Transmeteu la meva salutació i pregària a les famílies, als religiosos i laics de les vostres comunitats. Ens encomanem una vegada més a l'esguard maternal de la Mare de Déu de la Salut, la nostra patrona.

† Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

A les portes de la Setmana Santa

Terrassa, a 2 d'abril de 2020

Benvolguts germans,

El camí quaresmal s'acosta al seu final. Aquesta Quaresma de l'any 2020 serà recordada per la crisi del coronavirus, que ha remogut la nostra existència, afectant també a les pràctiques quaresmals i les celebracions litúrgiques. El confinament ha comportat tot un conjunt de limitacions que han esdevingut prou mortificants per a tothom. Les hem anat oferint com penitències no buscades ni previstes, i que són particularment agradables al Senyor. Ara ens atansem ja a la Setmana Santa i ens disposem a celebrar el Misteri de la Mort i Resurrecció del Senyor, el centre de la nostra fe i de la vida de l'Església.

Cada any insistim en la importància de viure les celebracions litúrgiques amb intensitat, estant-hi molt atents a la novetat que comporten, perquè el Senyor fa noves totes les coses. Aquest any es fa encara més necessari que ens apliquem amb la màxima disposició interior. La situació que travessem, tan difícil i dolorosa, ens ha d'ajudar a tornar la mirada al Senyor per implorar el seu amor i la seva misericòrdia, la seva gràcia i el seu perdó. En ell trobem la Veritat de la nostra existència, i experimentem la vida nova que ens ha arribat amb el seu lliurament fins a l'extrem.

En aquests dies s'han multiplicat els gestos de solidaritat tant de les persones com de les institucions. La caritat continua viva i operant, el suport a les persones més vulnerables ha augmentat als hospitals i centres sanitaris, en les residències, en les famílies, en els serveis, en la protecció i la seguretat, en el voluntariat, entre els veïns. També s'ha revifat l'espiritualitat. A les xarxes socials es multipliquen les imatges i textos de celebracions i pregàries.

La Setmana Santa no queda suprimida, la Setmana Santa es celebra. Certament aquest any serà d'una manera diferent. El poble fidel no podrà participar presencialment a les celebracions en els temples, que s'han de seguir telemàticament. Es celebrarà espiritualment des de les llars, en família, amb la màxima devoció i fruit espiritual. Aprofitem, doncs, aquests dies sants per dedicar més temps a la pregària personal, per compartir les reflexions, per explicar als més petits el sentit d'aquests dies, per pregar en família d'una manera més calmada i tranquil·la. Grà-

cies a les noves tecnologies podrem seguir les celebracions de l'Església Catedral o dels altres temples de la diòcesi.

El **Diumenge de Rams** potser trobarem a faltar aquella multitud que s'aplegava davant les nostres esglésies, amb el seu enrenou. Aquest any serà d'una manera més silenciosa. Però aquest any també aclamarem al Senyor, encara que sigui d'una altra manera. Com ens recorda Sant Andreu de Creta a l'Ofici de Lectura d'aquest dia, també nosaltres estenem els nostres mantells i les nostres vides perquè el Senyor transiti per elles. La lectura de la passió del Senyor ens ajudarà a seguir més de prop els passos de Jesús, talment com si ens trobéssim presents, segons ens ensenya Sant Ignasi de Loiola.

Amb el Diumenge de Rams començarem la celebració d'aquesta Setmana Santa, que serà tan diferent i especial. Recordarem l'entrada triomfal de Jesús a Jerusalem, i l'acollida entusiasta que va tenir per part dels més petits i de la gent senzilla. També nosaltres reconeixem el Senyor com a Messies Salvador, i l'aclamarem des del fons del nostre cor amb sentiments d'entusiasme i alegria. Jesús fa la seva entrada solemne com a Messies per complir la missió que el Pare li ha encomanat, una missió que el portarà a la glòria de la resurrecció, passant per la mort en creu.

El Dimarts Sant celebrarem a la Catedral la **Missa del Crisma**. En ella commemorarem la institució del sacerdot i el Bisbe beneeix els olis dels catecúmens i malalts i consagra el crisma, que s'utilitzaran en el baptisme, en la confirmació, en l'ordenació sacerdotal i en la unció dels malalts. En aquesta ocasió podrem viure-la en comunitat familiar i diocesana a través de les xarxes socials. Serà un moment propici per pregar per totes les persones que col·laboren en la preparació d'aquests sagraments: els que realitzen la catequesi prebaptismal, els catequistes de catecúmens i adolescents, els formadors i seminaristes, els membres de la pastoral de la salut, els sanitaris i voluntaris.

Un moment significatiu en aquesta celebració és la renovació de les promeses sacerdotals de tots els preveres de la diòcesi que concelebrin amb el seu bisbe. En aquesta ocasió no serà possible fer-ho en la Missa del Crisma, i es farà, en principi, el dia 4 de juny, en la celebració de la festa de Jesucrist Gran Sacerdot. Volem transmetre una paraula d'alè i esperança als sacerdots de la diòcesi. Ni la diòcesi està tancada, ni estan tancades les parròquies, ni els altres àmbits pastorals. L'estat d'alarma comporta unes grans restriccions, però els sacerdots segueixen

lliurant la seva vida a Déu i als germans, tot mostrant una gran creativitat per sostenir les comunitats amb tots els mitjans possibles, mantenint el ministeri de la paraula, la celebració de la fe i l'acció caritativa i social. Gràcies per la vostra entrega generosa i per oferir al Senyor el sacrifici d'estar confinats, que serà, sens dubte, molt fructífer.

El **Dijous Sant** commemorem la institució del sagrament de l'Eucaristia i del sacerdoci ministerial, recordem el gest que fa Jesús de rentar els peus als apòstols, i escoltem el seu manament d'estimar tothom fins a l'extrem. La litúrgia del Sopar Pasqual és la prefiguració del sacrifici de Crist que s'ofereix per la salvació de tots. Meditar els esdeveniments del Dijous Sant és introduir-se en l'amor de Crist. Demanem el Senyor la gràcia de créixer en la comprensió del seu immens amor. Quan arribi el desànim, la temptació, el dubte, fem memòria de l'amor de Crist.

El papa Francesc ha volgut subratllar cada any el gest del lavatori dels peus fent-se present en llocs de vulnerabilitat i dolor. Aquest dia tindrem presents a moltes persones que estan servint els altres, rentant els peus i eixugant les llàgrimes de tants germans infectats pel virus, o malalts en els hospitals i llocs d'atenció, o que es troben en quarantena. Us convidem a pregar especialment per totes les persones que estan treballant perquè els altres puguem gaudir de la màxima protecció i seguretat possibles, posant en risc les seves vides.

El recorregut espiritual d'aquests dies ens porta al **Divendres Sant** al costat de la creu de Jesús. Una creu que adorem meditant la Passió del Senyor. Jesús accepta la voluntat del Pare i s'entrega per la salvació de tots. Aquest dia contemplem i agraiïm que Déu mateix ha assumit el dolor humà en el seu Fill, fent-lo instrument de salvació. Adorarem la creu, perquè és la nostra única esperança i perquè sabem que la creu de Crist i la creu de tots els homes no és l'última paraula de Déu sobre el món. La darrera paraula és la Resurrecció. El Divendres Sant és un dia per contemplar la passió i la mort de Crist per la salvació de cada un de nosaltres, i per expressar sentiments i paraules d'agraïment.

Aquest dia ens unirem a Crist, el Senyor, que mor per donar vida a la humanitat. Ens unirem també a totes les persones que, en aquests dies, pateixen durament el flagell de l'epidèmia, i demanarem el Senyor que les conforti en la seva tribulació. També encomanem tots els cireneus que ara mateix fan més suportable la creu dels seus germans. Serà un dia pel silenci i pel recolliment, per a la pregària, el dejuni i l'abstinència. Us convidem també a meditar en família les últimes paraules de Crist a

la creu, conegudes com les set paraules. En aquest dia acompanyarem el pas del Senyor per les nostres vides i els nostres carrers simbòlicament, en el seu camí de la creu, i des de les nostres llars adorarem la seva creu redemptora seguint el Via Crucis.

I finalment ens retrobarem com a comunitat per celebrar la **Pasqua**, la festa de l'alegria i l'esperança, la celebració més important del calendari litúrgic, que ha d'omplir de veritable goig els nostres cors i les nostres llars. Perquè Déu ha vençut la mort, el pecat, el dolor, el mal que afligeix la humanitat ahir, avui i sempre. Ens unirem a la **Vetlla Pasqual**, la celebració en la qual proclamarem la Resurrecció del Senyor. Amb les lectures de la Paraula de Déu resseguirem les grans fites de la història de la salvació per renovar després, des de les nostres llars, des dels hospitals, des de les residències, des de les diferents comunitats, les promeses del nostre baptisme i culminar amb la celebració de la Litúrgia Eucarística.

I el **Diumenge de Pasqua** ens reunirem també per celebrar la Resurrecció del Senyor amb tota solemnitat i, com a bisbe diocesà, impartiré la benedicció apostòlica. Serà una ocasió propícia per expressar encara més, si cap, la nostra fe en Aquell que ja ha vençut la mort, i que ens crida a viure per sempre, posant l'esperança en Déu. Nosaltres som els testimonis de Crist Ressuscitat i en la situació actual, enmig de les dificultats presents, som cridats a ser testimonis i portadors d'esperança a la família, als amics, a la feina, en els nostres ambients.

Maria, l'estel del matí, ens ajudarà a viure aquests dies. Ella va passar per la foscor del Divendres i del Dissabte Sant amb la certesa de la fe, i així va arribar al dia de Pasqua. No hi ha paraules per descriure l'alegria de la trobada del Fill amb la Mare; una trobada plena d'amor i d'un goig inefable. L'alegria de la Resurrecció va commoure el seu cor i la va unir d'una manera nova als deixebles, destinats a convertir-se en la família de Jesús i en els seus testimonis davant del món, per portar l'Evangelí a tots els pobles. Per això, Maria roman sempre enmig dels deixebles de Jesús, com a Mare de l'esperança i de la salut. Ella és l'estrella que ens guia en aquesta difícil singladura.

Realment el Senyor ha ressuscitat. I amb ell ha ressuscitat també la nostra esperança. Us desitgem a tots una santa i joiosa Pasqua!

† Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

† Salvador Cristau Coll
Bisbe auxiliar de Terrassa

Carta amb motiu de les mesures de desconfinament

Terrassa, a 30 d'abril de 2020

A l'atenció dels preveres i diaques

Benvolguts,

Com ja sou coneixedors, el govern espanyol va fer públiques unes mesures el propassat dimarts, dia 28 d'abril, pel desconfinament progressiu en diverses fases com a transició a una nova normalitat. Ahir, dia 29 d'abril, la Comissió Executiva de la Conferència Episcopal Espanyola va tractar aquest tema entre d'altres, i fruit de la reflexió compartida s'ha fet públic un comunicat que acompanya aquesta carta.

Les mesures que conté aquesta comunicació en cada una de les fases previstes orienten la nostra acció i la recuperació del culte públic a les esglésies de la diòcesi. La seva aplicació s'ha de fer des de la prudència i la responsabilitat que tenim com a pastors de les comunitats encomanades. Ens caldrà, doncs, aplicar amb rigor les mesures d'aforament, així com també les higièniques i de distància que són preceptives, i demanar la col·laboració dels feligresos. És molt important disposar d'un equip de persones voluntàries, a mode de servei d'ordre, perquè ajudin en les celebracions al compliment d'aquestes disposicions.

Permeteu-me acabar aquesta carta compartint amb tots vosaltres el goig del retrobament físic de les nostres comunitats parroquials i de tota la comunitat diocesana, amb les mesures oportunes i en la forma indicada. Ha estat i és encara un motiu de patiment per mi mateix aquest confinament i el que ha comportat en la vivència comunitària de la fe, i també per a tots vosaltres, tal i com ho heu expressat i m'ho heu fet arribar. A partir del dia 11 de maig podrem compartir el goig de reemprendre les celebracions comunitàries presencials, tot donant gràcies a Déu i demanant la intercessió de la Mare de Déu sota l'advocació de la Salut.

Aquest goig, però, no ens fa oblidar el patiment de molts i la pregària pels difunts que ens han deixat. I ens ha d'ajudar a intensificar la nostra acció pastoral i especialment l'atenció als més febles i vulnerables en aquesta crisi sanitària i la crisi econòmica que ja ha sobrevingut.

Amb la meva benedicció

† Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

MESURES DE PREVENCIÓ PER LA CELEBRACIÓ DEL CULTE PÚBLIC EN ELS TEMPLES CATÒLICS DURANT LA DESESCALADA DE LES MESURES RESTRICTIVES EN TEMPS DE PANDÈMIA

Nota de la Comissió Executiva de la Conferència Episcopal Espanyola

El coronavirus continua propagant-se per Espanya. Tenint en compte la gran responsabilitat que això comporta per a tots, i cercant la prevenció d'aquesta malaltia, proposem aquestes disposicions tot aconsellant la màxima prudència en la seva aplicació, i que cada diòcesi haurà de concretar. Serà del tot necessari l'avaluació continuada que permeti valorar la posada en pràctica i la modificació oportuna quan sigui necessari, tenint sempre present el que disposin les autoritats sanitàries a cada moment.

1. Fases d'aplicació

Fase 0: Es manté la situació actual. El culte es fa sense poble. L'atenció religiosa és personalitzada, posant atenció especial en aquelles persones que han perdut éssers estimats. A la diòcesi i les parròquies es preparen les fases següents.

Fase 1: Es permet l'assistència grupal, però no massiva, als temples sense superar el terç de l'aforament, amb la celebració dominical i diària de l'Eucaristia. Es proposa donar preferència a l'acompanyament de les famílies en el seu dol.

Fase 2: Es restableixen els serveis ordinaris i grupals de l'acció pastoral amb els criteris organitzatius i sanitaris –meitat de l'aforament, higiene, distància– i les mesures que s'expliquen tot seguit.

Fase 3: Es fa la vida pastoral ordinària tenint en compte les mesures necessàries fins que hi hagi una solució mèdica a la malaltia.

2. Disposicions de caràcter general

a) Davant aquesta circumstància, prorroguem la dispensa del precepte dominical i es convida a la lectura de la Paraula de Déu i a la pregària

- a les llars, tot beneficiant-se de la retransmissió mediàtica per aquelles persones que no poden anar al temple. També es convida a la prudència a la gent gran i a les persones malaltes o en situació de risc, perquè es quedin a casa.
- b) Establir l'aforament màxim dels temples (1/3 en la primera fase i 1/2 en la segona) i respectar les distàncies de seguretat.
  - c) En la celebració dominical de l'Eucaristia, allà on sigui necessari i possible, procurar augmentar el nombre de celebracions quan hi hagi més afluència de fidels, per descongestionar els temples.
  - d) Es recomana l'ús de la mascareta amb caràcter general.
  - e) Les piles d'aigua beneïda continuaran buides.
  - f) Les portes de les esglésies es mantindran obertes per evitar tocar les manilles o els poms.

3. En l'accés a la celebració

- a) Organitzar, amb persones responsables, l'obertura i el tancament de les portes d'accés al temple, la distribució dels fidels al temple, l'accés a l'hora de combregar i la sortida de l'església en acabar, respectant la distància de seguretat.
- b) Oferir gel hidroalcohòlic o algun desinfectant similar, tant a l'entrada com a la sortida de l'església.

4. Per tenir en compte durant la celebració litúrgica

- a) Evitar els cors parroquials: es recomana que hi hagi un sol cantor o algunes veus individuals i algun instrument. No hi haurà full de cants ni es distribuïran plec amb les lectures o qualsevol altre objecte o paper.
- b) El cistell de la col·lecta no es passarà durant l'ofertori, sinó que el servei d'ordre l'oferirà a la sortida de la missa, seguint els criteris de seguretat assenyalats.
- c) El calze, la patena i els copons, han d'estar coberts amb la "pal·lia" durant la pregària eucarística.
- d) El prevere celebrant s'ha de desinfectar les mans en començar el cànon de la missa, i la resta de ministres de la comunió abans de distribuir-la.

- e) El signe de la pau, que és facultatiu, es podrà substituir per un gest que eviti el contacte directe.
- f) El diàleg individual de la comunió (“El Cos de Crist”. “Amén”), es pronunciarà de forma col·lectiva després de la resposta “Senyor no sóc digne...” i es distribuirà la Comunió en silenci.
- g) En el cas que el prevere sigui gran, caldrà designar ministres extraordinaris de l’Eucaristia per distribuir la comunió.

5. A la sortida de la celebració

- a) Establir la sortida ordenada del temple evitant aglomeracions de persones a la porta.
- b) Desinfecció contínua del temple, objectes litúrgics, etc.

6. Altres celebracions

- a) La celebració del Sagrament de la reconciliació i els moments per escoltar els fidels:** a més de les mesures generals, s’ha d’escollir un espai ampli i mantenir la distància social assegurant la confidencialitat. Tant el fidel com el confessor hauran de portar la mascareta. En acabar, s’aconsella reiterar la higiene de mans i la neteja de les superfícies.
- b) Baptisme:** Ritu breu. En l’administració de l’aigua baptismal, s’ha de fer des d’un recipient amb aigua no reutilitzable, evitant qualsevol tipus de contacte entre els batejats. A les uncions es pot utilitzar cotó fluix o un bastonet d’un sol ús, cremant-lo en acabar la celebració.
- c) Confirmació:** La imposició de mans no necessita el contacte físic amb el cap del confirmant sinó el gest litúrgic que pot fer-se de forma general. També a la crismació es pot utilitzar cotó fluix o un bastonet, com s’ha indicat en el cas del baptisme. Cal observar la higiene de mans entre cada contacte, quan hi hagi diversos confirmants.
- d) Matrimoni:** Els anells, arres, etc., han de ser manipulats exclusivament pels contraents. Cal mantenir la deguda prudència en la signatura dels contraents i els testimonis, així com en el lliurament de la documentació corresponent.
- e) Unció de malalts:** Ritu breu. En l’administració dels olis es pot utilitzar cotó fluix o un bastonet com s’ha indicat anteriorment. Els

sacerdots molt grans o malalts no haurien d'administrar aquest sacrament a persones que estiguin infectades per coronavirus. En tot cas, cal observar les indicacions de protecció indicades per les autoritats sanitàries corresponents.

- f) Exèquies dels difunts:** Els funerals i les exèquies seguiran els mateixos criteris de la missa dominical. Encara que sigui difícil en aquests moments de dolor, cal insistir en evitar petons i abraçades i la importància de mantenir la distància de seguretat.

7. Visites a l'església per a la pregària o l'adoració al Santíssim

- a) Cal seguir les pautes generals ofertes, evitant la concentració i assenyalant els llocs per a la pregària.
- b) No permetre visites turístiques en la fase de desescalament.

8. Utilització de dependències parroquials per a reunions o sessions formatives

- a) En la segona fase, les reunions en les dependències parroquials seguiran les pautes utilitzades per a les reunions culturals previstes pel ministeri de sanitat que consisteix en un màxim de 1/3 d'aforament en espais que el seu aforament habitual sigui de 50 persones, respectant la distància de seguretat i la utilització de mascaretes.
- b) En la tercera fase l'aforament passa a ser de 1/2 en espais d'un aforament habitual de 50 persones i de 1/3 en espais d'un aforament habitual de 80 persones en les mateixes condicions de distància i utilització de mascaretes.

9. Proposta d'inici de posada en marxa d'aquestes mesures

Segons les indicacions rebudes, començaríem l'aplicació d'aquestes mesures el dilluns 11 de maig, perquè en les celebracions de diumenge 17 de maig, es pugui fer una avaluació amb l'experiència suficient dels dies anteriors.

Homilies

Homilia de Mons. Josep Àngel Saiz Meneses el Diumenge de Rams a la S.E. Catedral Basílica del Sant Esperit de Terrassa el dia 5 d'abril de 2020

Benvolguts germans i germanes que seguïu aquesta celebració a través de les xarxes socials degut a la situació de confinament que estem vivint.

Els habitants de Jerusalem van acollir a Jesús amb entusiasme i alegria, tot dient: "Beneit el qui ve en nom del Senyor". Avui nosaltres actualitzem aquella joia i l'entusiasme del poble que espera el Messies. També l'aclamem com a Senyor i Salvador. Avui comencem les celebracions de Setmana Santa i contemplarem els misteris de la seva Passió, Mort i Resurrecció. Visquem aquesta setmana amb intensitat, revifem la nostra fe, siguem conscients de l'amor que Crist ens manifesta. Responem amb la conversió del cor, amb fruits de fe i amor.

Cada any ens hem trobat per celebrar la benedicció dels rams. Infants i joves, adults i grans. Famílies senceres fins i tot els nadons. Veníem per confessar que Jesucrist és el Senyor, el Senyor de la nostra vida, el Senyor de la història; perquè volíem expressar la nostra fe i el desig de seguir-lo; perquè volíem donar-li gràcies tot recordant aquella entrada triomfal en Jerusalem, que fou el preludi del seu sacrifici redemptor per amor a tots nosaltres.

Este año, sin embargo, echamos mucho de menos la multitud que se abarrotaba tradicionalmente frente a nuestras iglesias, con el bullicio consiguiente. Este año lo celebramos de un modo muy silencioso. Pero también nosotros aclamamos al Señor, aunque sea de otra manera. Como nos recuerda San Andrés de Creta en el Oficio de lectura de ese día, también nosotros extendemos hoy nuestros mantos y nuestras vidas para que el Señor transite por ellas. La lectura de la Pasión del Señor nos ayuda a seguir más de cerca los pasos de Jesús. Hoy es un día para que adornemos nuestros balcones como es debido. Y ya que la mayoría no hemos podido comprar palmas o disponer de ramos de olivo, los podemos hacer en nuestros hogares como una manualidad con los más pequeños de la casa, para que no falte en cada hogar un signo que nos recuerde y ayude a vivir este día.

Con el Domingo de Ramos comenzamos la celebración de la Semana Santa, que este año será tan distinta y tan especial. Hoy recordamos la entrada triunfal de Jesús en Jerusalén, y la acogida entusiasta que tuvo por parte de los más pequeños y de la gente sencilla. También nosotros reconocemos al Señor como Mesías Salvador, también nosotros lo aclamamos en lo más profundo del corazón con sentimientos de entusiasmo y alegría. Jesús hace su entrada solemne como Mesías para cumplir la misión que el Padre le ha encomendado, una misión que le llevará a la gloria de la resurrección, pasando por la muerte en cruz.

Os invito a vivir estos días santos de la mano de María. Ella acompañó a su Hijo a lo largo de este itinerario que le llevó a la muerte en la cruz y culminó con su gloriosa resurrección. Ella nos acompaña a nosotros también en nuestro incierto y difícil itinerario. Como ella, también nosotros ponemos nuestra confianza en Dios y en su acción salvadora.

Homilia de Mons. Josep Àngel Saiz Meneses en la Missa del Crisma a la S.E. Catedral Basílica del Sant Esperit de Terrassa el dia 7 d'abril de 2020

Salutació

Ens apleguem per celebrar la Missa del Crisma. En ella commemorem la institució del sacerdoti, beneïm els olis dels catecúmens i dels malalts i consagrem el crisma.

Una salutació ben cordial a tots els que seguiu aquesta celebració des de les vostres llars, en família, i des de les capelles de les comunitats religioses i des del Seminari; al Sr. Bisbe Auxiliar, al Vicari Judicial, als Vicaris Episcopals, Secretari General i Canceller, arxiprestes, preveres i diaques, d'una manera especial als qui celebren els 50 i els 25 anys de la vostra ordenació sacerdotal: Mn. Ramon Gràcia els 50; Mn. Jordi Fàbregas, Mn. Josep Gassó i Mn. Josep Monfort els 25.

Guarir els cors adolorits

“El Senyor m’ha ungit i m’ha enviat a portar la Bona Nova als desvalguts, a curar els cors adolorits” (Is 61, 1).

Avui elevem la nostra mirada al Pare, que va constituir al seu Fill únic Pontífex de l'Aliança nova i eterna per la unció de l'Esperit Sant. Avui elevem la nostra mirada a Crist, que ha conferit el sacerdoci real a tot el seu poble sant, i ha escollit uns homes d'aquest poble perquè participin de la seva sagrada missió. Aquests escollits i consagrats som nosaltres, els seus sacerdots. En aquesta celebració recordem el gran do del sacerdoci, el do del Senyor a la seva Església i, en particular, a cada un de nosaltres.

Portar la Bona Nova als desvalguts i guarir els cors adolorits. En aquest temps de patiment i d'un gran desconcert, m'agradaria reflexionar sobre la nostra missió amb els germans adolorits i desvalguts, sobre la caritat pastoral, que és el tret que millor identifica la nostra vida, especialment en **aquesta** hora que ens toca viure i també en el futur, en el qual haurem de mostrar més que mai el rostre maternal de l'Església tot anunciant la Bona Nova als que pateixen i embenant les seves ferides.

Per la imposició de les mans del Bisbe i la oració consecratòria participem de l'únic sacerdoci de Jesucrist. A través de la consagració sacramental hem estat configurats a Jesucrist, i la nostra vida ha quedat especificada per aquelles actituds de Crist Bon Pastor, que es resumeixen en la caritat pastoral.

La caritat pastoral és el principi interior i dinàmic que ha d'unificar les diferents activitats pastorals de la vida del prevere. L'essència de la caritat pastoral és l'entrega, la donació total de si mateix vivint les actituds del Senyor, imitant el seu servei fins a l'extrem, el lliurament de la pròpia vida. El nostre treball pastoral és una manifestació de la caritat de Crist.

No es tracta només de viure amb despreniment els béns materials o el propi temps. Es tracta sobretot de la donació de si mateix, de la pròpia vida. La caritat pastoral ha de ser el criteri, la clau determinant de la nostra existència, de les nostres relacions amb els altres. Per això el sacerdot més enllà de ser una persona correcta, ben educada i agradable en les relacions humanes, ofereix una paraula sempre profètica, i el seu compromís comporta un lliurament de la vida per Déu i pels germans.

La caritat pastoral i l'Eucaristia

La nostra vida i el nostre ministeri es troben afectats en aquests moments per unes circumstàncies noves i no fàcils de viure. Les administracions han decretat mesures que condicionen i limiten molt la nostra

activitat. Tot i això, hem de dir que la diòcesi no ha tancat, ni les parròquies, ni les delegacions. Vull agrair-vos aquí i ara especialment la vostra dedicació pastoral en aquests temps. Continueu exercint el ministeri de la paraula, amb creativitat i imaginació; continueu posant en pràctica l'acció caritativa i social, presencialment, atenent als més pobres i vulnerables, als que es troben més sols; i continueu celebrant els misteris de la nostra fe en les esglésies, unes celebracions que la major part dels fidels han de seguir també telemàticament; celebren l'Eucaristia, pregueu pel poble que teniu encomanat, i patiu perquè no podeu estar més al costat de tants feligresos que us necessiten.

Però hem de tenir molt present que aquesta pandèmia ens aboca també una crisi econòmica de dimensions imprevisibles que ja ha començat, i que afecta sobretot als més febles. Quan passin aquestes setmanes o aquests mesos, haurem d'intensificar els esforços pastorals. Haurem de reemprendre presencialment les activitats formatives pròpies del ministeri de la paraula; haurem d'obrir de bat a bat les portes de les nostres esglésies, dels nostres cors, per saciar la set de Déu dels nostres feligresos i de tants altres que en aquest temps, estan tornant la mirada a Déu, i també d'aquells altres als quals potser haurem d'anar a buscar; i haurem de dedicar molts més esforços davant la greu situació econòmica que s'acosta.

La caridad pastoral encuentra su alimento principal y su expresión en la Eucaristía. La celebración de la Eucaristía será el fundamento, la raíz, la cima de nuestra vida sacerdotal, el misterio que llena nuestra existencia porque configurados a Cristo también ofrecemos nuestra vida, que se va transformando. En la Eucaristía encontramos la fuerza que nos llevará a anunciar la Buena Nueva sin desfallecimiento, así como a entregarnos a los más pobres y necesitados.

Estar con Cristo

Para desarrollar esta labor pastoral hemos de vivir en una sintonía profunda con Cristo, el Buen Pastor. En el escenario que se avecina, serán numerosas las tareas que habremos de desempeñar, y no serán menores los problemas y dificultades, las urgencias, que nos pueden llevar al agobio y la dispersión. Por eso es importante mantener clara la conciencia de que la fuente de la unidad de nuestra vida es Cristo. Sólo desde la unión con él podemos perseverar en la búsqueda de la voluntad del Padre y en la entrega fecunda por el rebaño que se nos ha confiado.

Hoy más que nunca podemos quedar atrapados por el activismo. Pero recordemos que Jesús llama a los Apóstoles, en primer lugar para que estén con Él (cf. Mc 3, 14); y que él mismo quiso dejarnos el testimonio de su oración. Los Evangelios nos presentan con mucha frecuencia a Cristo en oración. Toda su actividad cotidiana nacía de la oración. Hasta el final de su vida, en la última Cena, durante la agonía, en la Cruz, el Señor demostró que la oración animaba su ministerio. Por eso, la prioridad fundamental del sacerdote es su relación personal con Cristo a través de la oración.

En el contexto actual es urgente para sacerdotes, miembros de la vida consagrada, así como para el laicado, encontrar el equilibrio y las justas proporciones entre la oración, la formación permanente, el trabajo pastoral, el esparcimiento necesario y el descanso; y también es fundamental para responder a la llamada a la santidad, en cada uno de los estados de vida.

Nuestro sacerdocio llena toda la vida, como una ofrenda agradable al Padre, como un don total de sí mismos a Dios y a los hermanos, siguiendo el ejemplo de Jesús, que da su vida entera en la cruz para la salvación del mundo, que «no ha venido a ser servido, sino a servir y a dar su vida en rescate por la multitud» (Mc 10, 45).

Final

Nos unimos a la acción de gracias de nuestros hermanos que hoy celebran su jubileo sacerdotal: Mn. Ramon Gracia, Mn. Jordi Fàbregas, Mn. Josep Gassó y Mn. Josep Monfort. Quiero recordar también a nuestros misioneros en Cuba, Venezuela, y Egipto: Mn. Manel Homar, Mn. Xavier Serra, y Mn Atef Tawadrous. Os pido oración por dos miembros de nuestro presbiterio que están afectados por el coronavirus: Mn. Antoni Deulofeu i Mn. Victor Galindo, que ya están superando la enfermedad.

Os pido especialmente que recéis por el eterno descanso de Mn. Narcís Ribot, que ayer por la tarde hizo su traspaso a la casa del Padre. Que el Señor lo acoja en su seno y conforte a su familia y a la familia de nuestro presbiterio y nuestra diócesis en estos momentos de dolor.

Pedimos a la Santísima Virgen María, Mare de Déu de la Salut, que nos proteja e interceda por nuestra familia diocesana. Ella, que aceptó con todas las consecuencias el designio de Dios, unió su destino al de su Hijo y se mantuvo fiel hasta el final. Ella nos ayude a mantenernos fieles en nuestra vida y ministerio sacerdotal. Así sea.

Homilia de Mons. Josep Àngel Saiz Meneses el Dijous Sant a la S.E. Catedral Basílica del Sant Esperit de Terrassa el dia 9 d'abril de 2020

Benvolguts germans: celebrem la Missa vespertina de la Cena del Senyor. Aquest Dijous Sant a causa del context de prova i dolor en el qual ens trobem per l'amenaça del coronavirus, no podem trobar-nos en la nostra Catedral o en les diferents esglésies en que ho celebràvem; tampoc podem fer el ritu del lavatori dels peus, tan expressiu i d'una significació profunda.

Feu això, que és el meu memorial

Sabem que Déu està sempre amb nosaltres, ja siguin moments d'alegria o de dolor, tant en la salut com en la malaltia, en el temps d'una activitat serena i fructífera, i també en el temps de la prova, de les limitacions i els sacrificis, tal i com els que estem experimentant en aquests moments. Ens apleguem aquest vespre seguint el mandat de nostre Senyor Jesucrist, per dur a terme un dels seus últims desitjos, recordant, com ell volia, la seva memòria. Som aquí, en aquest aniversari del Dijous Sant, tot complint unes paraules pronunciades a l'Últim Sopar: "Feu això, que és el meu memorial".

La nostra celebració d'avui és especialment commemorativa. Volem omplir el nostre cor i el nostre enteniment amb el memorial del Mestre, el nostre Senyor i el nostre Déu, sabent-lo present i sentint-lo present. Avui ho recordem especialment, perquè ell és el nostre Senyor i Redemptor. Ens ajuda a revifar en els nostres esperits la seva figura i la seva missió, recordar-lo i tenir-lo present en aquest moment.

Aquell sopar en el qual Jesús va demanar als apòstols que mantinguessin viva la seva memòria i renovessin el que ell havia fet, va ser el banquet de Pasqua, que es celebrava cada any per a transmetre a les generacions futures el record de l'alliberament del poble jueu de l'esclavatge d'Egipte. L'Antic Testament recull i transmet la trajectòria de fidelitat al record d'aquesta primera Pasqua alliberadora. Aquell vespre, Jesús celebra el sopar pasqual d'Israel, i pronuncia sobre el pa l'oració de lloança i benedicció, dóna gràcies a Déu per les grans obres del passat, i també per la seva exaltació que tindrà lloc a través de la creu i la Resurrecció; Ell institueix la nova Pasqua de la nova Aliança, i ens dona el regal de la seva presència, particularment en l'Eucaristia.

La Eucaristia, vida i aliment del cristià

“Això és el meu cos, ofert per vosaltres”. “Aquesta calze és la nova aliança segellada amb la meva Sang”. “Feu això, que és el meu memorial”. Jesús distribueix el pa i el vi, i tot seguit encarrega als apòstols la tasca de fer en la seva memòria aquells mateixos gestos i paraules. El manament de Jesús, “Feu això”, és un terme amb el qual els fa partícips d’un poder que només ell posseïa, és la institució d’un sagrament, l’atorgament del sacerdoci de Crist als seus deixebles per a renovar aquella obra prodigiosa, el miracle de l’Últim Sopar.

Nosaltres som conscients de quina és aquesta obra prodigiosa, aquest miracle de la Última Cena. I és que el record ha esdevingut realitat. Nosaltres necessitem contemplar i meditar el moment i la manera com el Senyor va instituir l’Eucaristia. Va brollar del seu cor tot just abans de la passió. L’Eucaristia representa aquesta passió i conté a Aquell que va donar la seva vida a la creu. Jesús va segellar la seva presència en els símbols de pa i vi. Ell volia romandre entre nosaltres en el seu acte suprem d’amor, el seu sacrifici, la seva mort. Volia fer-se present entre nosaltres al llarg del temps. Jesús, sabent que estava al final de la seva presència natural en la terra, va voler romandre d’aquesta manera entre nosaltres. Celebrar l’Eucaristia significa celebrar la seva memòria. I volia que aquesta forma tan singular de recordar-ho es convertís en aliment, és a dir, el principi interior de força espiritual i de vida per als seus deixebles.

Siguiendo el ejemplo del Señor, también los sacerdotes debemos ser hombres de entrega, de oración, de intercesión y proximidad, actuando creativamente, con una caridad audaz que no se detiene ante las dificultades y los obstáculos, sino que los afronta y los supera para llegar a quienes lo necesitan, especialmente a los más pobres y débiles en este momento. Es Jesús, nuestro Señor y Maestro, quien nos dice: ¡no tengáis miedo! Es él quien nos envía, nos acompaña, nos hace creativos en la caridad, cercanos para hacer el bien a los máximos hermanos posibles. Con una palabra de esperanza y de consuelo, haciéndonos prójimos de quienes más lo necesitan, ofreciendo nuestra intercesión de pastores, compartiendo nuestra oración con los que sufren, apoyando a quienes ya no tienen fuerzas para seguir adelante.

Amar, adorar y dar gracias a Cristo, presente entre nosotros

Esta tarde debemos hacer un gran ejercicio de fe, de oración, de memoria agradecida. Debemos situarnos en el cenáculo y recordar a Jesucristo con toda la fuerza de nuestro espíritu. Si en la celebración diaria de la Misa este recuerdo se reaviva y brilla en el fondo de nuestro corazón, hoy debemos hacer un ejercicio especialmente intenso de nuestra fe, porque actualizamos de manera especial que Cristo está presente entre nosotros.

Hoy celebramos este oficio de la Cena del Señor de un modo diferente y atípico, pero intercedemos igualmente por todos. Que este Jueves Santo sea particularmente fructífero, porque las limitaciones y dificultades nos mueven a ofrecer con más radicalidad y totalidad nuestra vida al Señor; porque nos lleva a compartir todo lo que tenemos, porque nos lleva a vivir más a fondo nuestra identidad y misión, porque nos dará la fuerza renovada para llevar a todos los hermanos el pan de la Eucaristía y el pan de la Palabra, y para llevar el pan material a todos los que lo necesiten.

Final

Pidamos al Señor que nos ayude a penetrar cada vez más en este misterio de fe y a crecer en el amor a él mismo, presente en la Eucaristía; que nos conceda la gracia de vivir no para nosotros mismos, sino para él y para los demás. Que María nos acompañe y proteja, ella que es Madre de Misericordia y auxilio de los cristianos, Fuente de salud espiritual y material. Así sea.

Homilia de Mons. Josep Àngel Saiz Meneses el Divendres Sant a la S. E. Catedral Basílica del Sant Esperit de Terrassa el dia 10 d'abril de 2020

Benvolguts germans i germanes:

Avui vull reflexionar amb vosaltres sobre una de les set paraules de Jesús en la Creu, una paraula d'oració en el moment en què la mort està tant a prop: «Jesús va clamar amb veu potent: “Eloí, Eloí, lemá sabactaní?”, que significa: “Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?”» (Mc15,

33-34). El crit de Jesús s'eleva després de les tres hores de tenebres que van cobrir tota la terra.

Aquest crit de la seva oració mostra com al costat del sofriment i de la mort quan tot porta a pensar en l'abandonament, en l'absència de Déu, ell té la plena certesa de la proximitat del Pare, que aprova aquest acte d'amor suprem, de lliurament total de si mateix. La mirada d'amor del Pare roman fixa en la donació d'amor del Fill.

Quin significat té, doncs, la pregària de Jesús, aquell crit que puja fins al Pare: «Déu meu, Déu meu, per què m'has abandonat»? Potser dubta de la presència del Pare? Potser se sent realment abandonat per Ell? No és això. Recordem que aquestes paraules són l'inici del Salm 22, on text on el salmista manifesta a Déu la paradoxa de sentir-se sol i a la vegada la consciència de la presència de Déu.

Aquestes paradoxes també es presenten al llarg de la nostra vida. Ara bé, davant les situacions més complexes i doloroses, quan sembla que Déu està absent, que ni tant sols ens escolta, no hem de tenir por de confiar-li la càrrega que portem en el nostre cor, no hem de tenir por d'expressar el nostre patiment; i sempre, per damunt de tot, hem de tenir clar el convenciment que Déu és a prop, tot i que aparentment resti en silenci.

Amb aquestes paraules Jesús prega en el moment de l'últim rebuig dels homes, en el moment de l'abandonament dels seus. Només Maria, Joan i algunes dones es mantenen amb fermesa al peu de la Creu. Ell prega amb les paraules del Salm, conscient de la presència de Déu Pare també en aquesta hora en la qual experimenta el drama humà de la mort. Ara bé, en nosaltres sorgeix una pregunta: Com és possible que Déu no intervingui per evitar aquesta prova terrible al seu Fill? Com és possible que Jesús, que és Senyor de la vida i dels elements, no hagi derrotat els seus enemics? Certament, és un misteri molt gran que el Senyor hagi volgut salvar-nos i manifestar-nos el seu amor a través del sofriment i la Creu.

Jesús, en aquel momento, toma sobre sí el dolor de todos los hombres que sufren a causa de la opresión del mal; y, al mismo tiempo, lleva todo este sufrimiento al corazón de Dios mismo con la certeza de que su grito será escuchado y dará fruto en la Resurrección. En esta oración de Jesús se encierran la extrema confianza y el abandono en las manos de Dios, incluso cuando parece ausente, cuando parece que permanece en silencio, siguiendo un designio que para nosotros es tan difícil de comprender.

Queridos hermanos, en la oración llevamos a Dios nuestro sufrimiento, nuestras cruces de cada día, con la certeza de que él está presente y nos escucha. Hagámoslo en estos momentos en que la pandemia está golpeando a nuestros conocidos, a nuestros amigos, a nuestras familias. El grito de Jesús nos recuerda que en la oración debemos superar las barreras de nuestros problemas personales, de nuestro pequeño mundo, y abrírnos a las necesidades y a los sufrimientos de los demás. La oración de Jesús en la cruz nos enseña a rezar con amor por tantos hermanos y hermanas que en estos momentos atraviesan situaciones de un gran dolor, sobre todo los que están más solos y no cuentan con una palabra de consuelo. Llevemos todo esto al corazón de Dios, para que también ellos puedan sentir el amor de Dios que no nos abandona nunca.

Homilia de Mons. Josep Àngel Saiz Meneses a la Vetlla Pasqual a la S. E. Catedral Basílica del Sant Esperit de Terrassa el dia 11 d'abril de 2020

Benvolguts germanes i germans: Bona i Santa Pasqua a tots vosaltres! Que la llum de Crist ressuscitat i gloriós esvaeixi les tenebres del cor i de l'esperit!

Déu ha fet les seves obres més grans en la nit. Avui contemplem tres moments transcendents de la Història de la Salvació en els quals el Senyor actua en la nit. En la primera lectura hem escoltat com en un món buit i sense cap ordre "Déu digué: «Que existeixi la llum». I la llum existí"(Gn 1, 3). Una explosió de llum, que la Paraula de Déu va treure del no res, va trencar aquella primera nit, la nit de la creació. El misteri pasqual endinsa les seves arrels en aquella primera nit de la creació i, després del drama del pecat, representa la restauració i la culminació d'aquell primer començament.

Hi ha una altra nit que es converteix en un esdeveniment fonamental de la història d'Israel: la sortida prodigiosa d'Egipte, el relat que hem escoltat a la segona lectura: "el Senyor, amb un vent fortíssim de llevant, que durà tota la nit, va fer retirar la mar i la convertí en terra eixuta. Les aigües es partiren i els israelites entraren caminant per terra eixuta enmig del mar, amb l'aigua com una muralla a dreta i esquerra "(Ex 14, 21-22). Déu allibera definitivament al seu poble de l'esclavatge d'Egipte. Aquesta és la segona nit, la nit de l'èxode, la nit de l'alliberament d'Israel.

Avui contemplem especialment la nit en què Crist ha vençut la mort, ha allunyat el pecat, ha rentat les culpes, ha fet innocents els caiguts, ha tornat l'alegria als entristits, ha unit el cel i la terra i ha fet possible que l'ésser humà trobi a Déu. Després de la nit fosca del Divendres Sant i del silenci del Dissabte Sant, arriba la nit que precedeix el “tercer dia”, en el qual el Senyor havia de ressuscitar, com Ell mateix havia anunciat als seus deixebles. Aquesta és la nit de la fe i de l'esperança.

Crist ha ressuscitat, Crist viu i camina al costat nostre. Ens convida a participar en la vida divina, a ser regenerats i enviats allí on ell mateix ens precedeix i ens acompanya. L'àngel diu a les dones: “No tingueu por”. Jesús els dirà el mateix: “No tingueu por!” Aquest és un dels missatges principals d'aquesta nit. Aquest és el gran missatge de Pasqua avui per a tots nosaltres: “No tingueu por!”. Necessitem escoltar aquest missatge; ens dona força sentir-lo en les circumstàncies actuals! Jesús, el crucificat, ha ressuscitat, ha vençut a la mort i el pecat. Jesús diu a les dones que s'alegrin i els encarrega la missió de comunicar als seus germans que vagin a Galilea, que allí el trobaran.

La celebració d'avui, com tota la Setmana Santa, està condicionada per la pandèmia que ens afligeix amb molt sofriment a causa de tots els que ens han deixat, en particular, els familiars, amics i coneguts; també pels que pateixen la malaltia, i per la incertesa que tots tenim en no saber si som o no portadors del virus, o per si el confinament s'allargarà i com s'allargarà. És per això que hem de viure la novetat de la Pasqua, i que hem de ser més, ara especialment, missatgers de vida i d'esperança.

La luz de Cristo resucitado disipa las tinieblas del corazón y del espíritu, disipa los miedos que nos atenazan. “Como el grano de trigo que al morir da mil frutos, resucitó el Señor; como el ramo de olivo que venció a la inclemencia, resucitó el Señor; como el sol que se esconde y revive en el alba, resucitó el Señor; como pena que muere y se vuelve alegría, resucitó el Señor...”. Celebramos la resurrección del Señor, su victoria sobre la muerte, su presencia entre nosotros.

Resucitó el Señor, y está presente en los hogares, en las familias que a lo largo de estas semanas tan duras estáis manteniendo viva la llama del amor y la convivencia, que estáis celebrando la Semana Santa de una manera tan diferente, pero sin duda, con mucho fruto; está presente en los hospitales y en las residencias de personas mayores, sobre todo en los lugares de mayor sufrimiento a causa de la incertidumbre y de la soledad.

Está presente el Señor en todas las personas que cuidan a los demás como verdaderos ángeles de la guarda, arriesgando la propia vida: en especial, el personal sanitario; y también las fuerzas de seguridad, y aquellos que trabajan para abastecer de lo necesario a las familias confinadas; y en todos los voluntarios que dedican su tiempo para ayudar a los que están más solos y son más vulnerables.

Está presente el Señor en todas las personas de buena voluntad que se entregan generosamente a los demás en los diferentes ámbitos: en las administraciones, en el mundo del trabajo y de la empresa, en el campo y en el mar; en la economía; en tantas instituciones que luchan para mantener el tejido social; en las entidades de acción caritativa y social así como en las educativas. Está presente en los pastores que en estos momentos quisieran al lado de sus feligreses más necesitados, y no pueden a causa del confinamiento; en los sacerdotes y diáconos, en los miembros de la vida consagrada, en las comunidades de vida contemplativa, y en todos vosotros, queridos hermanos, niños, jóvenes, adultos y mayores, que mantenéis la esperanza en medio de esta prueba.

María, Madre de luz, nos ayuda a sobrellevar hoy nuestras cargas con la gracia y la luz de su Hijo Jesús; nos ayuda a superar la prueba, a seguir adelante sin desfallecer. Feliz Pascua, santa Pascua! Que el Señor os bendiga y os llene de su amor. Alegrémonos y no perdamos la esperanza, porque el Señor ha resucitado y camina junto a nosotros.

Aneu mar endins

Les temptacions (1 de març de 2020)

El propassat dimecres començàvem una nova Quaresma. La imposició de la cendra ens recordava aleshores la nostra condició de criatures contingents i ens convidava a revifar el compromís de conversió per seguir cada vegada més de prop el Senyor. És un temps de vida ascètica i de sacrifici, d'esforç en el combat espiritual per anar superant el mal i el pecat, que estan tan presents en el món i en nosaltres.

En les celebracions litúrgiques rebem la gràcia i l'impuls necessari per recórrer aquest camí amb el Senyor, aprofundint en l'escola de l'evangeli, meditant els esdeveniments de la història de la salvació com una actualització eficaç, ja que Crist es fa present en la litúrgia de l'Església per obra de l'Esperit Sant. De nosaltres depèn, doncs, viure aquest temps amb intensitat, oberts al do de Déu i afrontar d'aquesta manera els canvis que la nostra vida necessita, o per contra, deixar-nos arrossegar per la rutina i estancar-nos.

En aquest primer diumenge de Quaresma reflexionem sobre les temptacions de Jesús en el desert. Recordem que el desert, a més de ser lloc de trobada amb Déu, és també el lloc de la temptació i del combat espiritual. Durant el pelegrinatge del poble d'Israel a través del desert, que es va perllongar durant quaranta anys, va patir moltes temptacions i va caure en elles. Jesús passa al desert quaranta dies de soledat i de prova, que supera amb la Paraula de Déu i la pregària. Es prepara així per al compliment de la seva missió tot vençant les temptacions del maligne.

El temptador intenta manipular les paraules de la Sagrada Escripura, però les respostes de Jesús desemmascaren les seves intencions i refuten els seus arguments, recolzant-se en la mateixa Paraula de Déu, i aplicant-la amb veritat i rectitud. El maligne presenta la perspectiva atractiu d'un messianisme polític i triomfal, que hagués tingut una gran acollida al poble d'Israel. Però no és aquest el pla de Déu, i Jesús es mantindrà fidel a la voluntat del Pare. La narració mostra un paral·lelisme amb les temptacions del poble d'Israel en els quaranta anys de pelegrinatge pel desert. També nosaltres som convidats a renovar la nostra

decisió de seguir Déu i afrontar amb valentia la lluita que ens espera si volem romandre fidels.

El camí quaresmal es caracteritza per les pràctiques del dejuni, l'almoïna i l'oració. El dejuni consisteix inicialment en abstenir-se d'aliments, però fa referència també a totes les formes possibles de sacrifici per aconseguir una vida més sòbria. Quantes coses hi ha en la nostra vida de les que podem prescindir! Quant de temps s'arriba a perdre en frivolitats! Quant podríem estalviar de temps i de béns de tot tipus! Quant podríem compartir amb els més necessitats! Perquè no oblidem que el dejuni està íntimament unit a l'almoïna, al fet de compartir, a la solidaritat, a les obres de misericòrdia. Tots som cridats a compartir els nostres béns, siguin els que siguin, amb els altres. Sempre podem trobar persones més necessitades que nosaltres.

La Quaresma, a més, és un temps privilegiat per a la pregària. L'Església ens convida en aquest temps a una oració més llarga i intensa i a una meditació profunda sobre la Paraula de Déu. En aquest camí quaresmal hem d'estar atents per captar la invitació de Crist a seguir-lo de manera més decidida i coherent, renovant la gràcia i els compromisos del nostre Baptisme, per deixar l'home vell que hi ha en nosaltres i revestir-nos de Crist, per arribar renovats a la Pasqua i fer nostres les paraules de sant Pau «ja no sóc jo qui viu, és Crist qui viu en mi» (Ga 2, 20). Amb aquestes pràctiques quaresmals us convido a endinsar-nos pel camí de la conversió.

† Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

Abraham: la fe en camí (8 de març de 2020)

La Quaresma és un temps propici per a llegir i meditar la Paraula de Déu. A la Sagrada Escripura descobrim que sempre és Déu qui assenyala el camí que ha de recórrer cada persona en la seva vida i en la història. Ho veiem en el camí que Abraham recorre des de la fe, en el pelegrinatge del poble d'Israel cap a la Terra Promesa, conduït per Déu al desert, també és Déu qui obre el camí als qui retornen a Jerusalem des de l'exili a Babilònia. En els evangelis contemplem com Jesús pelegrina al Temple de Jerusalem per les festes de Pasqua de Pentecosta i dels Tabernacles, i com culminarà finalment el seu pelegrinatge a la terra amb el misteri pasqual.

Avui la litúrgia ens presenta la crida i el pelegrinatge d'Abraham, que és model per a tots els creients. Deixa la seva terra, la seva pàtria i la casa del seu pare i es posa a caminar, amb fe i esperança, vers l'horitzó que el Senyor li ha indicat. Així ens ho recorda la carta als hebreus: "Gràcies a la fe, Abraham, quan Déu el cridà, obeí a la invitació d'anar-se'n a la terra que havia de posseir en herència. Sortí del seu país sense saber on aniria. Gràcies a la fe residí en el país que Déu li havia promès com si fos un foraster, vivint sota tendes igual que Isaac i Jacob, hereus com ell de la mateixa promesa. És que esperava aquella ciutat ben fonamentada, que té Déu mateix com arquitecte i constructor" (He 11,8-10). Déu li demana que deixi la seva terra, el seu ambient, les seves arrels, per a anar al país que li mostrarà.

Abraham accepta la crida de Déu des de la fe, una fe que el porta a confiar més enllà de les aparences. La seva sortida requereix una obediència i una confiança radicals, quelcom que només es pot dur a terme des d'una fe ferma i fecunda. La fe que condueix a la nova vida, a la vida plena, que no accepta les mitges tintes. Rep la promesa que arribarà a constituir un gran poble, però aquesta promesa no està exempta de paradoxes: ell té una edat avançada, igual que la seva esposa Sara, que a més a més és estèril. D'altra banda, se li promet una nova terra, però hi haurà de viure com un estranger. Això vol dir que haurà de viure amb actitud de pobresa, sense ànsies de possessió, sense ambicions de poder, conscient que l'existència és ella mateixa un do.

Amb tot, ell confia en Déu i no es deixa atrapar per les aparences fins i tot quan el panorama es presenta carregat de misteri. Amb la seva actitud es converteix en un model de fe, de confiança en Déu en tot moment, de complir la voluntat de Déu mentre duri el pelegrinatge a la terra. Abraham és el model de l'ésser humà que es veu ell mateix com un pelegrí en aquesta vida i en aquest món, en camí constant cap a la pàtria del cel.

El pelegrí fonamenta la seva vida en la fe. Per a nosaltres, pelegrins i cristians del segle XXI, la fe no pot ser un element més de la nostra vida trasbalsada, un més dels nostres valors i aficions, perquè la fe és el principi i el fonament d'una vida segons l'Evangelí. Només la fe introdueix a la vida nova que Jesucrist ens porta i la fa possible. Des del començament del seu ministeri, Jesús demana als qui el seguien que creguin en la Bona Nova i sempre presenta la fe com una condició indispensable per a entrar en el regne del cel. Tant si es tracta de la guarició corporal o

espiritual, com si es tracta dels miracles que realitza, sempre és a través de la fe.

El cristià ha de viure amb profunditat la seva fe i n'ha de donar testimoni: "Igualment ha de resplendir la vostra llum davant la gent. Llavors, en veure el bé que heu obrat, gloriificaran el vostre Pare del cel" (Mt 5,16).

Una fe que ha de créixer i que no es pot ocultar; tot al contrari, s'ha de projectar i ha d'il·luminar a través del testimoni d'una paraula oportuna i una vida coherent. Per això hem emprès el camí quaresmal.

† Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

Èxode i alliberament (15 de març de 2020)

La setmana passada vàrem reflexionar sobre la crida i el pelegrinatge d'Abraham, que és paradigma per a tots els creients. Avui, en aquest tercer diumenge de Quaresma, ens aturem en un altre dels grans models que ens ofereixen les Sagrades Escriptures: el camí d'Israel a través del desert. El gran pelegrinatge de l'Èxode va partir d'Egipte. Va ser degut a l'opressió, que patia el poble jueu a Egipte sota el regnat d'un faraó que no havia conegut Josep. La por d'aquest faraó al creixement demogràfic que experimentava el poble d'Israel el va portar a oprimir-lo amb diferents disposicions i càrregues pesades. Però Déu va escoltar el clam del seu poble i el va alliberar de l'esclavitud per mitjà de Moisès.

Després de la sortida d'Egipte va començar una llarga marxa amb una meta concreta: la terra promesa. Al llarg d'aquest èxode pel desert tindran lloc diverses proves i episodis: dificultats, temptacions, protestes, infidelitats, fins i tot idolatries. Malgrat tot això, els hebreus varen rebre els dons del manà, de l'aigua i de les guatlles, i sobretot varen experimentar la presència de Déu provident. El poble d'Israel va ser un poble en camí, un poble que el Senyor va fer sortir de l'esclavatge per a guiar-lo fins a la terra que havia promès als seus pares. El pelegrinatge pel desert va ser una experiència que va servir com a purificació i maduració. A partir de l'èxode, Israel va viure amb la seguretat d'ésser un poble alliberat per Déu i conduït cap a una nova terra.

La travessa del desert es converteix arquetipus de tota l'existència d'Israel, perquè és una experiència palpable de la salvació de Déu. El

poble recordarà per sempre més aquesta experiència fonamental del desert, una etapa de la seva història en la que vivia amb una total dependència de Déu i caminava guiat i protegit per Ell. L'èxode serà un memorial sempre viu i present. El qui ha passat alguna vegada per una experiència de desert personal, de sentir-se despullat, fent camí però confiat en la providència de Déu, sap fins a quin punt aquest fet marca tota la vida.

La confiança en Déu és l'actitud fonamental per a fer el camí del desert. Creure en Déu significa fonamentar en Ell la vida, deixar que la seva Paraula l'orienti cada dia, en les grans decisions i en els detalls petits. La fe ens fa pelegrins a la terra, encarnats en el món i en la història, però sempre en camí cap a la pàtria celestial. El creient viu seguint uns criteris que sovint no coincideixen amb les modes o la opinió del moment, i ha d'observar una conducta que no concorda amb la manera de pensar de la gent. El pelegrí no ha de tenir por d'anar "contra corrent" per a viure la seva fe, perquè segueix el seu camí amb la certesa de la presència del Senyor en la seva vida i en la història.

La fe, la confiança en Déu, és posada a prova durant el camí. El poble d'Israel que ha experimentat la força del poder alliberador del Senyor, quan topa amb les primeres dificultats de manera sorprenent murmura contra Moisès. Amb les seves protestes demostra que no acaba de confiar que el Senyor seguirà sostenint-lo enmig dels perills, que no confia en la providència de Déu. Les proves tot al llarg del camí es converteixen en oportunitats per a refiar-se només de Déu. Cal mantenir-se atents a la seva veu, escoltar la seva Paraula, que guia i sosté enmig de les proves. És Déu mateix el qui condueix i conforta, tot enfortint el cor. L'experiència del poble d'Israel en l'èxode és, per damunt de tot, l'experiència de Déu alliberador. La Quaresma ens ajuda a viure en aquesta fe i confiança en Déu, superant les proves i temptacions que puguem tenir.

† Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

Dia del Seminari (22 de març de 2020)

Un any més celebrem el Dia del Seminari. El lema escollit per a la campanya d'enguany és: "Pastors missioners". Als sacerdots se'ls anomena amb tota raó pastors de l'Església perquè participen de l'únic sacerdoci de Crist, Bon Pastor, i ja que són enviats per ell, esdevenen missioners en una Església que és del tot missionera. La nota fonamental de la vida

del sacerdot és posar Jesucrist al centre de la seva existència. Ha estat cridat per ell, és conscient que és el Senyor qui te la iniciativa, que és Déu qui el constitueix pastor i missioner. La missió pastoral no és una tasca purament humana, sinó que brolla de la voluntat de Déu i demana la col·laboració de la persona que és cridada.

Per això la vida del sacerdot està constantment referida al Senyor i en ell troba el seu sentit, la seva força i la gràcia per a portar a terme la tasca encomanada. Ha rebut una missió que ha de complir en el seu nom, deixant en segon pla qualsevol interès personal. La seva força es troba en la plena consciència de ser impulsat per Crist mateix, i que per més grans que siguin les dificultats, la força de Crist es fa present en la seva feblesa.

Per a poder dur a terme la missió encomanada és imprescindible la vivència d'una unió profunda amb Crist. Una unió que és tan intensa que el porta a dir com sant Pau: "per a mi viure és Crist" (Flp 1,21) i "la vida que ara visc ja no és la meua; és Crist que viu en mi" (Gal 2,20). Des d'aquesta unió amb Crist podrà viure una entrega total a Déu i als germans. Farà del servei a Déu i als altres l'eix central de la seva existència, oferint del tot la seva vida, gastant-se i desgastant-se pels germans. Complirà la missió encomanada amb fidelitat fent-se tot amb tots, per a guanyar-ne alguns, sigui com sigui (cf. 1 Cor 9,22).

El sacerdot, doncs, no actua per iniciativa personal, ni en virtut d'uns poders propis, sinó com a missatger de Crist. En tant que és enviat, no s'anuncia ell mateix, sinó aquell que l'envia. Té consciència profunda de ser administrador dels misteris de Déu, un col·laborador de l'obra de Déu; per això anuncia el missatge del seu Senyor amb fidelitat i coherència, tant si se'l vol escoltar com no. Per a complir la seva missió ha de proposar, exhortar, motivar, i en altres ocasions corregir, implicant-se sempre amb intensitat en el combat de la fe, combinant la mansuetud i la humilitat amb la fermesa en les conviccions, sense caure mai en el desànim, i posant caritat en la seva vida i el seu treball.

En els nostres temps, també és molt important que prediqui amb valentia i sense ambigüitats. Aquesta és una característica essencial en la missió evangelitzadora: parlar amb coratge, amb llibertat i sense por. I al mateix temps tenir una confiança absoluta en la providència, portant a terme la missió amb senzillesa, manifestant la seva ferma seguretat en l'amor de Déu, ja que tot i les dificultats que es puguin trobar, res no ens podrà separar de l'amor de Crist.

Necessitem sacerdots que siguin pastors i missioners. Dono gràcies a Déu pel nostre presbiteri i pel nostre seminari, per totes les persones que al llarg de la història de la nostra jove diòcesi es dediquen a l'acció pastoral i missionera; seguim caminant com a família diocesana, treballant per a ser sal, llum i ferment enmig de la nostra societat i animo tots els diocesans a continuar col·laborant generosament amb el nostre seminari i amb els seminaristes que s'hi formen.

† Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

Reflexions d'un pastor davant el coronavirus (1) (29 de març de 2020)

Han passat dies des de la declaració de l'estat d'alarma al nostre país, i des de que l'Organització Mundial de la Salut (OMS) va declarar oficialment que el coronavirus era una pandèmia, un problema global davant el qual tots els països haurien de reaccionar amb totes les seves forces per combatre'l. De fet, al llarg de la història, altres pandèmies ja han fet estralls a la humanitat, però no era fàcil d'imaginar que en una època com la nostra amb tants avenços en el camp de la biotecnologia, seríem sacsejats d'aquesta manera per un petit virus. Aquesta pandèmia està produint una important crisi sanitària i ocasionarà una crisi econòmica de grans dimensions, que afectarà sobretot als més pobres i vulnerables.

Aquesta veritable emergència planetària ha d'ajudar-nos a reflexionar, a replantejar la manera com vivim, les nostres suposades necessitats, els ritmes, les despeses, les urgències i les prioritats. Ara mateix, la nostra vida diària ha patit tot un conjunt de canvis dràstics, i no podem fer res més que adaptar-nos a la nova situació. És bo recordar que la humanitat ha pogut sortir de cadascuna de les crisis que ha patit gràcies a l'esforç i la voluntat i a la capacitat de resiliència que hi ha en cada un de nosaltres. Tant de bo sortim d'aquesta crisi més madurs, més responsables, més assenyats i solidaris.

En aquests moments m'agradaria compartir algunes reflexions amb tots vosaltres. Són, doncs, les reflexions d'un pastor davant el coronavirus. Voldria reflexionar sobre tres lliçons que ens caldria aprendre: tornar la mirada a Déu, fer una parada en el camí i redescobrir l'altre. Avui tracta-

ré sobre el primer d'aquests elements: som convidats a tornar la nostra mirada cap a Déu.

El que ens cal en primer lloc és tornar la mirada i el cor cap a Déu, i emparar-nos en la seva misericòrdia; canviar la nostra vida i deixar-nos convertir per ell. És l'actitud pròpia del temps de Quaresma, en el qual ens trobem. La conversió és com néixer de nou, és una renovació de les actituds, de la mentalitat, dels criteris i dels valors. És un canvi profund en la vida, una renovació interior que comporta una nova orientació general. Vol dir tornar a Déu, reorientar la ruta, la meta de la vida per tal que l'eix vertebrador sigui Crist, perquè esdevingui el centre que articula tots els altres elements: la família, el treball, les aficions, el compromís polític, el voluntariat, en definitiva, tota la vida.

El progrés de la ciència i de la tècnica en el nostre món és molt gran, amb un domini de les forces de la naturalesa aparentment il·limitat, fins arribar a la clonació d'éssers vius. Sentint-se l'ésser humà tan poderós, podria caure en la temptació de pensar que ja no necessita Déu, perquè té la capacitat per construir tot el que desitgi. Però no oblidem que aquesta història no és pas nova, és la història de la construcció de la torre de Babel, segons relata el llibre del Gènesi (cf. Gn 11, 1-9). Van voler ocupar el lloc de Déu, i van quedar confosos i dividits per la seva supèrbia.

Ara bé, l'home té dintre d'ell mateix una set d'infiní, una nostàlgia d'eternitat, una recerca de la bellesa, un desig d'amor, una necessitat de llum i de veritat, que l'impulsen cap a l'Absolut; té dintre d'ell el desig de Déu. Déu és la Realitat mateixa, amb majúscules, la Vida mateixa. El sentit de la vida de l'home és rebre l'amor de Déu, conèixer-lo, creure-ho i viure-ho; compartir-lo i comunicar-lo; estimar Déu amb totes les forces i al proïsme com a si mateix. En la nostra vida, en les nostres famílies, en la nostra societat, deixem ocupar a Déu el lloc que li correspon, el primer lloc.

† Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

Rams 2020 (5 d'abril de 2020)

Avui celebrem el Diumenge de Rams, que esdevé el pòrtic de la Setmana Santa, i que enguany serà tan diferent i especial. En les esglésies els preveres celebraran els oficis, però els bancs seran buits. A les places i els carrers es palparà el silenci, perquè el poble fidel no pot sortir de

casa. Ben segur avui trobarem a faltar la multitud que s'aplegava davant els nostres temples, amb el seu enrenou, i un gran nombre d'infants.

Tot i això, aquest any també aclamarem al Senyor, encara que sigui d'una manera diferent. Recordarem l'entrada triomfal de Jesús a Jerusalem, i la gran acollida que va tenir per part dels infants i de la gent senzilla. També nosaltres reconeixem el Senyor com a Messies Salvador, i l'aclamarem des del fons del nostre cor amb molt d'entusiasme i alegria. Jesús fa la seva entrada solemne com a Messies per complir la missió que el Pare li ha encomanat, una missió que el portarà a la glòria de la resurrecció, passant per la mort en creu. La litúrgia, en aquest dia, ens presenta l'evangeli de la passió com la millor ambientació per a la celebració del Tríduum Sant. El text de Sant Mateu, que llegirem enguany, conté unes paraules del Senyor que ens ajuden a veure com era conscient del que li havia de succeir: «El fill de l'home serà entregat perquè el crucifiquin» (Mt 26,2).

Recordo que el passat 10 de març, quatre dies abans que es declarés l'estat d'alarma, quan les coses estaven encara relativament tranquil·les, vaig celebrar la Santa Missa en el nostre seminari diocesà i a l'homilia vaig dir als seminaristes que aquesta Quaresma seria recordada segurament com la Quaresma del coronavirus, però que tant de bo es recordés sobretot per ser la Quaresma en la què havíem avançat decididament en la nostra conversió en el camí de la fe, perquè havíem progressat seriosament en alguns aspectes. No podia imaginar-me fins a quin punt aquesta pandèmia remouria la nostra existència, afectant a les pràctiques quaresmals i les celebracions litúrgiques.

Certament, el confinament ha comportat una sèrie de limitacions que s'han convertit en una mortificació dura per a molts de nosaltres. Ha estat una ocasió per oferir-les com penitències no buscades ni previstes, que són particularment agradables al Senyor. No és el mateix una penitència o sacrifici que es pensa i decideix que una terrible sacsejada que tot d'una arriba. És evident que aquesta part de la situació no depèn de nosaltres i no val la pena ara perdre temps en especulacions sobre el que es podria haver fet; ara bé, el que sí depèn de nosaltres és aprofitar aquest temps per reflexionar, per revisar la pel·lícula de la nostra vida, el que hem estat, el que som i el que som cridats a ser.

Cada any recordem la importància de viure les celebracions litúrgiques de Setmana Santa amb intensitat i fervor. Aquest any haurem de fer un esforç extra pel que fa a la nostra disposició interior. La situació que

travessem és prou difícil i dolorosa, i el Senyor, per força, s'ha de compadir de nosaltres i acudir al nostre auxili. Nosaltres, amb humilitat i confiança, tornem la mirada a Déu i implorem el seu perdó i la seva gràcia, el seu amor i la seva misericòrdia.

La Setmana Santa no queda suprimida. La Setmana Santa es celebra. Certament aquest any serà d'una manera diferent. Es celebrarà espiritualment des de les llars, en família, amb la màxima devoció i fruit espiritual. Aprofitem, doncs, aquests dies sants per dedicar més temps a la pregària personal, per compartir les reflexions, per parlar de Déu amb els més petits, per resar en família d'una manera més serena i tranquil·la. I amb l'ajut de les noves tecnologies, seguim les celebracions del Sant Pare, de la nostra Església Catedral o dels altres temples de la diòcesi.

† Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

Crist camina amb nosaltres (12 d'abril de 2020)

Durant aquesta setmana hem participat des de les nostres llars, com a església domèstica, de les celebracions centrals de la fe. Ens hem introduït en l'amor de Crist el Dijous Sant i hem demanat la gràcia d'experimentar aquest gran amor. Hem acompanyat, des del nostre confinament, el pas de la creu, i aquell dia ens hem unit a Crist, el Senyor, que mor per donar vida a la humanitat. Avui ens retrobem com a comunitat per celebrar la Pasqua, la festa de l'alegria i de l'esperança, la celebració més important del calendari litúrgic, que ha d'omplir de veritable goig els nostres cors i les nostres llars. Perquè Déu ha vençut la mort, el pecat, el dolor, el mal que afligeix la humanitat ahir, avui i sempre.

En la Vetlla Pasqual hem proclamat la Resurrecció del Senyor, hem resseguit amb les lectures de la Paraula de Déu les grans fites de la història de la salvació per renovar després les promeses del nostre baptisme i culminar amb la Litúrgia Eucarística. Avui, dia de Pasqua, expressem amb més força la nostra fe en Aquell que ha vençut la mort i ens crida a viure per sempre; proclamem que l'esperança posada en Déu no defrauda, i que nosaltres som testimonis d'aquesta esperança en la família, amb els amics, a la feina, en els nostres ambients. En aquesta missió ens sentim acompanyats per la Mare de Déu, Mare de Déu i Mare de l'Església. Ella és l'estrella que ens guia en aquesta difícil singladura.

Recordo que quan jo era seminarista cantàvem una cançó que em va quedar gravada a la memòria. Començava així: “Com el gra de blat que tot morint dona molt de fruit, va ressuscitar el Senyor; com la branca d’olivera que va vèncer les inclemències, va ressuscitar el Senyor; com el sol que s’amaga i ressurgeix al alba, va ressuscitar el Senyor; com la pena que mor i es torna alegria, va ressuscitar el Senyor ... “. Celebrem la Resurrecció del Senyor, el seu triomf sobre la mort, la seva presència entre nosaltres.

El Senyor ha ressuscitat, i és present a les nostres llars, en les famílies que durant aquestes setmanes tan dures esteu mantenint viva la flama de l’amor i la convivència; és present en els hospitals i en les residències de gent gran, sobretot en els llocs de més gran patiment a causa de la incertesa i de la solitud.

El Senyor és present en totes les persones que tenen cura dels altres com a veritables àngels de la guarda, arriscant la pròpia vida: en especial, el personal sanitari; i també les forces de seguretat, i aquells que treballen per proveir de tot el necessari a les famílies confinades; i en tots els voluntaris que dediquen el seu temps per ajudar els que es troben sols i vulnerables.

El Senyor és present en totes les persones de bona voluntat que es lliuren al servei en els diferents àmbits: en les administracions, en el món del treball i de l’empresa, en el camp i en el mar; en l’economia; en tantes institucions que lluiten per mantenir el teixit social; en les entitats d’acció caritativa i social així com en les educatives. És present en els pastors que a hores d’ara voldrien ser al costat de les seves ovelles més necessitades, i pateixen pel confinament; en els sacerdots i diaques, en els membres de la vida consagrada, en les comunitats de vida contemplativa, i en tots vosaltres, benvolguts germans, infants, joves, adults i gent gran, que manteniu l’esperança enmig d’aquesta prova.

Bona Pasqua, santa Pasqua! Que el Senyor us beneeixi i us ompli del seu amor. Alegrem-nos i no perdem l’esperança, perquè el Senyor ha ressuscitat i camina amb nosaltres.

† Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

Reflexions d'un pastor davant el coronavirus (i 2)

(19 d'abril de 2020)

Tot just abans de la Setmana Santa reflexionava sobre una de les lliçons que podem aprendre davant aquesta difícil situació que ens toca viure i és el fet de tornar la mirada a Déu per tal que ocupi en les nostres vides el lloc que li pertoca. Avui us convido a reemprendre aquesta reflexió amb dos elements més: fer una aturada en el camí i redescobrir els altres.

En primer lloc cal saber fer una parada en el camí. Aquesta pandèmia d'abast mundial, ens ha obligat, ni que no vulguem, a fer una parada. Ens ha tocat aïllar-nos, recloure'ns a les nostres cases apartats del món, de la societat, dels amics, a alguns fins i tot de les famílies; estem reclosos amb el mòbil, l'ordinador i pendants en tot moment de les notícies. Ara bé, adonem-nos que, malgrat tot, esdevé una ocasió propícia per conèixer-nos a nosaltres mateixos més a fons; per fer, com si diguéssim, la pel·lícula de la nostra vida i prendre una més gran consciència de qui som i dels camins pels quals transita la nostra existència.

En el pelegrinatge de la vida són imprescindibles els espais de silenci, de recolliment, de reflexió personal, per conèixer-se millor a si mateix, mirant-se al mirall amb sinceritat i sense embuts. Aquests dies, en els quals segurament disposem d'una mica més de temps, són propicis per entrar en el nostre interior, que revisem la pròpia vida des d'una reflexió sincera que faciliti la trobada amb un mateix i propiciï, al seu torn, la trobada amb Déu.

Aquesta actitud ha de durar tota la vida. El coneixement d'un mateix és imprescindible per situar-se correctament davant Déu i els altres. D'altra banda, com més avança la persona en la seva vida de fe, com més s'acosta a Déu i rep la seva llum, tant més es coneix a si mateixa, és conscient de la seva petitesa i més indigna se sent davant seu. L'examen de consciència, la revisió de vida a la llum de la Paraula de Déu, esdevenen de gran utilitat per al coneixement d'un mateix i per arribar a la veritable humilitat.

I en segon lloc redescobrir els altres. Aquests dies ben segur que rebem missatges que ens recorden la necessitat de lluitar junts per superar aquesta crisi. Tant de bo aprenguem bé la lliçó que l'egoisme i l'individualisme no ens porten enlloc, o millor dit, ens condueixen al precipici. Els

companys de camí sempre són un suport per superar totes les contrarietats que ens trobem durant el viatge, que és, sens dubte, més suportable si es fa en companyia.

Els éssers humans ens trobem junts, existim junts. Podem viure els uns contra els altres, o d'esquena als altres, en mútua ignorància, o podem viure relacionant-nos; es pot acollir als altres, oferir-se, sentir-se proper a ells, és a dir, convida amb els altres. Ser proïsme, com ens recorda la paràbola de el bon samarità, significa complir el manament de l'amor fent- nos proïsme dels altres. Jo sóc germà d'aquell amb qui em trobo, de qui necessita el meu ajut. I és que no hi ha res veritablement humà que no trobi ressò en el cor de cada cristià en el seu pelegrinatge.

La trobada amb el germà porta a compartir i a col·laborar. El pelegrí ha d'anar lleuger d'equipatge, només amb el més necessari i sense sobrevalorar el que porta. La convivència comporta l'atenció a l'altre, la reciprocitat. Això vol dir estar atents els uns als altres, no mostrar-se estranys o indiferents davant el que passen els altres, ser conscients de la interdependència entre les persones, ser solidaris. I és que la solidaritat no és un sentiment de compassió amb els més febles o amb la persona necessitada que està al meu costat, és «la determinació ferma i perseverant d'obstinar-se pel bé comú; és a dir, pel bé de tots i cada un, perquè tots siguem veritablement responsables de tots », amb les paraules de sant Joan Pau II.

Tant de bo aquests dies de confinament que s'està allargant, ens ajudin a reflexionar sobre aquests elements de la nostra existència. Ens encomanem a la Mare de Déu de Montserrat i a Sant Jordi.

† Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

El Dia del Treball enmig del confinament (26 d'abril de 2020)

Divendres vinent, el dia 1 de maig, celebrarem la festa de sant Josep Obrer, patró dels treballadors, data que coincideix amb el Dia Mundial del Treball. Ho farem, paradoxalment, en ple confinament, en una situació ben estranya en la que moltes persones han perdut la feina, d'altres no es poden desplaçar als seus llocs de treball, i en el millor dels casos, es treballa telemàticament des de les llars. Aquesta celebració litúrgica

va ser instituïda l'any 1955 pel papa Pius XII. El seu desig era dignificar treball posant sant Josep com el seu model i protector. Una altra fita important va tenir lloc l'any 2000, amb motiu del Jubileu dels Treballadors, quan sant Joan Pau II es va dirigir a ells tot dient: «Estimats treballadors, empresaris, cooperadors, agents financers i comerciants, uniu els vostres braços, la vostra ment i el vostre cor per contribuir a construir una societat que respecti l'home i el seu treball».

Certament, quan parlem de treball, no estem parlant d'un tema secundari. Es tracta d'un element fonamental de la vida humana que engloba el conjunt d'activitats que els éssers humans realitzen amb l'objectiu d'assolir fites, de produir béns i serveis per atendre les necessitats humanes. Per al creient té a més un sentit de participació en l'obra creadora de Déu, així esdevé una ocasió per col·laborar i servir els altres, i finalment un mitjà de creixement i de santificació personal. El nostre treball també comporta una relació amb la natura i unes conseqüències amb el medi ambient.

Però ara per ara, hem de reconèixer que el coronavirus està afectant molt seriosament a tota la humanitat. Ha alterat el nostre ritme i el nostre sistema de vida més enllà del que hom es podia imaginar. Els seus efectes sobre el mercat laboral estan sent devastadors i ho seran encara més en un futur immediat, amb una forta caiguda de l'ocupació. Contínuament rebem dures notícies sobre les repercussions que aquesta crisi i el confinament comporten en tot el teixit social i econòmic, sobretot per als autònoms i per a les petites i mitjanes empreses, i més encara per a un sector com el turisme, un dels principals motors de l'economia del nostre país.

Jo em pregunto: Què podem dir davant d'aquesta situació? Recordo les paraules del papa Benet XVI en la seva encíclica *Caritas in veritate*, quan afirmava que "l'Església no pretén oferir solucions tècniques als problemes dels nostres dies, sinó recordar els grans principis ètics sobre els quals pot construir-se el desenvolupament humà". La Doctrina Social de l'Església ens recorda que l'organització dels pobles i de la humanitat, no es pot dur a terme sense col·locar en el centre la persona humana i si no es té com a fonament últim Déu, que és Creador i Provident, que és Amor, que vol el bé dels seus fills i els ensenya el camí de la realització integral i de la convivència com a germans formant una família.

Aquesta pandèmia ha posat en evidència la fragilitat del nostre sistema, de les nostres previsions i de les nostres defenses. Ara és arribat el

temps de la reconstrucció, de plantejar moltes coses de manera diferent, d'adoptar un nou estil de vida. Per la nostra part hem d'intensificar la vida de fe, l'anunci de Crist i especialment l'acció caritativa i social amb els més afectats per la crisi. És veritat que el gènere humà té prou recursos i possibilitats i, a més, l'experiència d'haver superat altres crisis. És, doncs, l'hora de l'esforç, del compromís solidari, de la responsabilitat, per damunt dels interessos personals i partidistes. El papa Francesc ens acaba de proposar un pla per ressuscitar davant l'emergència sanitària. Ens ofereix el seu full de ruta per reconstruir el planeta i conformar la civilització de l'amor davant "la pandèmia de l'exclusió i la indiferència".

† Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

Activitats del Sr. Bisbe

Mes de Març

- 1 Missa i ritu d'Elecció dels catecúmens a la Catedral.
- 2-6 Assemblea Plenària de la CEE a Madrid.
- 7 Missa Estacional a la parròquia de Santa Perpètua de Santa Perpètua de Mogoda amb motiu de l'inici de la Visita Pastoral.
- 8 Missa i benedicció de reformes a la parròquia de Sant Valentí de Terrassa.
Missa al monestir de Montserrat amb motiu de la 125a. romeria de Sabadell a Montserrat.
- 9 Recés de Quaresma per als preveres i diaques de la diòcesi al Centre Borja de Sant Cugat del Vallès.
Hora Santa d'oració amb membres de Hakuna a la parròquia de la Mare de Déu del Roser de Les Fonts de Terrassa.
- 10 Visites programades.

- 10 Reunió a Valldoreix amb l'Equip de Formadors del Seminari Diocesà i trobada amb els seminaristes.
- 11 Visites programades
Reunió de la Comissió Permanent de Càritas Diocesana.
- 12 Visita Pastoral a la parròquia de Santa Perpètua de Santa Perpètua de Mogoda
Consell de Govern extraordinari amb motiu de la pandèmia de Covid-19.
- 13 Visites programades.
- 14-31 Suspeses totes les activitats presencials amb motiu la pandèmia del virus Covid-19.
Celebració diària de la Missa a les 12h i el Sant Rosari a les 19h retransmesos pel canal *you tube* del Bisbat mentre duri l'estat d'alarma
Atenció telefònica als preveres i diaques, religiosos i als responsables d'activitats i serveis diocesans

Mes d'Abril

- 1-30 Suspeses totes les activitats presencials amb motiu la pandèmia del virus Covid-19.
Celebració diària de la Missa a les 12h i el Sant Rosari a les 19h retransmesos pel canal *you tube* del Bisbat mentre duri l'estat d'alarma
Atenció telefònica als preveres i diaques, religiosos i als responsables d'activitats i serveis diocesans
- 1 Reunió via telemàtica del Comitè Executiu de la CEE.
- 3 Reunió via telemàtica del Consell de Govern.
- 5 Missa de Diumenge de Rams des de la Catedral i retransmesa pel canal *you tube* del Bisbat
- 7 Missa del Crisma des de la Catedral i retransmesa pel canal *you tube* del Bisbat
- 9 Missa de la Cena del Senyor des de la Catedral i retransmesa pel canal *you tube* del Bisbat

- 10 Celebració de la Passió del Senyor des de la Catedral i retransmesa pel canal *you tube* del Bisbat
- 11 Celebració de la Solemne Vigília Pasqual des de la Catedral i retransmesa pel canal *you tube* del Bisbat
- 12 Missa de Diumenge de Resurrecció des de la Catedral i retransmesa pel canal *you tube* del Bisbat
- 15 Reunió via telemàtica del Comitè Executiu de la CEE.
- 17 Reunió via telemàtica del Consell de Govern.
- 18 Reunió via telemàtica amb la Comissió Permanent del MCC.
- 21 Reunió via telemàtica del bisbes de la Tarraconense.
- 22 Reunió via telemàtica dels arxiprestes de la diòcesi.
- 24 Reunió via telemàtica dels Delegats Episcopals.
- 29 Reunió via telemàtica del Comitè Executiu de la CEE.

Vicari General

Comunicació

A l'atenció dels preveres i diaques amb càrrec pastoral a la diòcesi

Terrassa, a 20 d'abril de 2020

Benvolguts,

La situació que estem vivint a causa d'aquesta pandèmia i les circumstàncies excepcionals que provoca, han alterat notablement l'exercici del nostre ministeri i l'activitat sacramental i pastoral a les parròquies i comunitats de la diòcesi, i ens obliga a tenir ben presents les disposicions de les autoritats civils i les recomanacions dels serveis sanitaris.

Davant aquesta situació i les implicacions que comporta en referència a les celebracions dels sacraments previstes per aquest temps pasqual, ha semblat oportú, després d'haver-ho tractat en el Consell de govern i amb els delegats implicats, fer arribar aquestes orientacions, que manifesten la voluntat de celebrar els sacraments quan les circumstàncies així ens ho permetin.

1. Respecte a la Primera Comunió, si els mossens i els responsables de catequesi no veuen possible poder-ho celebrar abans d'aquest estiu, haurien de proposar unes noves dates d'acord amb els catequistes i, si fos possible, havent parlat amb els pares, i amb els mossens de les parròquies més properes o del mateix arxiprestat. Les primeres comunions es podrien celebrar entre els mesos d'octubre i de novembre d'enguany, de manera que durant el mes de setembre es poguessin reunir amb els infants i amb les seves famílies per acabar de portar a terme la preparació més adient possible.
2. Per a les celebracions del Sagrament de la Confirmació, es recomana acordar unes noves dates a través de la secretaria particular del Sr. Bisbe.

3. Pel que fa a les celebracions del Baptisme i del Matrimoni previstes per aquests propers mesos, cada mossèn hauria de contactar amb els pares o amb les parelles per tal de cercar la data més idònia per a celebrar el sagrament.
4. Aquestes orientacions estan supeditades, lògicament, a la superació de l'actual pandèmia, tenint en compte les indicacions que les autoritats vagin comunicant. Si es desaconsellés o, fins i tot, s'arribés a prohibir la concentració d'un nombre determinat de persones en llocs tancats, des del Bisbat es farien arribar noves orientacions.

Cordialment en el Senyor.

† Salvador Cristau Coll
Bisbe Auxiliar i Vicari General

Secretaria General i Cancelleria

Defunció de Mn. Narcís Ribot Trafi

Prevere de l'Església de Terrassa, va morir el dia 6 d'abril de 2020 a l'Hospital Parc Taulí de Sabadell, a l'edat de 68 anys i confortat amb els sagraments de l'Església.

Mn. Narcís va néixer el dia 5 de setembre de 1951 a Sant Feliu de Guíxols (Girona). Va estudiar al Seminari Conciliar de Barcelona on va rebre el diaconat el 19 de març del 1993. El dia 1 de novembre de 1993 va ser ordenat prevere a la Catedral de Barcelona. Des d'aleshores va servir l'Església primer com a vicari a la parròquia de Santa Eulàlia de Mèrida de l'Hospitalet de Llobregat, i l'any 2001 va ser nomenat vicari de la parròquia de Sant Martí de Cerdanyola del Vallès.

Amb la creació del Bisbat de Terrassa, va ser incorporat al clergat d'aquesta nova diòcesi. L'any 2008 va ser nomenat, a més, rector de la parròquia de Sant Joan Baptista de Montcada i Reixac i l'any 2011 vicari de la parròquia de Sant Esteve de Ripollet.

El Sr. Bisbe, el seu Bisbe auxiliar i el presbiteri ho fan saber als fidels de l'Església, perquè l'encomanin a la misericòrdia del Senyor. Ateses les actuals circumstàncies, la missa funeral se celebrarà més endavant i s'indicarà oportunament.

Comunicacions

Nota en referència a les precaucions per evitar l'expansió del coronavirus

Terrassa, a 7 de març de 2020

Benvolgut Mn.,

En relació a la situació assenyalada pel Ministeri de Sanitat, Consum i Benestar Social, vinculada a l'expansió del coronavirus a Espanya, el Secretari general de la Conferència Episcopal Espanyola va fer les següents indicacions que per indicació del Sr. Bisbe li faig arribar perquè les tingui en consideració:

- la conveniència de retirar l'aigua beneïda de les piles que hi ha a les entrades de les esglésies i en altres llocs de devoció;
- la possibilitat d'oferir a la celebració de l'eucaristia un altre gest de pau diferent de l'habitual d'abraçar-se o donà la mà;
- que les persones que distribueixen la comunió durant l'eucaristia, es rentin les mans abans i després d'aquest moment;
- que les mostres de devoció i afecte cap a les imatges, tan pròpies d'aquest temps de Quaresma i en la propera Setmana Santa, puguin ser substituïdes per altres com la inclinació o la reverència, evitant el contacte físic amb elles, i facilitant una major rapidesa que eviti aglomeracions.

Mn. Carles Cahuana Bartra
Secretari General i Cancellier

Comunicació en referència l'expansió del coronavirus

Davant la crisi produïda per la pandèmia del "Coronaviurs" les administracions civils van emeten periòdicament comunicacions amb indicacions respecte a la seva prevenció i tractament. Així mateix des de la Conferència Episcopal Espanyola i altres instàncies eclesials

també es fan arribar orientacions a tenir en compte en el pertoca a l'àmbit de l'Església.

Des del Bisbat de Terrassa s'està amatent a aquestes informacions i es recomana el seu compliment estricte en allò que afecta a cada moment a l'Església diocesana en la seva actuació a través de les parròquies, moviments, associacions i institucions eclesials.

En primer lloc és bo recordar les recomanacions que es feren arribar el propassat dissabte 7 de març en referència a l'aigua beneïda a les piques, la distribució de la comunió, el signe de la pau i els gestos de veneració a les imatges sagrades.

En segon lloc es recomana suspendre totes aquelles reunions i activitats que comportin el trobament de persones a partir d'aquest moment i fins a noves indicacions. Això fa referència a la catequesi d'infants i adolescents, l'esplai, el cau i els centres de lleure, els grups de joves i els grups d'adults de tot tipus, així com també les activitats programades de formació o reflexió.

I en tercer lloc, pel que fa l'aforament de les celebracions de l'Eucaristia es recomana que les misses es celebrin a la nau central del temple. Si no és fàcil assegurar que l'aforament no sobrepassarà un terç del total, seria recomanable ampliar l'horari de les celebracions per tal d'evitar aglomeracions.

Ens cal col·laborar a mantenir la calma, la serenor i la pau social des de la nostra actuació. L'emergència que està vivint la nostra societat ens ha d'ajudar a intensificar la nostra pregària per les persones afectades, pel personal sanitari i per tota la societat mantenint els temples oberts i oferint el nostre ajut a totes les persones necessitades, especialment a les que són més vulnerables, les persones grans.

Finalment, estiguem atents a les informacions que periòdicament es faran arribar des del Bisbat per tal d'oferir noves recomanacions a les concrecions que a cada moment facin arribar les administracions públiques. I en el cas que calgui algun aclariment abans de prendre cap decisió és del tot recomanable contactar amb la Secretaria General del Bisbat.

Terrassa, a 12 de març de 2020

Vida consagrada

En la pau de Crist

La Gna. Maria Marcet Bonet, carmelita missionera, morí a Terrassa el dia 23 de març als 75 anys i 57 de vida religiosa.

El P. Josep Sugrañes Moliné, jesuïta, morí a Sant Cugat del Vallès el dia 29 de març, als 83 anys d'edat, 66 de vida religiosa i 53 de sacerdocí.

El P. Ferran Manresa Presas, jesuïta, morí a Sant Cugat del Vallès el 5 d'abril als 85 anys d'edat, 68 de vida religiosa i 55 de sacerdocí.

P. Jaume Roig del Campo, jesuïta. Ha mort el 18 d'abril de 2020 a Sant Cugat del Vallès als 96 anys d'edat, 76 de vida religiosa i 62 de sacerdocí.

Vida diocesana

Consell Presbiteral

Crònica de la vuitena sessió (28 de febrer de 2020)

El divendres dia 28 de febrer, a la Cúria Diocesana de Terrassa, es va reunir el Consell Presbiteral sota presidència de Mons. Salvador Cristau, Bisbe auxiliar de Terrassa. La sessió va començar a les 11 del matí i va acabar a les 2 del migdia.

1. Pregària d'Hora Menor

2. Salutació del Sr. Bisbe

El Sr. Bisbe Mons. Josep Àngel Saiz saluda a tots els presents i comunica que ha de marxar tot seguit per assistir a l'ordenació del nou arquebisbe de Toledo, Mons. Francisco Cerro Chaves, que a més, va ser company seu de Seminari. Per aquest motiu, la sessió d'aquest Consell la presidirà el Sr. Bisbe Auxiliar Mons. Salvador Cristau.

3. La formació pastoral dels seminaristes.

El Sr. Bisbe Auxiliar com a Rector del Seminari, introdueix el tema i presenta una visió global de la formació dels seminaristes, dins la qual hi ha la formació pastoral.

Pren com a base el document de la Congregació pel Clero "*El do de la vocació presbiteral*" (2016), i també té present l'exhortació apostòlica postsinodal del papa sant Joan Pau II, "*Pastores Dabo Vobis*" (1992). Una innovació de la nova ratio és que parla d'un únic camí discipular, que comença en el baptisme, continua en el Seminari i quan arriba l'ordenació sacerdotal, no s'ha acabat la formació, continua amb la formació permanent. La formació és única i per tota la vida.

L'objectiu és la configuració amb Jesucrist, el Bon Pastor i Servent. I aquest és el plantejament que fa el Bisbat de Terrassa. Pel que fa a la formació inicial, hi ha 4 etapes:

- 1a. *Propedèutic*: correspon al curs d'introductor. Davant la fragilitat i liquidesa actual, cal un curs d'un o dos anys en el que no preval la dimensió intel·lectual, sinó coneixer que és ser sacerdot: espiritualitat, pregària, coneixement de la diòcesi.
- 2a. *Discipular*: correspon a l'etapa d'estudis filosòfics. Sobretot se subratlla la dimensió humana de l'individu. Es rep l'admissió a ordes.
- 3a. *Configurativa*: correspon a l'etapa dels estudis teològics i s'aprofundeix en el fet de ser deixeble. Es reben els ministeris de lectorat i acolitat.
- 4a. *Pastoral*: es tracta de l'etapa que segueix als estudis acadèmics obligatoris. Pot durar un any o més. Es remarca especialment la dedicació a la pastoral.

L'exhortació "*Pastores dabo vobis*", del papa sant Joan Pau II, inclou quatre dimensions ben presents de manera transversal i que no es donen necessàriament de manera cronològica: la dimensió espiritual, la dimensió humana, la dimensió intel·lectual, i la dimensió pastoral.

Mons. Cristau fa èmfasi en l'atenció a la dimensió humana. Les persones que entren en el Seminari es situen en el context de la seva època, marcada per la secularització, la globalització, la fragilitat, la inestabilitat emocional, el consumisme o el subjectivisme. Són joves amb facilitat de comunicació, sensibilitat per la solidaritat, ànsia de llibertat i recerca de l'amor i la felicitat.

Mn. Guillem formador del Seminari, participa també en aquest punt de l'ordre del Consell i aprofundeix en la dimensió pastoral.

La dimensió pastoral segons la nova Ratio, és important durant el temps del Seminari. Cal viure-la com a servei i exercir-la a l'estil del Bon Pastor, que escolta i dialoga, prenent com a referència l'Evangelí: Això implica sortir de les pròpies certes i fer una lectura de la realitat sense jutjar-la, ajudar a que tinguin una mirada del bon pastor, visió prudent i compassiva, sortir a fora i no quedar-se tancat en el seu grup, relacionant-se amb els diferents àmbits, etc. Aquesta formació pastoral cal introduir-la en els moments i en els llocs més oportuns, conscients del procés, de l'edat i de les actituds de cada seminarista. A l'exhortació "*Christus vivit*" el Papa demana que se'ls prepari en l'acompanyament pastoral d'infants, joves, ancians, malalts... En la mesura que es deixen acompanyar aprendran a acompanyar.

Aquí hi entren les experiències parroquials, conduïdes pels preveres de les parròquies, que els assignin alguna responsabilitat, que els instrueixin sobre la manera d'actuar i per a poder-los aconsellar i animar oportunament. Els seminaristes hi són per aprendre, no per solucionar temes de la parròquia. Així mateix és important el contacte permanent dels mateixos preveres amb l'equip de formadors del Seminari. Fins ara s'ha fet l'opció que fins al cinquè curs, els seminaristes tornin a dormir el cap de setmana al Seminari.

A continuació té un interessant diàleg amb els consellers, els quals opinen:

- un conseller pregunta sobre la relació mútua entre els seminaristes. Es respon que es potencia. Aquest any, especialment, hi ha molt bona relació entre ells. Pregunta també sobre si hi ha conferenciants especials per a la formació dels seminaristes. Es respon que cada dissabte es fa algún tipus de formació;
- un altre conseller proposa que és important que es fomenti la participació dels seminaristes en a les trobades i jornades diocesanes que organitzen les delegacions, d'aquesta manera van coneixent la diòcesi i es relacionen amb col·laboradors parroquials i diocesans;
- un conseller valora positivament que els seminaristes, quan sigui possible, visquin el cap de setmana a la parròquia, per a poder tenir una visió més ampla;
- un altre conseller afirma que abans potser es parlava més del servei exterior que de la fraternitat interior. Part de la formació l'han de poder rebre del contacte amb la realitat i l'assumpció de responsabilitats;
- un conseller suggereix que caldria orientar més vocacions cap a les situacions ubicades més a les perifèries. El Sr. Bisbe Auxiliar respon que es fan experiències com col·laborar amb el Cottolengo, les germanes Calcutes, etc.

El Sr. Bisbe Auxiliar, Mons Cristau, agraeix totes les aportacions fetes i manifesta que ho compartirà amb el Sr. Bisbe, Mons. Saiz, que, per altra banda, està permanentment en contacte amb la vida del Seminari.

4. Informació de la Llei 16/2009 sobre els centres de culte.

Mn. Carles Cahuana informa que dins l'àmbit de competències de la Generalitat de Catalunya, es dicta la Llei 16/2009, de 22 de juliol, dels

centres de culte, que té com a finalitat “*garantir l’aplicació real i efectiva del dret de les esglésies, les confessions i les comunitats religioses a establir centres de culte, i té per objecte preveure el sól on s’admeti o s’assigna l’ús religiós, d’acord amb les necessitats i la disponibilitat dels municipis, així com regular les condicions tècniques i materials mínimes que han de garantir la seguretat de les persones i les condicions adients de salubritat dels centres esmentats*” (art.1).

Aquesta Llei es desplega amb el decret 94/2010, de 20 de juliol. Preveu que els centres de culte que ja existien amb anterioritat al 20 de juliol del 2010, i que no comptessin amb una llicència municipal d’activitats, puguin continuar la seva activitat sempre que ho comuniquin al seu ajuntament, abans del 20 de juliol del 2020.

Per tant, els centres de culte que ja existien amb anterioritat al 20 de juliol del 2010, no han de sol·licitar la llicència d’obertura i ús de centres de culte, sinó que simplement han de comunicar a l’ajuntament que compleixen els requisits necessaris –condicions bàsiques de seguretat– per continuar amb la seva activitat (D.T. 3a, 1 Decret 94/2010).

Al Bisbat hi ha 43 centres no catalogats que hauran de presentar la corresponent comunicació al respectiu ajuntament conforme reuneixen condicions de seguretat i d’evacuació. S’accepta per silenci administratiu positiu per a obtenir la llicència medioambiental. Aquestes condicions o mesures són: condicions de seguretat estructural, condicions de seguretat contra incendis i condicions d’evacuació.

Des dels serveis del Bisbat s’està estudiant el tema i es contactarà amb cada rector afectat per tal de regularitzar la situació.

5. Informacions diverses

Diversos consellers informen d’activitats previstes a les parròquies, arxiprestats o delegacions. Des de Secretaria General es fa un recordatori de les activitats previstes properament, així com des del Seminari amb motiu del Dia del Seminari. També s’informa que el Sr. Bisbe Josep Àngel Saiz ha publicat un nou llibre: “*Peregrinos y apóstoles, apuntes para una espiritualidad del Movimiento Cursillos de Cristiandad*”, publicat per l’editorial BAC, del qual properament es farà la presentació.,

Finalment el Sr. Bisbe Auxiliar agraeix el treball del Consell i de cadascú des del seu lloc. La sessió acaba a les 2 del migdia amb una pregària final.

Crònica diocesana

Mons. Saiz Meneses ha estat escollit membre de la Comissió Executiva de la Conferència Episcopal Espanyola

Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, bisbe de Terrassa, va ser escollit el dimarts 3 de març membre de la nova Comissió Executiva de la Conferència Episcopal Espanyola.

L'organisme està presidit pel cardenal Joan Josep Omella, arquebisbe de Barcelona i president de la CEE i format pel cardenal Carlos Osoro, arquebisbe de Madrid, que n'és el vicepresident, Mons. Luís Argüello, bisbe auxiliar de Valladolid i secretari general, i els bisbes Mons. Jesús Sanz, arquebisbe de Oviedo, Mons. Ginés Garcia, bisbe de Getafe, Mons. Jesús Català, bisbe de Màlaga, Mons. Mario Iceta, bisbe de Bilbao, Mons. José M. Gil, bisbe de Àvila, i el propi Mons. Saiz Meneses.

Missa pel canal you tube del Bisbat

Des del dilluns 16 de març Mons. Josep Àngel Saiz Meneses celebra cada dia la Missa a les 12h a la Capella de la Cúria Diocesana i és transmesa a través del canal *you tube* del Bisbat. Així mateix cada tarda a les 19h resa el Sant Rosari que també és retransmès.

Durant la Setmana Santa Mons. Saiz Meneses ha presidit els oficis a la Catedral i han estat retransmesos també pel canal *you tube* del Bisbat de Terrassa.

Reunions telemàtiques del Sr. Bisbe

Durant aquests mesos de confinament Mons. Saiz Meneses ha mantingut diverses reunions de forma telemàtica.

Amb el Consell de Govern s'ha reunit els divendres 27 de març, 3 i 17 d'abril per fer seguiment de la vida de la diòcesi, dels mossens i en especial dels que es troben malalts o són grans, del treball de les delegacions i de les comunitats parroquials, així com també de les comunitats de vida contemplativa i de vida activa. S'ha tractat també sobre l'acció caritativa i social en aquests moments així com sobre l'atenció religiosa

en els hospitals, residències i tanatoris i la relació amb les autoritats en referència a mantenir oberts els temples.

Amb els arxiprestos es va reunir el dimecres 22 d'abril per fer seguiment de la situació de cada un dels arxiprestats i tractar temes relacionats amb l'acció caritativa i social, l'atenció i la dedicació dels preveres i diaques, i perspectives per afrontar la sortida de la pandèmia.

Amb els delegats episcopals es va reunir el divendres 24 d'abril per fer seguiment del treball de cada delegació en aquestes circumstàncies i de l'atenció pastoral a cada un dels àmbits de la diòcesi, entre altres, a l'acció caritativa i social, la pastoral de la salut, la catequesi, els joves i les famílies, i la vida consagrada.

Finalment el Sr. Bisbe va convocar sessió telemàtica del Consell Presbiteral el dimarts 28 d'abril. En aquesta ocasió es va reflexionar sobre la situació del clergat en aquests temps de pandèmia i, especialment, l'atenció als preveres grans o malalts. Es va tractar també sobre la previsió del desconfinament i la represa progressiva de les celebracions i la tasca presencial des de les parròquies i delegacions, així com també de l'atenció als més vulnerables i l'atenció i dedicació del clergat en l'acció caritativa i social.

Nou servei d'atenció personalitzada

El Bisbat de Terrassa ofereix un servei d'atenció personalitzada i espiritual a les persones que es troben lluitant contra la pandèmia del coronavirus, que viuen confinades a casa seva, o als hospitals, residències, a les famílies, als malalts, als treballadors i professionals, etc.

Cal contactar enviant un correu electrònic a l'adreça següent: atencioespiritual@bisbatdeterrassa.org o SMS o WhatsApp amb missatge escrit al número 646 60 96 74, indicant el motiu de la consulta, l'adreça de la persona i el número de telèfon per tal de contactar-hi. En el cas que es tracti d'una persona ingressada cal deixar el nom de la persona que demana el servei i el seu telèfon, així com també el nom del pacient, residència o hospital en el qual es troba i un telèfon de contacte. Tan aviat com sigui possible un prevere s'hi posarà en contacte.

Centenari de l'Escola Mare de Déu de Montserrat

El dia 27 d'abril l'escola Mare de Déu de Montserrat de Rubí celebra la seva festa en l'any del centenari de la seva fundació. Per aquest motiu

s'han organitzat diverses activitats per tal que els alumnes les puguin fer des de les pròpies llars on es troben confinats, i a les 12h s'han unit tots, professors i personal no docent, famílies i alumnes, a la Missa que Mons. Saiz Meneses retransmet cada dia a través del canal *you tube* del Bisbat.

El treball a la diòcesi durant l'estat d'alarma

Tal i com Mons. Saiz Meneses ha manifestat en reiterades ocasions la diòcesi, les parròquies i tots els àmbits pastorals no estan tancats sinó que continuen treballant i exercint la seva missió a ple rendiment. Com a mostra d'aquest intens treball i dedicació, oferim a continuació algunes dades:

1. A nivell d'acció caritativa i social:

- es manté la distribució d'aliments des de Càritas a les parròquies gràcies al treball de voluntaris i professionals,
- els menjadors socials continuen oberts, ja sigui distribuint lots de menjar o fins i tot oferint un plat calent,
- es manté l'atenció personalitzada des de les assistents socials a les persones necessitades, juntament amb els mossens,
- es manté el servei d'ajut a les persones sense sostre des de Càritas diocesana,
- es promou i difon la campanya solidària i de captació de recursos de Càritas amb el lema “La Caritat no tanca” a través de les xarxes socials,
- es manté la distribució de roba per tal d'ajudar les persones i institucions amb dificultats (albergs municipals, hospitals i residències),
- ha augmentat el nombre de voluntaris, especialment joves, que mantenen l'atenció a les persones grans en les seves llars i els porten menjar i els ajuden en tot el necessari, juntament amb els mossens,
- s'ha promogut la campanya d'apadrinament a persones grans que viuen a residències i soles per tal de trucar-los cada dia, especialment entre la gent jove, juntament amb els mossens,
- es manté l'atenció a les persones grans en les residències a nivell telemàtic i telefònic,

- s’ha fet un oferiment a ajuntaments per tot el que sigui necessari en aquesta situació des de les parròquies, i en alguna s’ha habilitat l’espai per fer donacions de sang,
- hi ha comunitats de religioses que col·laboren en l’acció caritativa i social, que són als menjadors social, en la distribució de menjars i el seguiment de persones a les residències, d’altres confeccionen mascarilles, etc.

2. A nivell de formació i catequesi:

- des del Bisbat el Sr Bisbe ha gravat cinc vídeos pels diocesans amb reflexions sobre el moment actual i com viure’l des de la fe,
- per via telemàtica es manté la tasca catequètica amb els infants, adolescents i joves, i les seves famílies, ja sigui difonent els materials que s’elaboren des del Secretariat Interdiocesà de Catequesi o des del Secretariat Interdiocesà de Pastoral Juvenil, i també materials propis de catequistes, vídeos, i es fan reunions telemàtiques amb les catequistes i entre els grups de joves, etc,
- des de les delegacions de catequesi, ensenyament, joventut i universitat es difonen materials de formació i es fa seguiment dels responsables,
- s’han fet articles per part de mossens per mitjans de comunicació i a través de les xarxes socials sobre com viure el confinament, com acompanyar el dol des de casa, s’han ofert catequesis per adults,
- des del Grup Avant de la Federació de Cristians de Catalunya s’ha creat el Concurs Bíblic Confinament especial per aquests dies tant per les escoles com per les catequesis,
- s’ha difós iniciatives diverses de la diòcesi i d’altres diòcesis com per exemple exercicis espiritual per fer a casa, xerrades i conferències, etc,
- es manté l’atenció personalitzada telemàticament dels catequistes amb els catecúmens adults que s’estan preparant per rebre els sagraments de la iniciació cristiana.

3. A nivell de celebracions:

- el Sr. Bisbe celebra cada la Missa des de la Capella de la Cúria diocesana i es retransmet pel canal you tube, així com també el res del Sant Rosari,

- diversos mossens retransmeten la Missa des de la seva parròquia a través de les xarxes socials, recollint les intencions de pregària pels difunts i per malalts, o envien un comentari diari de la Paraula de Déu i motiven la pregària en família,
- s’ha ofert la possibilitat per seguir telemàtica la Litúrgia de les Hores, l’Adoració al Santíssim, el res del Sant Rosari, el Via Crucis,
- els mossens estant atents i diligents quan se’ls demana per fer la unció dels malalts a les cases particulars o als hospitals, la confessió o un respons al cementiri, o per fer la benedicció del terme des del campanar.

4. A nivell d’atenció personalitzada i suport a les persones:

- el Sr. Bisbe manté l’atenció personalitzada amb els mossens de la diòcesi, delegats i responsables d’àmbits i activitats directament ell mateix i a través també del Vicari General, els Vicaris Episcopals i el Secretari General. Té cura especialment de l’atenció als preveres grans i als que es troben malalts,
- els mossens mantenen l’atenció personalitzada i l’acompanyament de manera telemàtica i telefònica amb els malalts, els responsables d’activitats pastorals, i els feligresos en general,
- els mossens col·laboren en l’acompanyament de persones necessitades, l’atenció psicològica i l’ajut a Protecció civil a través del núm. 112 quan es demana ajut religiós,
- hi ha temples que es mantenen oberts com signe de l’acció de l’Església en aquests moments, per l’atenció espiritual,
- en diverses parròquies el despatx parroquial continua obert per l’atenció de les persones,
- es difon a través de les xarxes socials el Full Dominical, el Full Parroquial i les informacions del Bisbat,
- s’ha creat un servei d’atenció telefònica personalitzada i espiritual des del Bisbat.

Santa Seu

Sant Pare

Homilia del papa Francesc a la pregària del divendres 27 de març

«Arribat el capvespre» (Mc 4,35). Així comença l'Evangelí que hem escoltat. Des de fa algunes setmanes sembla que tot s'ha enfosquit. Denses tenebres cobreixen les nostres places, carrers i ciutats; s'han anat ensenyorint de les nostres vides omplint-ho tot d'un silenci que ensordeix i un buit desolador que ho paralitza tot al seu pas: es nota a l'aire, se sent en els gestos, ho diuen les mirades. Ens trobem espantats i perduts. Igual que als deixebles de l'Evangelí, ens va sorprendre una tempesta inesperada i furiosa. Ens vam adonar que estàvem en la mateixa barca, tots fràgils i desorientats; però, al mateix temps, importants i necessaris, tots cridats a remar junts, tots necessitats de confortar-nos mútuament. En aquesta barca, hi anem tots. Com aquests deixebles, que parlen amb una única veu i amb angoixa diuen: «Ens enfonsem»(cf. v. 38), també nosaltres descobrim que no podem seguir cadascun pel nostre compte, sinó només junts.

És fàcil identificar-nos amb aquesta història, el més difícil és entendre l'actitud de Jesús. Mentre els deixebles, lògicament, estaven alarmats i desesperats, Ell romania a popa, a la part de la barca que primer s'enfonsa. I, què fa? Malgrat l'enrenou i el bullici, dormia tranquil, confiat en el Pare –és l'única vegada a l'Evangelí que Jesús apareix dormint–. Després que el despertessin i que calmés el vent i les aigües, es va dirigir als deixebles amb un to de retret: «Per què teniu por? Encara no teniu fe?» (v. 40).

Mirem d'entendre-ho. En què consisteix la manca de fe dels deixebles que es contraposa a la confiança de Jesús? Ells no havien deixat de creure en Ell; de fet, el van invocar. Però vegem com l'invoquen: «Mestre, ¿no us fa res que ens enfonsem?» (v. 38). No us fa res: van pensar que Jesús es desinteressava d'ells, que no els parava esment. Entre nosaltres, en les nostres famílies, allò que més ens dol és quan sentim dir: «És que no t'importo?». És una frase que danya i desferma tempestes en el cor. També haurà sacsejat a Jesús, perquè a Ell li importem

més que a ningú. De fet, una vegada invocat, salva els seus deixebles desconfiats.

La tempesta desemmascara la nostra vulnerabilitat i deixa al descobert aquestes falses i supèrflues seguretats amb les que havíem construït les nostres agendes, els nostres projectes, rutines i prioritats. Ens mostra com havíem deixat adormit i abandonat allò que alimenta, sosté i dona força a la nostra vida i a la nostra comunitat. La tempesta posa al descobert tots els intents d'encaixonar i oblidar el que va nodrir l'ànima dels nostres pobles; totes aquelles temptatives d'anestesiament amb aparents rutines "salvadores", incapaces d'apel·lar a les nostres arrels i evocar la memòria dels nostres ancians, privant-nos així de la immunitat necessària per a fer front a l'adversitat.

Amb la tempesta, ha caigut el maquillatge d'aquests estereotips amb els que disfressàvem els nostres egos sempre pretensiosos de voler aparentar; i ha deixat al descobert, una vegada més, aquesta (beneïda) pertinença comuna de la qual no podem ni volem evadir-nos; aquesta pertinença de germans.

«Per què teniu por? Encara no teniu fe?». Senyor, aquesta tarda la teva Paraula ens interpel·la i es dirigeix a tots. En el nostre món, que Tu estimem més que nosaltres, hem avançat ràpidament, sentint-nos forts i capaços de tot. Cobejosos de guanys, ens hem deixat absorbir pel que és material i ens hem deixat trastornar per la pressa. No ens hem aturat davant les teves crides, no ens hem despertat davant guerres i injustícies del món, no hem escoltat el crit dels pobres i del nostre planeta greument malalt. Hem continuat impertorbables, pensant en mantenir-nos sempre sans en un món malalt. Ara, mentre estem en mars agitada, et supliquem: "Desperteu, Senyor".

«Per què teniu por? Encara no teniu fe?». Senyor, ens dirigeixes una crida, una crida a la fe. Que no és tant creure que Tu existeixes, sinó anar cap a tu i confiar en tu. En aquesta Quaresma ressona la teva crida urgent: «Convertiu-vos a mi amb tot el vostre cor», (Jl 2,12). Ens crides a prendre aquest temps de prova com un moment d'elecció. No és el moment del teu judici, sinó del nostre judici: el temps per a triar entre el que compta veritablement i el que passa, per separar el que és necessari del que no ho és. És el temps de restablir el rumb de la vida cap a tu, Senyor, i cap als altres. I podem mirar tants companys de viatge que són exemplars, ja que, davant de la por, han reaccionat donant la pròpia vida. És la força operant de l'Esperit vessada i plasmada en valents i

generosos lliuraments. És la vida de l'Esperit capaç de rescatar, valorar i mostrar com les nostres vides estan teixides i sostingudes per persones corrents –habitualment oblidades– que no apareixen en portades de diaris i de revistes, ni en les grans passarel·les de l'últim xou però, sense cap dubte, estan escrivint avui els esdeveniments decisius de la nostra història: metges, infermers i infermeres, encarregats de reposar els productes en els supermercats, netejadores, cuidadores, transportistes, forces de seguretat, voluntaris, sacerdots, religioses i tants altres que han comprès que ningú no se salva sol. Davant del sofriment, on es mesura el veritable desenvolupament dels nostres pobles, descobrim i experimentem l'oració sacerdotal de Jesús: «Que tots siguin u» (Jn 17,21). Quanta gent cada dia demostra paciència i infon esperança, tenint cura de no semblar pànic sinó corresponsabilitat. Quants pares, mares, avis i àvies, docents mostren als nostres infants, amb gestos petits i quotidians, com enfrontar i transitar una crisi readaptant rutines, aixecant mirades i impulsant la pregària. Quantes persones resen, ofereixen i intercedeixen pel bé de tots. La pregària i el servei silenciosos són les nostres armes vencedores.

«Per què teniu por? Encara no teniu fe?». El començament de la fe és saber que necessitem la salvació. No som autosuficients; sols ens enfonsem. Necessitem el Senyor com els antics mariners els estels. Convidem Jesús a la barca de la nostra vida. Lliurem-li els nostres temors, perquè els venci. Igual que els deixebles, experimentarem que, amb Ell a bord, no es naufraga. Perquè aquesta és la força de Déu: convertir en una cosa bona tot el que ens succeeix, fins i tot allò més dolent. Ell porta serenitat en les nostres tempestes, perquè amb Déu la vida no mor mai.

El Senyor ens interpel·la i, enmig de la nostra tempesta, ens convida a despertar i activar aquella solidaritat i esperança que és capaç de donar solidesa, contenció i sentit a aquestes hores on tot sembla naufragar. El Senyor es desperta per a despertar i revifar la nostra fe pasqual. Tenim una àncora: en la seva Creu hem estat salvats. Tenim un timó: en la seva Creu hem estat rescatats. Tenim una esperança: en la seva Creu hem estat sanats i abraçats perquè ningú ni res no ens separi del seu amor redemptor. Enmig de l'aïllament on sofrim la falta dels afectes i de les trobades, experimentant la mancança de tantes coses, escoltem una vegada més l'anunci que ens salva: ha ressuscitat i viu al nostre costat. El Senyor ens interpel·la des de la seva Creu a retrobar la vida que ens espera, a mirar aquells que ens reclamen, a potenciar, reconèixer i incentivar la gràcia que ens habita. No apaguem la flama del

ble que vacil·la (cf. Is 42,3), que mai emmalalteix, i deixem que revifi l'esperança.

Abraçar la seva Creu és animar-se a abraçar totes les contrarietats del temps present, abandonant per un instant el nostre afany d'omnipotència i possessió per a donar espai a la creativitat que només l'Esperit és capaç de suscitar. És animar-se a motivar espais on tots puguin sentir-se convocats i permetre noves formes d'hospitalitat, de fraternitat i de solidaritat. En la seva Creu hem estat salvats per a allotjar l'esperança i deixar que sigui ella qui enforteixi i sostingui totes les mesures i camins possibles que ens ajudin a cuidar-nos i a cuidar. Abraçar al Senyor per a abraçar l'esperança. Aquesta és la força de la fe, que allibera de la por i dona esperança.

«Per què teniu por? Encara no teniu fe?». Benvolguts germans i germanes: des d'aquest lloc, que ens parla de la fe de Pere, sòlida com una roca, aquesta tarda m'agradaria confiar-vos a tots al Senyor, a través de la intercessió de la Mare de Déu, salut del seu poble, estrella de la mar tempestuosa. Que des d'aquesta columnata que abraça Roma i el món, descendeixi sobre vosaltres, com una abraçada consoladora, la benedicció de Déu. Senyor, beneïu el món, doneu salut als cossos i consoleu els cors. Ens demaneu que no sentim temor. Però la nostra fe és feble i tenim por. Però vós, Senyor, no ens abandoneu a mercè de la tempesta. Repetiu novament: «No tingueu por» (Mt 28,5). I nosaltres, juntament amb Pere, «descarreguem en Vós totes les nostres preocupacions, perquè teniu cura de nosaltres» (cf. 1 Pe 5,7).

MISSATGE PASQUAL I BENEDICCIÓ “URBI ET ORBI”

Estimats germans i germanes: Bona Pasqua!

Avui ressona a tot el món l’anunci de l’Església: «Jesucrist ha ressuscitat! Veritablement ha ressuscitat!».

Com una flama nova aquesta Bona Notícia s’ha encès a la nit: a la nit d’un món que encarava ja desafiaments crucials i que ara es troba aclarat per la pandèmia, que sotmet la nostra gran família humana a una dura prova. En aquesta nit ressona la veu de l’Església: «Crist, la meva esperança, ha ressuscitat!» (Seqüència pasqual).

És un altre «contagi», que es transmet de cor a cor, perquè tot cor humà espera aquesta Bona Nova. És el contagi de l’esperança: «Crist, la meva esperança, ha ressuscitat!». No es tracta d’una fórmula màgica que fa desaparèixer els problemes. No, no és això la resurrecció de Crist, sinó la victòria de l’amor sobre l’arrel del mal, una victòria que no «passa per sobre» del sofriment i la mort, sinó que els travessa, i obre un camí en l’abisme, transformant el mal en bé, signe distintiu del poder de Déu.

El Ressuscitat és el Crucificat, no és una altra persona. Porta en el seu cos gloriós les nafres inesborrables, ferides que es converteixen en llumeneres d’esperança. A Ell dirigim la nostra mirada perquè curi les ferides de la humanitat afligida.

El meu pensament avui s’adreça sobretot als afectats directament pel coronavirus: als malalts, als que han mort i als familiars que ploren per la desaparició dels seus éssers estimats, als qui a vegades no han pogut donar ni tan sols el darrer adéu. Que el Senyor de la vida aculli els difunts amb ell al seu regne i doni consol i esperança a aquells que encara passen la prova, especialment els ancians i els qui estan sols. Que no manqui el consol i l’ajuda necessària a aquelles persones que es troben en condicions d’especial vulnerabilitat, com ara els que treballen en residències d’avis o viuen a les casernes i a les presons. Per a molts és una Pasqua de solitud, viscuda entre el dol i les moltes dificultats que la pandèmia provoca, des dels sofriments físics fins als problemes econòmics.

Aquesta malaltia no només ens ha privat dels afectes, sinó també de la possibilitat de recórrer personalment al consol que brolla dels sagra-

ments, especialment de l'Eucaristia i la Reconciliació. En molts països no ha estat possible apropar-s'hi, però el Senyor no ens ha deixat sols. Romanent units en la pregària, estem segurs que Ell ens cobreix amb la seva mà (cf. Sl 138,5), repetint amb força: no tinguis por, «he ressuscitat, i sempre soc amb tu» (Antífona d'entrada de la Missa del dia de Pasqua, Missal Romà).

Que Jesús, la nostra Pasqua, concedeixi fortalesa i esperança als metges i als infermers, que a tot arreu ofereixen un testimoni de cura i amor al proïsme fins a l'extenuació de les seves forces i, no poques vegades, fins al sacrifici de la seva pròpia salut. A ells, com també als que treballen assíduament per garantir els serveis essencials necessaris per a la convivència civil, a les forces de l'ordre i als militars, que en molts països han contribuït a mitigar les dificultats i sofriments de la població, es dirigeix el nostre record afectuós i el nostre agraïment.

En aquestes setmanes, la vida de milions de persones ha canviat sobtadament. Per a molts, romandre a casa ha estat una ocasió per reflexionar, per aturar el frenètic ritme de vida, per estar amb els éssers estimats i gaudir de la seva companyia. Però també per a molts és un temps de preocupació per un futur que es presenta incert, per la feina que es corre el risc de perdre i per les altres conseqüències que la crisi actual comporta. Animo als qui tenen responsabilitats polítiques a treballar activament en favor del bé comú dels ciutadans, proporcionant els mitjans i instruments necessaris per permetre que tothom pugui tenir una vida digna i afavorir, quan les circumstàncies ho permetin, la represa de les habituals activitats quotidianes.

Aquest no és el temps per a la indiferència, perquè el món sencer està patint i ha d'estar unit per afrontar la pandèmia. Que Jesús ressuscitat concedeixi esperança a tots els pobres, als qui viuen a les perifèries, als pròfugs i als sense sostre. Que aquests germans i germanes més febles, que habiten a les ciutats i perifèries de cada racó del món, no se sentin sols. Procurem que no els faltin els béns de primera necessitat, més difícils d'aconseguir ara quan molts negocis estan tancats, com tampoc els medicaments i, sobretot, la possibilitat d'una adequada assistència sanitària. Considerant les actuals circumstàncies, que també es suavitzin les sancions internacionals dels països afectats, que els impedeixen oferir als propis ciutadans un ajut adequat, i s'afrontin –per part de tots els països– les grans necessitats del moment, reduint, o fins i tot condonant, el deute que pesa en els pressupostos d'aquells països més pobres.

Aquest no és el temps de l'egoisme, perquè el repte a què ens enfrontem ens uneix a tots i no fa distinció de persones. Entre les nombroses zones afectades pel coronavirus, penso especialment en Europa. Després de la Segona Guerra Mundial, aquest continent va poder ressorgir gràcies a un autèntic esperit de solidaritat que li va permetre superar les rivalitats del passat. És molt urgent, sobretot en les circumstàncies actuals, que aquestes rivalitats no recobrin força, sinó que tots es reconeguin part d'una única família i se sostinguin mútuament. Avui, la Unió Europea té al seu davant un desafiament històric, del qual dependrà no només el seu futur, sinó el de tot el món. Que no perdi l'ocasió per demostrar, una vegada més, la solidaritat, fins i tot recorrent a solucions innovadores. És l'única alternativa a l'egoisme dels interessos particulars i a la temptació de tornar al passat, amb el risc de posar a dura prova la convivència pacífica i el desenvolupament de les properes generacions.

Aquest no és temps de divisions. Que Crist, la nostra pau, il·lumini els qui tenen responsabilitats en els conflictes, perquè tinguin el coratge d'adherir-se a la crida per un alto el foc global i immediat en totes les regions del món. No és aquest el moment per seguir fabricant i venent armes, gastant elevades sumes de diners que podrien usar-se per tenir cura de les persones i salvar vides. Que sigui en canvi el temps per posar fi a la llarga guerra que ha ensangonat l'estimada Síria, al conflicte del Iemen i a les tensions a l'Iraq, com també al Líban. Que aquest sigui el temps en què els israelians i els palestins reprenguin el diàleg, i que trobin una solució estable i duradora que permeti a ambdós pobles viure en pau. Que acabin els patiments de la població que viu a les regions orientals d'Ucraïna. Que s'acabin els atacs terroristes perpetrats contra tantes persones innocents en diversos països d'Àfrica.

Aquest no és temps de l'oblit. Que la crisi que estem afrontant no ens faci deixar de banda tantes altres situacions d'emergència que porten amb elles el sofriment de moltes persones. Que el Senyor de la vida es mostri proper a les poblacions d'Àsia i Àfrica que estan travessant greus crisis humanitàries, com a la regió de Cabo Delgado, al nord de Moçambic. Que reconforti el cor de tantes persones refugiades i desplaçades a causa de guerres, sequeres i caresties. Que protegeixi els nombrosos migrants i refugiats –molts d'ells són nens–, que viuen en condicions insuportables, especialment a Líbia i a la frontera entre Grècia i Turquia. I no vull oblidar-me de l'illa de Lesbos. Que permeti assolir solucions pràctiques i immediates a Veneçuela, orientades a facilitar l'ajuda internacional a la població que pateix a causa de la greu conjuntura política, socioeconòmica i sanitària.

Estimats germans i germanes:

Les paraules que realment volem escoltar en aquest temps no són indiferència, egoisme, divisió i oblit. Volem bandejar-les per sempre! Aquestes paraules sembla que prevalen quan en nosaltres triomfa la por i la mort; és a dir, quan no deixem que sigui el Senyor Jesús qui triomfi en el nostre cor i en la nostra vida. Que Ell, que ja va vèncer la mort obrint-nos el camí de la salvació eterna, dissipí les tenebres de la nostra pobra humanitat i ens faci entrar en el seu dia gloriós que no coneix posta.

Amb aquestes reflexions, us desitjo a tots una bona Pasqua.

Francesc

UN PLA PER RESSUSCITAR – PAPA FRANCESC Publicat en castellà a “Vida Nueva”

Tot d’una, Jesús va sortir al seu encontre i les va saludar, dient: ‘Alegru-vos’ (Mt 28, 9). És la primera paraula del Ressuscitat després que Maria Magdalena i l’altra Maria descobrissin el sepulcre buit i es topessin amb l’àngel. El Senyor surt al seu encontre per transformar el seu dol en alegria i consolar-les enmig de l’aflicció (cfr. Jr 31, 10). És el Ressuscitat que vol ressuscitar a una vida nova a les dones i, amb elles, a la humanitat sencera. Vol fer-nos començar ja a participar de la condició de ressuscitats que ens espera.

Convidar a l’alegria podria semblar una provocació i, fins i tot, una broma de mal gust davant les greus conseqüències que estem patint per la COVID-19. No són pocs els que podrien pensar-ho, igual que els deixebles d’Emaús, com un gest d’ignorància o d’irresponsabilitat (cfr. Lc 24, 17-19). Com les primeres deixebles que anaven al sepulcre, vivim envoltats per una atmosfera de dolor i incertesa que fa que ens preguntem: “Qui ens farà rodolar la pedra de l’entrada del sepulcre?” (Mc 16, 3). Com ens ho farem, per tirar endavant aquesta situació que ens ha sobrepasat del tot?

L’impacte de tot el que succeeix, les greus conseqüències que ja es reporten i s’entreveuen, el dolor i el dol pels nostres éssers estimats ens desorienten, angoixen i paralitzen. És la pesantor de la pedra del sepulcre que s’imposa davant el futur i que amenaça, amb el seu realis-

me, sepultar tota esperança. És la pesantor de l'angoixa de persones vulnerables i ancianes que travessen la quarantena en la més absoluta solitud, és la pesantor de les famílies que ja no saben com posar un plat a taula, és la pesantor del personal sanitari i servidors públics en sentir-se exhausts i desbordats...; aquesta pesantor que sembla tenir l'última paraula.

No obstant això, resulta commovedor destacar l'actitud de les dones de l'Evangelí. Davant dels dubtes, el sofriment, la perplexitat davant la situació i, fins i tot, la por a la persecució i a tot el que els podria passar, van ser capaces de posar-se en moviment i no deixar-se paraitzar pel que passava. Per amor al Mestre –i amb aquest típic, insubstituïble i beneït geni femení– van ser capaces d'assumir la vida com venia, eludir astutament els obstacles per estar a prop del seu Senyor. A diferència de molts dels apòstols, que van fugir presos de la por i la inseguretat, que van negar el Senyor i es van escapar (cfr. Jn 18, 25-27), elles, sense evadir-se ni ignorar el que succeïa, sense fugir ni escapar-se, van saber senzillament estar i acompanyar.

Com les primeres deixebles, que, enmig de la foscor i el desconsol, van carregar les seves bosses amb perfums i es van posar en camí per ungir el Mestre sepultat (cfr. Mc 16, 1), nosaltres hem pogut, en aquests moments, veure a molts que han buscat aportar la unció de la corresponsabilitat per tenir cura i no posar en risc la vida dels altres. A diferència dels que van fugir amb la il·lusió de salvar-se a si mateixos, hem estat testimonis de com veïns i familiars s'han posat en marxa amb esforç i sacrifici per romandre a casa i així frenar la difusió.

Hem pogut descobrir com moltes persones que ja vivien i havien de patir la pandèmia de l'exclusió i la indiferència han seguit esforçant-se, acompanyant-se i sostenint-se perquè aquesta situació fos menys dolorosa. Hem vist la unció vessada per metges, infermers i infermeres, reposadors de supermercats, netejadors, cuidadors, transportistes, forces de seguretat, voluntaris, sacerdots, religioses, avis i educadors i tants altres que s'han animat a lliurar tot el que posseïen per aportar una mica de cura, de calma i ànima a la situació. I encara que la pregunta hagi continuat sent la mateixa: "Qui ens farà rodolar la pedra de l'entrada del sepulcre?" (Mc 16, 3), tots ells no han deixat de fer el que sentien que podien i havien de donar.

I va ser precisament aquí, enmig de les seves ocupacions i preocupacions, on les deixebles van ser sorpreses per un anunci desbordant: "No

és aquí, ha ressuscitat”. La seva unció no era una unció per a la mort, sinó per a la vida. El seu vetllar i acompanyar el Senyor, fins i tot en la mort i en la desesperança més gran, no era vana, sinó que els va permetre ser ungides per la Resurrecció: no estaven soles, Ell era viu i les precedia en el seu caminar. Només una notícia desbordant era capaç de trencar el cercle que els impedia veure que la pedra ja havia estat correguda, i el perfum vessat tenia major capacitat d’expansió que allò que les amenaçava.

Aquesta és la font de la nostra alegria i esperança, que transforma el nostre accionar: les nostres uncions, lliuraments..., el nostre vetllar i acompanyar en totes les formes possibles en aquest temps, no són ni seran en va; no són lliuraments per a la mort. Cada vegada que prenem part de la Passió del Senyor, que acompanyem la passió dels nostres germans, vivint inclusivament la pròpia passió, la nostra oïda escoltarà la novetat de la Resurrecció: no estem sols, el Senyor ens precedeix en el nostre caminar enretirant les pedres que ens paralitzen. Aquesta bona notícia va fer que aquestes dones tornessin sobre els seus passos a buscar els apòstols i els deixebles que romanien amagats per explicar-los: “La vida arrencada, destruïda, aniquilada en la creu ha despertat i torna a bategar de nou”. Aquesta és la nostra esperança, que no ens podrà ser robada, silenciada o contaminada.

Tota la vida de servei i amor que heu lliurat en aquest temps tornarà a bategar de nou. Només cal obrir una escletxa perquè la unció que el Senyor ens vol regalar s’expandeixi amb una força imparabile i ens permeti contemplar la realitat sofrent amb una mirada renovadora. I, com a les dones de l’Evangeli, també a nosaltres se’ns convida una vegada i una altra a tornar sobre els nostres passos i deixar-nos transformar per aquest anunci: el Senyor, amb la seva novetat, pot renovar sempre la nostra vida i la de la nostra comunitat (cfr. Evangelii gaudium, 11). En aquesta terra desolada, el Senyor s’entesta a regenerar la bellesa i fer renéixer l’esperança: “Faré una nova gesta, que ja comença a despuntar. No us n’adoneu?” (Is 43, 19a).

Déu mai abandona el seu poble, està sempre al seu costat, especialment quan el dolor es fa més present. Si alguna cosa hem pogut aprendre en tot aquest temps, és que ningú se salva sol. Les fronteres cauen, els murs s’esfondren i tots els discursos integristes es dissolen davant d’una presència gairebé imperceptible que manifesta la fragilitat de la qual estem fets.

La Pasqua ens convoca i convida a fer memòria d'aquesta altra presència discreta i respectuosa, generosa i reconciliadora capaç de no trencar la canya trencada ni apagar la metxa que crema feblement (cfr. Is 42, 2-3) per fer bategar la vida nova que ens vol regalar a tots. És el buf de l'Esperit que obre horitzons, desperta la creativitat i ens renova en fraternitat per dir "soc aquí" davant l'enorme i impostergable tasca que ens espera. És urgent discernir i trobar el pols de l'Esperit per impulsar al costat d'altres les dinàmiques que puguin testimoniar i canalitzar la vida nova que el Senyor vol generar en aquest moment concret de la història.

Aquest és el temps favorable del Senyor, que ens demana no conformar-nos ni acostentar-nos i menys justificar-nos amb lògiques substitutives o pal·liatives que impedeixen assumir l'impacte i les greus conseqüències del que estem vivint. Aquest és el temps propici d'animar-nos a una nova imaginació del que és possible amb el realisme que només l'Evangeli ens pot proporcionar. L'Esperit, que no es deixa tancar ni instrumentalitzar amb esquemes, modalitats o estructures fixes o caduques, ens proposa sumar-nos al seu moviment capaç de "fer noves totes les coses" (Ap 21, 5). En aquest temps ens hem adonat de la importància d'"unir tota la família humana en la recerca d'un desenvolupament sostenible i integral". Cada acció individual no és una acció aïllada: per bé o per mal, té conseqüències per als altres, perquè tot està connectat a la nostra Casa comuna; i si les autoritats sanitàries ordenen el confinament a les llars, és el poble qui ho fa possible, conscient de la seva corresponsabilitat per frenar la pandèmia.

"Una emergència com la de la COVID-19 és derrotada en primer lloc amb els anticossos de la solidaritat". Una lliçó que trencarà tot el fatalisme en què ens trobem immersos i permetrà tornar a sentir-nos artífexs i protagonistes d'una història comuna i, així, respondre mancomunadament a tants mals que afligeixen a milions de germans al voltant del món. No ens podem permetre escriure la història present i futura d'esquena al patiment de tants. És el Senyor qui ens tornarà a preguntar "On és el teu germà?" (Gn, 4, 9) i, en la nostra capacitat de resposta, tant de bo es reveli l'ànima dels nostres pobles, aquest reservori d'esperança, fe i caritat en la qual vam ser engendrats i que, per tant de temps, hem anestesiats o silenciats. Si actuem com un sol poble, fins i tot davant les altres epidèmies que ens assetgen, podem aconseguir un impacte real.

¿Serem capaços d'actuar responsablement davant de la fam que pateixen tants, sabent que hi ha aliments per a tothom? ¿Continuarem mirant a una altra banda amb un silenci còmplice davant aquestes guerres alimentades per desitjos de domini i de poder? ¿Estarem disposats a canviar els estils de vida que submergeixen a tants en la pobresa, promovent i animant-nos a portar una vida més austera i humana que possibiliti un repartiment equitatiu dels recursos? ¿Adoptarem com a comunitat internacional les mesures necessàries per frenar la devastació de l'entorn o seguirem negant l'evidència?

La globalització de la indiferència seguirà amenaçant i temptant el nostre caminar... Tant de bo ens trobi amb els anticossos necessaris de la justícia, la caritat i la solidaritat. No tinguem por de viure l'alternativa de la civilització de l'amor, que és "una civilització de l'esperança: contra l'angoixa i la por, la tristesa i el desànim, la passivitat i el cansament. La civilització de l'amor es construeix quotidianament, ininterrompudament. Suposa l'esforç compromès de tots. Suposa, per això, una promesa comunitat de germans".

En aquest temps de tribulació i dol, és el meu desig que, allà on siguis, puguis fer l'experiència de Jesús, que surt al teu encontre, et saluda i et diu: "Alegra't" (Mt 28, 9). I que sigui aquesta salutació el que ens mobilitzi a convocar i amplificar la bona nova del Regne de Déu.

Santa Seu

Nota de la Penitenciera Apostòlica sobre el Sagrament de la Reconciliació en l'actual situació de pandèmia

«Jo sóc amb vosaltres dia rere dia» (Mt 28,20)

La gravetat de les circumstàncies actuals exigeix una reflexió sobre la urgència i la centralitat del Sagrament de la Reconciliació, juntament amb alguns aclariments necessaris, tant per als fidels laics com per als ministres cridats a celebrar el Sagrament.

També en el temps de Covid-19, el Sagrament de la Reconciliació s'administra d'acord amb el dret canònic universal i segons el que es disposa en el *Ordo Paenitentiae*.

La confessió individual representa la manera ordinària de celebrar aquest sagrament (cf. c. 960 del Codi de Dret Canònic), mentre que l'absolució col·lectiva, sense la confessió individual prèvia, no pot impartir-se sinó en cas de perill imminent de mort, per falta de temps per a escoltar les confessions dels penitents individuals (cf. c. 961 § 1 del Codi de Dret Canònic) o per greu necessitat (cf. c. 961 § 1 del Codi de Dret Canònic). 961 § 1, 2 CIC), la consideració de la qual correspon al bisbe diocesà, tenint en compte els criteris acordats amb els altres membres de la Conferència Episcopal (cf. c. 455 § 2 CIC), i sense perjudici de la necessitat, per a la vàlida absolució, del *votum sacramenti* per part del penitent individual, és a dir, del propòsit de confessar al seu degut temps els pecats greus que en el seu moment no van poder ser confessats (cf. c. 962 § 1 CIC).

Aquesta Penitenciera Apostòlica creu que, sobretot en els llocs més afectats pel contagi de la pandèmia i fins que el fenomen no remeti, es produiran els casos de greu necessitat citats en el ca. 961, § 2 CIC ja esmentat.

Qualsevol altra especificació es delega segons el dret als bisbes diocesans, tenint sempre en compte el bé suprem de la salvació de les ànimes (cf. c. 1752 C.I.C.).

En cas que sorgeixi la necessitat sobtada d'impartir l'absolució sacramental a diversos fidels junts, el sacerdot està obligat a avisar, en la mesura que sigui possible, al bisbe diocesà o, si no pot, a informar-lo com més aviat millor (cf. *Ordo Paenitentiae*, n. 32).

En la present emergència pandèmica, correspon per tant al bisbe diocesà indicar als sacerdots i penitents les prudents atencions que han d'adoptar-se en la celebració individual de la reconciliació sacramental, com ara la celebració en un lloc ventilat fora del confessional, l'adopció d'una distància adequada, l'ús de màscares protectores, sense perjudici de l'absoluta atenció a la salvaguarda del sigil sacramental i la necessària discreció.

A més, correspon sempre al bisbe diocesà determinar, en el territori de la seva pròpia circumscripció eclesiàstica i en relació amb el nivell de contagi pandèmic, els casos de greu necessitat en els quals és lícit impartir l'absolució col·lectiva: per exemple, a l'entrada de les sales d'hospital, on estiguin ingressats els fidels contagiats en perill de mort, utilitzant en la mesura del possible i amb les degudes precaucions els mitjans d'amplificació de la veu perquè es pugui escoltar l'absolució.

Cal considerar la necessitat i la conveniència d'establir, quan sigui necessari, d'acord amb les autoritats sanitàries, grups de «capellans d'hospitals extraordinaris», també amb caràcter voluntari i en compliment de les normes de protecció contra el contagi, per a garantir la necessària assistència espiritual als malalts i moribunds.

Quan el fidel es trobi en la dolorosa impossibilitat de rebre l'absolució sacramental, ha de recordar-se que la contrició perfecta, procedent de l'amor del Déu estimat sobre totes les coses, expressada per una sincera petició de perdó (la que el penitent pugui expressar en aquell moment) i acompanyada de *votum confessionis*, és a dir, del ferm propòsit de recórrer com més aviat millor a la confessió sacramental, obté el perdó dels pecats, fins i tot mortals (cf. Catecisme, n. 1452).

Mai com en aquest temps l'Església experimenta la força de la comunió dels sants, eleva al seu Senyor Crucificat i Ressuscitat vots i pregàries, en particular el Sacrifici de la Santa Missa, celebrada diàriament pels sacerdots, fins i tot sense poble.

Com a bona mare, l'Església implora al Senyor que la humanitat sigui alliberada d'aquest flagell, invocant la intercessió de la Santíssima Mare de Déu, Mare de la Misericòrdia i Salut dels Malalts, i del seu espòs Sant Josep, sota el patrocini del qual l'Església camina sempre pel món.

Que Maria Santíssima i Sant Josep ens obtinguin abundants gràcies de reconciliació i salvació, en l'escolta atenta de la Paraula del Senyor, que avui repeteix a la humanitat: «Desistiu, reconeixeu que jo sóc Déu» (Sal 46, 11), «Jo sóc amb vosaltres dia rere dia» (Mt 28, 20).

Donat a Roma, a la seu de la Penitencieria Apostòlica, el 19 de març de 2020, Solemnitat de Sant Josep, Espòs de la Santíssima Mare de Déu, Patró de l'Església Universal.

Mauro. Cardenal Piacenza
Penitencier Major

Decret de la Penitencieria Apostòlica relatiu a la concessió d'indulgències especials als fidels en l'actual situació de pandèmia.

DECRET

Es concedeix el do d'Indulgències especials als fidels que sofreixen la malaltia de Covid-19, comunament coneguda com Coronavirus, així com als treballadors de la salut, als familiars i a tots aquells que, de qualsevol manera, també amb la pregaria, tenen cura d'ells.

«Que l'esperança us ompli d'alegria. Sigueu pacients en la tribulació, constants en l'oració» Rm 12, 12. Les paraules escrites per Sant Pau a l'Església de Roma ressonen al llarg de tota la història de l'Església i orienten el judici dels fidels davant de cada sofriment, malaltia i calamitat.

El moment actual que travessa la humanitat sencera, amenaçada per una malaltia invisible i insidiosa, que des de fa temps ha entrat amb prepotència a formar part de la vida de tots, està marcat dia rere dia per angoixants temors, noves incerteses i, sobretot, per un sofriment físic i moral generalitzat.

L'Església, seguint l'exemple del seu Diví Mestre, sempre s'ha preocupat de cuidar als malalts. Com indicava Sant Joan Pau II, el valor del sofriment humà és doble: «Sobrenatural i alhora humà. És sobrenatural, perquè s'arrela en el misteri diví de la redempció del món, i és també profundament humà, perquè en ell l'home es troba a si mateix, la seva pròpia humanitat, la seva pròpia dignitat i la seva pròpia missió». (Carta Apostòlica *Salvifici Doloris*, 31).

També el Papa Francesc, en aquests últims dies, ha manifestat la seva proximitat paternal i ha renovat la seva invitació a pregar incessantment pels malalts de Coronavirus.

Per tal que tots els que pateixen a causa del Covid-19, precisament en el misteri d'aquest sofriment, puguin redescobrir «el mateix sofriment redemptor de Crist» (ibíd., 30), aquesta Penitenciera Apostòlica, *ex auctoritate Summi Pontificis*, confiant en la paraula de Crist Senyor i considerant amb esperit de fe l'epidèmia actualment en curs, per a viure-la amb esperit de conversió personal, concedeix el do de les Indulgències d'acord amb les següents disposicions.

Es concedeix la Indulgència plenària als fidels malalts de Coronavirus, subjectes a quarantena per ordre de l'autoritat sanitària als hospitals o en les seves pròpies cases si, amb ànim d'allunyar-se de qualsevol pecat, s'uneixen espiritualment a través dels mitjans de comunicació a la celebració de la Santa Missa, a la pregària del Sant Rosari, a la pràctica piadosa del *Viacrucis* o altres formes de devoció, o si almenys resen el Credo, el Parenostre i una piadosa invocació a la Santíssima Mare de Déu, oferint aquesta prova amb esperit de fe en Déu i de caritat cap als germans, amb la voluntat de complir les condicions habituals (confessió sacramental, comunió eucarística i oració segons les intencions del Sant Pare), tan aviat com els sigui possible.

Els agents sanitaris, els familiars i tots aquells que, seguint l'exemple del Bon Samarità, exposant-se al risc de contagi, cuiden dels malalts de Coronavirus segons les paraules del diví Redemptor: «Ningú no té un amor més gran que el qui dóna la vida pels seus amics». (Jn 15,13), obtindran el mateix do de la Indulgència Plenària en les mateixes condicions.

Aquesta Penitenciera Apostòlica, a més, concedeix de bon grat, en les mateixes condicions, la Indulgència Plenària en ocasió de l'actual epidèmia mundial, també a aquells fidels que ofereixin la visita al Santíssim

Sagrament, o l'Adoració Eucarística, o la lectura de la Sagrada Escripura durant almenys mitja hora, o el rés del Sant Rosari, o l'exercici piadós del *Viacrucis*, o la pregària de la corona de la Divina Misericòrdia, per a implorar a Déu Totpoderós la fi de l'epidèmia, l'alleujament dels afligits i la salvació eterna dels qui el Senyor ha cridat al seu si.

L'Església prega pels qui estiguin impossibilitats de rebre el sagrament de la Unció dels malalts i el Viàtic, encomanant a tots i cadascun d'ells a la Divina Misericòrdia en virtut de la comunió dels sants i concedeix als fidels la Indulgència plenària en perill de mort sempre que estiguin degudament disposats i hagin resat durant la seva vida algunes oracions (en aquest cas l'Església supleix les tres condicions habituals requerides). Per a obtenir aquesta indulgència es recomana l'ús del crucifix o de la creu (cf. *Enchiridion indulgentiarum*, n.12).

Que la Santíssima Verge Maria, Mare de Déu i de l'Església, Salut dels Malalts i Auxili dels Cristians, Advocada nostra, socorri a la humanitat malalta, allunyant de nosaltres el mal d'aquesta pandèmia i obtenint tot el bé necessari per a la nostra salvació i santificació.

El present decret és vàlid independentment de qualsevol disposició en contra.

Donat a Roma, a la seu de la Penitenciera Apostòlica, el 19 de març de 2020.

Mauro. Card. Piacenza
Penitencier Major

Decret de la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sagraments

DECRET

En temps de la COVID-19 (II)

Considerat la ràpida evolució de la pandèmia de la COVID-19 i tenint en compte les observacions rebudes de les Conferències Episcopals, aquesta Congregació ofereix una actualització de les indicacions generals i dels suggeriments ja donats als bisbes en l'anterior decret del 19 de març de 2020.

Atès que la data de la Pasqua no pot ser traslladada, que als països afectats per la malaltia, on s'han previst restriccions sobre les reunions i la mobilitat de les persones, els bisbes i els preveres celebrin els ritus de la Setmana Santa sense la presència del poble i en un lloc adequat, evitant la concelebració i ometent el gest de pau.

Que els fidels siguin avisats de l'hora de l'inici de les celebracions, de manera que puguin unir-s'hi en oració des de les seves pròpies cases. Podran ser de gran ajuda els mitjans de comunicació telemàtica en directe, no gravats. En tot cas, és important dedicar un temps oportú a la pregària, valorant, sobretot, la *Liturgia Horarum*.

Que les Conferències Episcopals i cadascuna de les diòcesis no deixin d'oferir subsidis per a ajudar de cara a la pregària familiar i personal.

- 1. Diumenge de Rams.** Que la commemoració de l'Entrada del Senyor a Jerusalem se celebri a l'interior de l'edifici sagrat; que a les esglésies catedrals s'adopti la segona forma prevista del Missal Romà; i a les esglésies parroquials i als altres llocs, la tercera.
- 2. Missa crismal.** Valorant la situació concreta dels diversos països, les Conferències Episcopals podran donar indicacions sobre un possible trasllat a una altra data.
- 3. Dijous Sant.** Que s'ometi el lavatori de peus, que ja és facultatiu. Al final de la Missa de la Cena del Senyor, que s'ometi també la processó i que el Santíssim Sagrament es reservi en el sagrari. En aquest dia, es concedeix excepcionalment als preveres la facultat de celebrar la Missa, sense la presència del poble, en un lloc adequat.
- 4. Divendres Sant.** A la pregària universal, els bisbes s'encarregaran de preparar una intenció especial pels qui es troben en situació de perill, els malalts, els difunts (cf. *Missale Romanum*). Que l'adoració de la Creu amb el bes es limiti només al celebrant.
- 5. Vigília Pasqual.** Que se celebri només a les esglésies catedrals i parroquials. Que per a la litúrgia baptismal, es mantingui només la renovació de les promeses baptismals (cf. *Missale Romanum*).

Que per als seminaris, les residències sacerdotals, els monestirs i les comunitats religioses s'atenguin a les indicacions d'aquest Decret.

Les expressions de pietat popular i les processons que enriqueixen els dies de la Setmana Santa i del Tridu Pasqual, segons el parer del bisbe

diocèsà, podran ser traslladades a altres dies convenients, per exemple, el 14 i 15 de setembre.

De mandato Summi Pontificis pro hoc tantum anno 2020.

Donat a la seu de la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sagraments, el 25 de març de 2020, solemnitat de l'Anunciació del Senyor.

Robert Card. Sarah
Prefecte

Arthur Roche
Arquebisbe Secretari

Conferència
Episcopal
Tarraconense

Conferència Episcopal Tarraconense

Nota de la Conferència Episcopal Tarraconense

Davant l'augment de contagis pel coronavirus i, seguint les indicacions de les autoritats sanitàries, per contribuir a la protecció de la salut pública, els Bisbes de les 10 Diòcesis amb seu a Catalunya DISPOSEM les següents mesures d'urgència que regiran des del dia d'avui:

1. Tots els fidels de les 10 Diòcesis amb seu a Catalunya queden dispensats del precepte dominical mentre duri la situació de greu crisi sanitària actual.
2. A causa de la situació totalment excepcional que estem vivint, des del dia d'avui queden suspeses totes les celebracions de l'Eucaristia amb participació de fidels, també la dominical.
3. En ordre a les exèquies, que en diàleg amb les famílies, se celebrin de forma simplificada i els funerals es posposin per a més endavant.
4. Altres celebracions sacramentals, amb prudència pastoral, es posposaran per a més endavant.
5. Serà bo mantenir les Esglésies obertes, en la mesura del possible, i que s'atengui amb caritat pastoral els malalts i les persones anguiades.
6. Resten en vigor les disposicions que cada Bisbe ha donat ja per a les seves respectives Diòcesis

Demanem a tots els fidels que intensifiquin l'oració i mirin de seguir la Santa Missa a través de la televisió, de la ràdio, o internet, pregant Déu que en alliberi d'aquesta pandèmia, per intercessió de la Verge Maria.

Tarragona, 14 de març de 2020

Conferència Episcopal Tarraconense comunicat de la reunió n. 234

El dimarts 21 d'abril de 2020, els bisbes que formen la Conferència Episcopal Tarraconense (CET) han portat a terme la reunió número 234 de la CET, amb modalitat telemàtica, i en la qual han pogut participar-hi tots els bisbes.

1. Els bisbes han reflexionat sobre la pandèmia que ha provocat la COVID-19 arreu del món i de manera significativa les seves repercussions a les deu diòcesis amb seu a Catalunya. Units al missatge constant que el papa Francesc fa arribar a tot el món des de Roma recorden que «ens trobem en la mateixa barca, fràgils i desorientats, però alhora importants i necessaris, tots cridats a remar junts, tots necessitant reconfortar-nos mútuament».

Els bisbes lamenten el nombre tan gran de víctimes mortals d'aquesta pandèmia i les porten a la pregària cada dia, així com els seus familiars i tots els qui els ploren, i esperen que ben aviat es puguin celebrar sufragis públics per tots els difunts. També pregunten i es dolen pels malalts ingressats als hospitals o els aïllats a casa seva. De manera molt especial, recorden les persones que viuen en residències d'ancians i els seus cuidadors, i els qui han de passar el dur confinament en soledat.

Així mateix manifesten la seva preocupació perquè el confinament que vivim per tal d'evitar la propagació de la malaltia, tindrà conseqüències en les condicions laborals dels treballadors, i en la vida econòmica, empresarial i social del país. Consideren que cal preparar ja accions i ajuts que posin remei a les repercussions que acabarà tenint en les persones i les famílies més vulnerables.

Els bisbes expressen l'agraïment a tot el personal sanitari que tanques atencions, mèdiques i humanes, presten als malalts i a les seves famílies, així com valoren la dedicació dels investigadors, els servidors públics i totes les persones i empreses, voluntaris i col·laboradors que amb el seu treball generós mantenen actives les infraestructures bàsiques de la societat i les atencions als qui més ho necessiten.

2. La pandèmia ha afectat profundament la vida eclesial de les comunitats i parròquies perquè ha obligat a mantenir un confinament que no ha permès les celebracions de l'Eucaristia amb participació de fidels. Els bisbes agraeixen als preveres i diaques, catequistes, mestres...la dedicació i el treball realitzats amb diligència i creativitat perquè les repercussions del confinament fossin les mínimes possibles. Esperen que la comunitat cristiana ben aviat pugui tornar a aplegar-se al voltant de l'altar per celebrar l'Eucaristia i els altres sagraments.

També han començat a plantejar com s'haurà de portar a terme la represa de les celebracions litúrgiques a les parròquies, que fins ara s'han seguit a través dels mitjans de comunicació, o s'han celebrat per via streaming des de moltes parròquies.

Les diòcesis donaran orientacions sobre com celebrar les primeres comunions i confirmacions, baptismes i matrimonis, previstos en els propers mesos, i que estaran supeditades, lògicament, a la superació de l'actual pandèmia, tenint en compte les indicacions que les autoritats vagin comunicant.

3. Els bisbes han tractat diverses qüestions de la vida eclesial de les diòcesis. En aquest sentit, han decidit traslladar els actes per commemorar el vint-i-cinquè aniversari del Concili Provincial Tarraconense de 1995 als dies 23 de gener i 9 de març de 2021, així com ajornar altres trobades pastorals que estaven projectades per als mesos de maig i juny.

4. Han estudiat un informe elaborat per l'Escola Cristiana de Catalunya sobre la incidència que té el confinament en les escoles. En aquestes circumstàncies difícils, les escoles cristianes han procurat mantenir, utilitzant tots els mecanismes possibles, la continuïtat dels processos d'ensenyament dels alumnes i l'acompanyament de la comunitat educativa.

Les escoles es troben amb el repte important del finançament públic, que ja era insuficient fins ara, i que en les actuals circumstàncies resulta absolutament necessari adequar al cost real de la plaça escolar.

5. El cardenal Joan Josep Omella ha informat que la Conferència Episcopal Espanyola ha fet arribar a Càritas espanyola la quantitat de 6,5 milions d'euros perquè es distribueixin a les Càritas diocesanes per tal de fer front a les necessitats originades per la pandèmia. Les Càritas diocesanes i les parroquials des del primer dia mantenen i reforcen

els programes d'atenció a les persones més vulnerables davant les conseqüències socials i econòmiques d'aquesta emergència.

6. Els bisbes han exposat diverses accions que es porten a terme en les seves respectives diòcesis per tal d'oferir serveis, acompanyament, ajut material i espiritual a tots els afectats i al conjunt de la societat. També han fet un seguiment de la situació dels preveres malalts o que han mort a causa de la pandèmia, així com de la difícil situació que s'està vivint en moltes residències d'ancians i comunitats de vida consagrada de Catalunya.

Els bisbes demanen mantenir i intensificar la pregària al bon Déu perquè, per intercessió dels patrons de Catalunya, la Mare de Déu de Montserrat i el màrtir Sant Jordi, que aviat celebrarem, ens alliberi d'aquesta pandèmia i ens enforteixi en la fe i la caritat.

Tarragona, 21 d'abril de 2020

#Caritasx3, la campanya de les deu Càritas amb seu a Catalunya per fer front a les conseqüències socials de la COVID-19

Amb el lema “La necessitat s'ha triplicat. Tripliquem les donacions. #Caritasx3”, les Càritas amb seu a Catalunya han engegat una campanya per garantir la cobertura de les necessitats més bàsiques d'aquelles persones que demanen ajuda a l'entitat. La campanya, que va iniciar-se el 17 d'abril i que tindrà continuïtat durant les setmanes vinents, compta amb la col·laboració de Víctor Solé, l'actor que ja va interpretar a l'àngel de Càritas durant la campanya de 2019. Càritas vol fer front a l'increment de peticions socials que ha rebut, i confia a multiplicar per tres les donacions que pugui rebre durant aquests dies

Amb el lema “La necessitat s'ha triplicat. Tripliquem les donacions. #Caritasx3” les deu Càritas amb seu a Catalunya van iniciar el passat divendres una nova campanya comunicativa, per poder donar resposta a les peticions socials que Càritas ha anat rebent d'ençà que va decretar-se l'estat d'alarma.

Francesc Roig, president de Càritas Catalunya ha afirmat que les demandes d'ajuda que setmanalment rep l'entitat arreu de Catalunya s'han multiplicat per tres, i que lluny d'aturar-se, Càritas estima que aquesta demanda s'anirà incrementat a mesura que s'allargui l'estat d'alarma. “Des de Càritas, volem estar al costat de les persones més vulnerables, que moltes vegades són descartades del sistema, i que malauradament resten invisibles”, ha afirmat el president de Càritas Catalunya. En aquest sentit, Roig ha recordat que durant el 2018 Càritas va atendre a més de 200.000 persones a Catalunya, i que amb la situació actual, s'estima que la xifra augmenti exponencialment durant el 2020.

Per aquest motiu i davant l'emergència social, Càritas ha iniciat aquesta nova campanya, que ha comptat amb el suport del creatiu publicitari i de l'actor Víctor Solé, protagonista de l'anterior campanya de Càritas “Encara que no hi creguis, tots tenim un àngel”, on interpretava precisament “l'àngel” de Càritas. La campanya, que ja té en funcionament la web i l'espot, s'allargarà durant les setmanes vinents, i comptarà amb la difusió de televisions, diaris i ràdios d'arreu de Catalunya.

La campanya no només vol ser una crida a la solidaritat de la ciutadania de Catalunya, sinó que també vol ser un homenatge i agraïments als més de 3.000 professionals i voluntaris que continuen treballant diàriament per acollir i acompanyar a les persones que ho estan passant més malament durant aquesta crisi. “L'àngel no és Càritas, sinó que simbolitza a totes i cadascuna de les persones que ens ajuden a fer que la nostra entitat no s'aturi. No només representa als professionals i voluntaris, sinó que també simbolitza el suport que rebem per part de tots els socis, donants, entitats, empreses, mossens i parròquies que de manera desinteressada ens estan donant un cop de mà”, han afirmat des de Càritas. Per a més informació: Luis Miguel Luna Secretaria de Presidència / Comunicació info@caritascatalunya.cat Tel. 633 745 777.

Conferència
Episcopal
Espanyola

Conferència Episcopal Espanyola

Nota y rueda de prensa final de la Asamblea Plenaria

Los obispos españoles han celebrado su **Asamblea Plenaria** en la sede de la Conferencia Episcopal Española (CEE) del **2 al 6 de marzo de 2020**. El orden del día ha estado marcado por la **renovación de cargos** para el **cuatrienio 2020-2024**. Con estas elecciones se ha hecho efectivo el nuevo organigrama de la CEE.

El secretario general de la CEE, Mons. **Luis Argüello**, ha informado en rueda de prensa sobre los trabajos realizados.

La Asamblea comenzaba el lunes **2 de marzo**, a las **11.00 horas**, con el discurso del hasta ahora presidente de la CEE, cardenal **Ricardo Blázquez**. El también Arzobispo de Valladolid se despedía de la presidencia después de seis años en el cargo recordando que “las elecciones no son un reparto del poder, sino una distribución de las colaboraciones para contribuir lo más adecuadamente posible al sentido mismo de la Conferencia Episcopal y la misión que ha recibido en su misma constitución”. “Las elecciones –matizó– no son oportunidad de acumular prestigio, sino ocasión para mostrar disponibilidad al servicio. Somos conscientes de que entre todos, con generoso reconocimiento mutuo, llevamos adelante solidariamente las tareas encomendadas. ¡Qué seamos buenos administradores de la multiforme gracia de Dios, poniéndola al servicio de los demás! (1 Pe 4, 10)”.

Tras su intervención tomó la palabra el nuncio apostólico en España, Mons. **Bernardito C. Auza**. El representante pontificio se dirigió a la Asamblea por primera vez tras su llegada a España el pasado mes de diciembre. Mons. **Auza** hizo llegar a la Plenaria el saludo que le transmitió el papa **Francisco** para los obispos españoles en su visita al Vaticano el pasado mes de febrero.

Renovación de cargos

Han participado en la Asamblea los 87 obispos con derecho a voto: 4 cardenales; 12 arzobispos; 48 obispos; y 18 auxiliares. Además del administrador apostólico de Ciudad Rodrigo y los administradores diocesanos de Astorga, Coria-Cáceres, Ibiza y Zamora. También se ha contado con la presencia de varios obispos eméritos.

La Eucaristía se celebró a primera hora de la mañana del martes 2 de marzo, presidida por Mons. **Atilano Rodríguez Martínez**, obispo de Sigüenza-Guadalajara, que celebra sus bodas de oro sacerdotales. También antes de iniciarse las votaciones se repasaron las actividades y el funcionamiento de la CEE durante el trienio que ha concluido, el 2017-2020.

Entre el martes 2 y el jueves 5 se han llevado a cabo las siguientes elecciones: Presidente; Vicepresidente, seis miembros de la Comisión Ejecutiva; diez presidentes de Comisiones Episcopales, ocho presidentes de Subcomisiones Episcopales; el Presidente del Consejo Episcopal de Asuntos Jurídicos; y los tres miembros del Consejo Episcopal de Economía. Además, han quedado constituidas las Comisiones Episcopales y el Consejo Episcopal de Asuntos Jurídicos.

Como se ha ido informando estos días, el cardenal **Juan José Omella** ha sido elegido como Presidente y el cardenal **Carlos Osoro**, Vicepresidente.

La nueva Comisión Ejecutiva está formada por:

Presidente: Cardenal Juan José Omella

Miembros: Cardenal Carlos Osoro

Mons. Jesús Sanz Montes

Mons. Ginés García Beltrán

Mons. Mario Iceta Gavicagoeascoa

Mons. Jesús E. Catalá Ibáñez

Mons. José María Gil Tamayo

Mons. Josep Àngel Saiz Meneses

Mons. Luis Javier Argüello García

Nuevo organigrama y Estatutos

Con esta renovación de cargos se hace efectiva la puesta en marcha del nuevo organigrama de la Conferencia Episcopal, diseñado conforme a los nuevos Estatutos. Otra de las novedades en estas elecciones ha sido el “**papel cero**”. Por primera vez se ha sustituido el papel y buena parte de la documentación que han manejado los obispos ha sido en formato digital.

Oficinas de denuncias de abusos sexuales a menores y a personas vulnerables

Los obispos han estado dialogando acerca de la puesta en marcha de las oficinas diocesanas y metropolitanas de denuncias de abusos sexuales a menores y a personas vulnerables a las que obliga el motu proprio “vos estis lux mundi” del papa **Francisco**.

Al respecto, las diócesis de las Provincias Eclesiásticas de Pamplona y Tudela, Santiago de Compostela y Valladolid, han optado por una oficina

metropolitana para todas las diócesis circunscritas. En cambio, las diócesis de las Provincias Eclesiásticas de Burgos, Granada, Madrid, Mérida-Badajoz, Oviedo, Toledo y Valencia han acordado organizarse por oficinas diocesanas propias.

También el Arzobispado Castrense de España ha constituido una oficina arzobispal. La Provincia Eclesiástica de Sevilla también ha constituido una oficina metropolitana para la propia Archidiócesis, a la que se han añadido las sufragáneas de Cádiz y Ceuta así como Huelva. Por su parte, las diócesis sufragáneas de Asidonia-Jerez, Canarias, Córdoba y Tenerife han optado por constituir oficinas diocesanas propias.

Finalmente, en relación con las diócesis de las Provincias Eclesiásticas de Barcelona y Tarragona, únicamente se han constituido oficinas diocesanas propias en la Archidiócesis de Tarragona, y las sufragáneas de Solsona y Vic. El resto de las diócesis de Cataluña están esperando a esta Asamblea Plenaria para determinar la opción que adoptarán.

Instrucción pastoral sobre acompañamiento en la muerte

Los obispos han conocido el proyecto de borrador de la *Instrucción pastoral sobre el acompañamiento en la muerte y el duelo. Anuncio de la Vida eterna. La celebración de exequias e inhumaciones*. En la redacción del documento trabajan de manera conjunta las Comisiones Episcopales para la Doctrina de la Fe y para la Liturgia.

La base de esta Instrucción serán las «orientaciones pastorales» firmadas por los obispos con motivo de la publicación del Ritual de Exequias. Así, se han planteado cinco puntos que pueden servir como esquema para desarrollar el nuevo documento: el sentido de la muerte del cristiano; el sentido de las exequias cristianas; sentido y significado de la inhumación y de la incineración; normas sobre la inhumación y de la incineración; y la pastoral con ocasión de la enfermedad, muerte y exequias de los cristianos.

Los obispos han iniciado el diálogo para elaborar los criterios pastorales de la Conferencia Episcopal Española para el quinquenio 2021-2026, cuando están a punto de concluir los de este quinquenio.

La Plenaria ha dado el visto bueno para solicitar a la Congregación para el Clero una prórroga de la vigencia de las Normas básicas para la forma-

ción de los diáconos permanentes en las diócesis españolas para un nuevo sexenio. También han aprobado, a propuesta de la Comisión Episcopal para las Misiones y Cooperación con las Iglesias, adelantar la Jornada de Infancia Misionera al tercer domingo de enero. Actualmente se celebraba el cuarto, pero desde este año coincidía con la nueva Jornada que ha convocado el papa **Francisco** para este día, el Domingo de la Palabra.

Distintas informaciones

La Comisión Episcopal para los Laicos, la Familia y la Vida ha informado y valorado el Congreso de Laicos “Pueblo de Dios en Salida” que se ha celebrado en Madrid del 14 al 16 de febrero de 2020. Han participado más de 2.000 personas procedentes de parroquias, movimientos, asociaciones y congregaciones que trabajan en el ámbito de las diócesis de toda España, acompañados por la mayoría de los obispos españoles. El principal objetivo de este congreso es la dinamización del laicado en España partiendo del protagonismo y la participación de los propios laicos.

Además, han recibido información sobre el Instituto Español de Misiones Extranjeras (IEME) por parte de su director general **Luis Ángel Plaza Lázaro**, con ocasión de la celebración de su centenario.

Otros temas del orden del día

Como es habitual en la primera Plenaria del año, se han aprobado las Intenciones de la Conferencia Episcopal Española del año 2021 por las que reza la Red Mundial de Oración del Papa (Apostolado de la Oración).

La Plenaria también ha tratado diversos asuntos de seguimiento y económicos y ha aprobado distintos temas relacionados con las Asociaciones Nacionales:

- Modificación de Estatutos de Comunidades Cristianas Comprometidas (EAS).
- Solicitud de erección de la Federación de Scouts Católicos de Extremadura – Movimiento Scout Católico.
- Modificación de estatutos de la Asociación española de farmacéuticos católicos.
- Modificación de estatutos de la Fundación educativa “Sofía Barat”.

Orientaciones ante la situación actual

“Animo, soy yo, no tengáis miedo” (Mt 14, 27)

En tiempos de tribulación el Señor sigue presente y nos acompaña con palabras de ánimo al mismo tiempo que nos envía a cuidar y alentar a quienes nos rodean. Constantemente nos saluda: “paz a vosotros”.

1. Preocupación y responsabilidad

La emergencia sanitaria que estamos sufriendo con el coronavirus Covid-19, pone en primer plano la preocupación máxima por la gravedad de la situación creada en todos los lugares y actividades, que sigue experimentando un crecimiento exponencial.

Junto a esta razonable preocupación, deseamos indicar las medidas necesarias, algunas de carácter extraordinario, siguiendo los consejos y las decisiones que desde el Gobierno, el ministerio de Sanidad y las comunidades autonómicas se están indicando. Agradecemos la entrega generosa de tantas personas que están ayudando en esta crisis, cada cual desde su responsabilidad.

Como cristianos, queremos vivir estos momentos con toda nuestra responsabilidad ciudadana, con la solidaridad fraterna hacia las personas afectadas, y con la confianza en el Señor que en tiempos de prueba nunca nos deja de su mano, sino que sostiene nuestra esperanza y nos invita a la conversión.

Esta situación global es signo también de los vínculos que nos unen y que fundan la llamada a la solidaridad en el cuidado a las personas más débiles y necesitadas de ayuda, enfermos mayores y solos.

También hemos de disponernos a un nuevo y exigente ejercicio de fraterna solidaridad ante las consecuencias económicas y sociales que se temen como consecuencia de este problema global. Este momento de gran necesidad puede ser, esperamos, ocasión para fortalecer, entre todos, la solidaridad y el trabajo en favor de un objetivo común.

2. Caridad activa para no exponernos al contagio ni ser cauce del contagio a otros

Las medidas que hemos de estar dispuestos a poner en práctica han de ayudarnos a no contraer la enfermedad y así no ser la causa de que otros cercanos a nosotros se contagien. Por ello estamos llamados a realizar esfuerzos y renunciaciones aunque resulten dolorosas. Especialmente los jóvenes están llamados a colaborar y dar testimonio de fraternidad.

Por ello, hacemos un llamamiento a seguir las indicaciones de los responsables de la salud para evitar el avance acelerado de la enfermedad con las medidas higiénicas y evitando contactos que faciliten el contagio. Estas recomendaciones estarán vigentes hasta que lo determinen las autoridades sanitarias y se pueden resumir en:

- “Aplicar medidas higiénicas como el lavado de manos frecuente con agua y jabón o con solución hidroalcohólica, taparse al toser con pañuelo desechable inmediatamente o en el pliegue del codo, así como la limpieza de superficies que hubieran podido ser salpicadas con tos o estornudos.
- En cualquier caso, se recomienda evitar lugares concurridos en los que no sea posible mantener la distancia de seguridad interpersonal de, al menos, un metro.
- Se recomienda salir de casa lo menos posible.

3. Medidas en relación a la catequesis, actividades formativas y celebración de la Iglesia

Se deben suspender las catequesis presenciales. Es importante animar a continuar la catequesis en familia para lo cual las parroquias han de ofrecer orientaciones y recursos. También se suspenden las charlas, encuentros formativos, actos de devoción, conciertos, conferencias o eventos de carácter similar en templos y dependencias diocesanas.

Mientras dure esta situación de emergencia recomendamos seguir la celebración de la Eucaristía en familia por los medios de comunicación. Debido a su vulnerabilidad, es aconsejable que las personas con enfermedades crónicas, ancianas, debilitadas o con riesgo potencial, y quienes conviven con ellas, se abstengan de acudir a la celebración de la Eucaristía. A todos se nos está recomendando salir de casa lo menos posible.

Las celebraciones habituales de la Eucaristía pueden mantenerse con la sola presencia del sacerdote y un posible pequeño grupo convocado por el celebrante. En caso de celebraciones abiertas al pueblo recomendamos evitar la concentración de personas, siguiendo las instrucciones citadas en el apartado 2. Durante este tiempo cada Obispo puede dispensar del precepto dominical a quienes no participen presencialmente en la Eucaristía por estos motivos.

Con respecto a la celebración de funerales y exequias, se recomienda que participen únicamente los familiares y personas más allegadas manteniendo las mismas prevenciones que en los apartados anteriores. Pospónganse en la medida de lo posible las demás celebraciones. Las procesiones de este tiempo han de suprimirse.

De manera extraordinaria, se recomienda recibir la comunión en la mano. Los celebrantes y quienes distribuyen la comunión y preparan los objetos litúrgicos deben extremar el cuidado en la desinfección de las manos. Debe de omitirse el rito de la paz o expresarse en un gesto que evite el contacto físico.

El sacramento del perdón podría celebrarse en espacios o ámbitos que aseguren la intimidad y la distancia de seguridad recomendada por las autoridades sanitarias. Los presbíteros estamos llamados a ofrecer medios para preparar la celebración en casa, tiempo y espacios adecuados para ofrecer la Misericordia a quien la solicite en este singular tiempo cuaresmal.

4. Unidos en la oración. Tiempo de creatividad espiritual y pastoral

Más que nunca hemos de abrimos a contemplar el Misterio desvelado en la Cruz gloriosa de Jesucristo. Las medidas presentes y futuras nos obligan a mantener distancias. Cultivemos la cercanía de la oración. Oremos unos por otros, por quienes están padeciendo la enfermedad, por sus familiares y amigos, por el personal sanitario, así como por quienes trabajan por la contención en la propagación del virus.

Esta situación nos convoca a una creatividad pastoral para ayudarnos unos a otros a vivir la Cuaresma y la Semana Santa de una manera nueva. Los pastores somos especialmente convocados a una nueva entrega y creatividad en la manera de acompañar al Pueblo de Dios.

Como ha dicho hoy el Papa Francisco: “Que el Pueblo de Dios se sienta acompañado por los pastores y el consuelo de la Palabra de Dios, los sacramentos y la oración”.

En este itinerario cuaresmal, carente de algunos signos litúrgicos comunitarios y de las expresiones de la devoción popular en la calle, estamos llamados a un camino aún más arraigado en lo que sostiene la vida espiritual: la oración, el ayuno y la caridad. Que los esfuerzos realizados para contener la propagación del coronavirus se acompañen del compromiso de cada fiel para el bien mayor: el cuidado de la vida, la derrota del miedo, el triunfo de la esperanza.

Los templos pueden permanecer abiertos para la oración personal e invocar al Señor los dones de la sabiduría y fortaleza para vivir este momento.

5. Colaboración y revisión de criterios

Mostramos nuestra disposición a colaborar responsablemente en todo lo necesario para el control de esta pandemia atendiendo a las indicaciones de las autoridades sanitarias, especialmente la concreción del estado de alarma, por lo que estos criterios podrán ser actualizados en la medida en que evolucionen los acontecimientos y surjan nuevas medidas por parte de las Administraciones públicas.

Esta es una circunstancia en la que elevar nuestra mirada al Señor desde la fragilidad de nuestra humana condición recordada el Miércoles de ceniza. En este inesperado desierto que atravesamos, se despertará una mirada a Dios y una mayor acogida y solicitud por los hermanos, especialmente por los enfermos y los más faltos de alegría y confianza.

En la oración de Laudes y Vísperas, así como en las preces de la Santa Misa, se eleven oraciones al Señor y al cuidado de la Santísima Virgen, para que nos sostengan en la esperanza a todos, alivien a los que sufren las consecuencias de este virus, mientras encomendamos al buen Dios a los fallecidos, pidiendo para ellos el eterno descanso.

Hagamos nuestra la oración que el Papa Francisco nos invita a rezar en estos momentos:

“Ayúdanos, Madre del Divino Amor, a conformarnos con la voluntad del Padre y a hacer lo que nos diga Jesús, quien ha tomado sobre sí

nuestros sufrimientos y ha cargado nuestros dolores para conducirnos, a través de la cruz, a la alegría de la resurrección. Bajo tu amparo nos acogemos, Santa Madre de Dios. No desoigas nuestras súplicas, que estamos en la prueba, y líbranos de todo peligro, oh Virgen gloriosa y bendita”.

Comisión Ejecutiva de la Conferencia Episcopal Española
Madrid, 13 de marzo, viernes de Cuaresma de 2020

La CEE invita a tocar las campanas a la hora del Ángelus

«A vosotros, amados de Dios, gracia y paz de parte de nuestro Señor Jesucristo» (Rom1, 7).

En estos días de singular y dolorosa experiencia ciudadana y eclesial, a la que nos ha llevado la pandemia del coronavirus, la Iglesia Católica está llamada a ofrecer sus recursos en favor de los afectados así como la presencia del Señor que salva, animando a todos los cristianos a interceder ante la Madre de Dios, que nos ampara y escucha nuestra oración.

Por ello, invitamos a todas las Diócesis que lo consideren oportuno a que a la hora del Ángelus suenen las campanas de nuestros templos para invitar a orar a quienes permanecen en casa y hacer llegar, a quienes sirven y trabajan, la ayuda del Señor y el agradecimiento de la Iglesia. Así, proponemos que a las 12 del medio día suenen las campanas para mostrar nuestro agradecimiento y fraterna solidaridad y orar:

- Por los enfermos contagiados por el virus, por sus familiares, por quienes están en cuarentena y por otros enfermos que ven afectada su atención por la prioridad de atajar la pandemia.
- Por los trabajadores de todos los Centros y Servicios Sanitarios y todos los servicios públicos.
- Por los Equipos de Emergencias, por los de Protección Civil y por las Fuerzas de Seguridad del Estado
- Por los Equipos de Pastoral de la Salud y por los voluntarios.
- Por las personas de riesgo: niños, mayores y enfermos crónicos.
- Por los padres, madres, abuelos y educadores.

- Por los que están viviendo esta situación de emergencia en soledad.
- Por quienes carecen de hogar o de lo imprescindible para vivir.
- Por las diversas autoridades públicas.
- Por los sacerdotes, los Monasterios de vida contemplativa y la vida consagrada, que con su oración y entrega siguen dando esperanza a todos los ciudadanos.

Y proponemos que, como conclusión del Ángelus, digamos juntos estos días y a esa hora la oración del Papa Francisco:

“Oh María, Tú resplandeces siempre en nuestro camino como signo de salvación y esperanza. Nosotros nos encomendamos a Ti, salud de los enfermos, que ante la Cruz fuiste asociada al dolor de Jesús manteniendo firme tu fe. Tú, Salvación de todos los pueblos, sabes lo que necesitamos y estamos seguros de que proveerás para que, como en Caná de Galilea, pueda regresar la alegría y la fiesta después de este momento de prueba.

Ayúdanos, Madre del Divino Amor, a conformarnos a la voluntad del Padre y a hacer lo que nos dirá Jesús, que ha tomado sobre sí nuestros sufrimientos. Y ha tomado sobre sí nuestros dolores para llevarnos, a través de la Cruz, al gozo de la Resurrección. Amén.

Bajo tu protección, buscamos refugio, Santa Madre de Dios. No desprecies las súplicas de los que estamos en la prueba y líbranos de todo peligro, ¡oh Virgen gloriosa y bendita! ¡Qué el Señor os bendiga, os guarde y os conceda la paz!

Madrid, 15 de marzo de 2020
La Comisión Ejecutiva de la CEE

Nota de la Comisión Ejecutiva ante la pandemia, en el Domingo de Ramos

1. «Tú que habitas al amparo del Altísimo, di al Señor: Dios mío, confío en ti» (Sal 90, 1-2). En estos tiempos de extrema dureza, queremos mostraros nuestro gran afecto y dirigiros con sencillez una palabra de ánimo y esperanza, apoyándonos confiadamente en Dios. Somos discípulos de un Dios que tiene entrañas: se conmovió por Lázaro, su

amigo fallecido, por el hijo de la viuda o la hija del centurión, consoló a los tristes y curó a los enfermos y dio su vida en la Cruz para ofrecernos una vida nueva y eterna, como celebramos en la Semana que se inicia este Domingo de Ramos.

2. Vivimos un tiempo desconcertante para el que no estábamos preparados. Sin embargo, en medio de la prueba que supone esta difícil situación, estamos viendo múltiples historias de santidad y variados ejemplos de entrega y heroísmo, que muestran cómo el ser humano es capaz de superar grandes desafíos, sirviendo a los demás con amor, generosidad, fortaleza y sacrificio. Son como «ángeles a quienes Dios ha dado órdenes para que te guarden en sus caminos» (Sal 90, 11).
3. A los enfermos y sus familias os hacemos llegar nuestro afecto y oración por vuestra pronta recuperación. Reconocemos con gratitud la entrega generosa de los profesionales de la salud, plenamente volcados en la atención médica y humana a los enfermos, así como la de los equipos de investigación que buscan soluciones a la pandemia. También queremos mostrar nuestra cercanía y apoyo a los ancianos y a quienes viven en las residencias de mayores. A ellos, garantes de nuestra sabiduría e historia, les debemos todo en nuestra vida y es el momento de devolver tanto amor y sacrificio. Nuestro agradecimiento a quienes se empeñan vivamente en cuidarles con cariño y esmero.
4. Las precauciones para evitar el contagio dificultan el acompañamiento familiar a los moribundos, lo que produce un sufrimiento mayor. ¿No sería posible producir en nuestro entorno más equipos de protección que, además de proteger al personal sanitario, permitieran la presencia de los familiares más cercanos y la debida asistencia espiritual? Sin duda, son momentos para acrecentar nuestra fe: Dios nos acompaña en el camino hacia la morada definitiva. Multitud de sacerdotes ungen a los enfermos y celebran la Eucaristía por el descanso eterno de los fallecidos, ofreciendo consuelo a sus familiares y amigos. En estos difíciles momentos, resulta preciosa la disponibilidad incansable de los presbíteros y agentes de pastoral para acompañar y sostener a las familias en el duelo con la esperanza cristiana. Todos estamos llamados en este momento a consolar. El Señor nos pide consolar a su pueblo y hacerle presente con el bálsamo de la misericordia, que se puede expresar en gestos pequeños: una llamada, un mensaje, una oración.

5. La avalancha de contagios pone a prueba la capacidad asistencial de la red sanitaria. En este sentido, la Pontificia Academia para la vida nos dice: «tras haber hecho todo lo posible a nivel organizativo para evitarse el racionamiento, debe tenerse siempre presente que la decisión no se puede basar en una diferencia en el valor de la vida humana y la dignidad de cada persona, que siempre son iguales y valiosísimas. La decisión se refiere más bien a la utilización de los tratamientos de la mejor manera posible en función de las necesidades del paciente [...]. La edad no puede ser considerada como el único y automático criterio de elección, ya que si fuera así se podría caer en un comportamiento discriminatorio hacia los ancianos y los más frágiles. [...] El racionamiento debe ser la última opción. La búsqueda de tratamientos lo más equivalentes posibles, el intercambio de recursos, el traslado de pacientes son alternativas que deben ser consideradas cuidadosamente, en la lógica de la justicia. La creatividad también ha sugerido soluciones en condiciones adversas que han permitido satisfacer las necesidades, como el uso del mismo respirador para varios pacientes. En cualquier caso, nunca debemos abandonar al enfermo, incluso cuando no hay más tratamientos disponibles: los cuidados paliativos, el tratamiento del dolor y el acompañamiento son una necesidad que nunca hay que descuidar» (Pandemia y fraternidad Universal, Nota sobre la emergencia Covid-19, 30 de marzo de 2020).
6. Nuestra gratitud a los sacerdotes, diáconos, consagrados y laicos por su dedicación pastoral: celebrando la Eucaristía y orando por tantas necesidades, atendiendo a las familias y a las personas que viven solas, acompañando a los enfermos y sus familiares, impulsando obras educativas y sociales, sirviendo generosamente en los hospitales y residencias de mayores, alentando a los profesionales sanitarios y a los voluntarios, trabajando en programas y centros de atención a los más necesitados y vulnerables de la sociedad. No nos olvidamos tampoco de los monasterios de vida contemplativa que con su oración ante Dios mantienen viva la llama de la esperanza.
7. Agradecemos el esfuerzo de las familias que vuelven a mostrarse como el principal apoyo en toda circunstancia; también el de tantos voluntarios que se entregan al servicio de los demás; y el de las fuerzas y cuerpos de seguridad, bomberos, transporte sanitario, farmacéuticos, empresas y empleados de servicios básicos y multitud de trabajadores que hacen posible que nuestras vidas puedan seguir adelante.

Como nos decía el Papa Francisco: «Es la vida del Espíritu capaz de rescatar, valorar y mostrar cómo nuestras vidas están tejidas y sostenidas por personas comunes –corrientemente olvidadas– que no aparecen en portadas de diarios y de revistas, ni en las grandes pasarelas del último show pero, sin lugar a dudas, están escribiendo hoy los acontecimientos decisivos de nuestra historia [...] (estas personas) comprendieron que nadie se salva solo» (Homilía en la oración por la Pandemia, 27 marzo 2020).

8. La pandemia agrava el sufrimiento de los más vulnerables, empobrecidos y en riesgo de exclusión. La ayuda de la Iglesia operada por las Caritas diocesanas y parroquiales, junto a otras instituciones de Iglesia y entidades sociales se multiplica para socorrer eficazmente a quienes se ven sumidos en pobreza materiales, familiares y sociales. Vaya nuestro apoyo a los benefactores, colaboradores y voluntarios por su generosa caridad, al mismo tiempo que llamamos a la contribución y participación de todos. La fraternidad alumbra esperanza, cada gesto cuenta.
9. La crisis sanitaria ha abierto una gran herida en el campo económico, laboral y social del país. Reconocemos a los poderes públicos, empresas, trabajadores, organizaciones empresariales, laborales y sociales, instituciones educativas y medios de comunicación el esfuerzo por paliar, con altura de miras y sin intereses particulares, las consecuencias de esta pandemia que genera sufrimiento y pobreza. Para salir de esta crisis vamos a necesitar más que nunca la colaboración estrecha entre el sector público y el privado, entre las instituciones civiles y religiosas. Hacemos un llamamiento a una alianza de toda la sociedad y sus instituciones en favor de este gran proyecto común.
10. La pandemia no conoce fronteras y por eso requiere particularmente una responsable y generosa colaboración, tanto a nivel nacional como internacional. Es necesario que esta ayuda alcance a países menos o poco desarrollados cuya situación se ve seriamente agravada por esta situación. Ofrecemos nuestros recursos humanos y materiales para hacer frente a este desafío. Juntos podremos superarlo y vislumbrar el futuro con esperanza. Como nos decía el Papa en su homilía de la vigilia en Roma: «todos llamados a remar juntos [...] no podemos seguir cada uno por nuestra cuenta, sino solo juntos» (Homilía en la oración por la Pandemia, 27 marzo 2020).

11. La oración constante y la confianza en la misericordia providente de Dios acrecienta nuestra fe, esperanza y caridad: «Lo protegeré porque conoce mi nombre; me invocará y lo escucharé»(Sal 90, 14-15). La Eucaristía es la oración por excelencia que nos compromete a servir a los demás. Aunque en este tiempo no podamos participar del modo habitual en la Eucaristía, el Señor se hace presente en medio de nosotros como lo hizo con sus discípulos en el cenáculo estando las puertas cerradas (cfr. Jn 20, 19).
12. Concluimos con una llamada a la esperanza, fundada en la resurrección del Señor y en su promesa: «Yo estoy con vosotros todos los días hasta el fin del mundo» (Mt 28,20). Nos encomendamos a la intercesión materna de la Virgen María. Pongámonos todos en sus manos amorosas y acojamos su invitación: «haced lo que Él os diga» (Jn 2, 5). Vivamos en la fe y en el amor. Os saludamos con gran afecto y nuestra fraterna bendición.

5 de abril de 2020, Domingo de Ramos

Campanas para anunciar la resurrección y la esperanza

Querido hermano en el episcopado:

La Iglesia celebra este Domingo de Pascua la victoria de Cristo sobre la muerte. Este anuncio nuclear de nuestra fe tratamos de hacerlo llegar con múltiples testimonios e iniciativas. Deseamos pregonarlo, aun con lágrimas en los ojos.

La Comisión Ejecutiva de la CEE hace esta propuesta: **Voltear las campanas de todos nuestros templos el Domingo de Resurrección a las 12 del mediodía unidos al papa Francisco en su bendición “urbi et orbi” con este lema:**

Jesucristo ha resucitado, anuncia y realiza la victoria de la vida sobre la muerte. Somos testigos de esta esperanza.

La expresión mayor del drama que estamos viviendo es la muerte de miles de personas en soledad y, a veces, en la desesperación y falta de consuelo de sus familiares. La manera de despedir a los difuntos, cele-

brar ritos de esperanza y acompañar el duelo de sus deudos, está en el origen de la civilización. La actual crisis socava este pilar.

La Iglesia es depositaria de la esperanza que brota de la fe en Cristo muerto y resucitado y se comparte en la caridad. Tocamos las campanas para ofrecer esta esperanza a quienes hoy más la necesitan.

Madrid, 10 de abril de 2020, Viernes Santo

La Comisión Ejecutiva invita a la corresponsabilidad y generosidad económica ante la pandemia

Anunciamos tu muerte, proclamamos tu resurrección. ¡Ven Señor Jesús!

Estimado hermano:

La pandemia provocada por el COVID-19 y el obligado confinamiento para evitar su propagación tienen consecuencias de muy diverso orden en la vida social y eclesial.

Vivimos un desafío pastoral que refuerza el significado de la Iglesia doméstica y la creatividad pastoral, pero nos impide congregarnos físicamente en torno al altar, como pueblo santo de Dios, para vivir plenamente la realidad sacramental que nos constituye.

Las consecuencias sanitarias, sociales y económicas se hacen notar con la preocupación de su evolución en el futuro inmediato. La Iglesia está respondiendo con generosidad, singularmente a través de la acción de sus Cáritas parroquiales y diocesanas, la presencia de la vida consagrada en residencias de mayores y servicios sociales, junto con otras muchas iniciativas de instituciones y organizaciones eclesiales; también con la participación de tantos católicos en ONGs y asociaciones civiles.

También la economía de nuestras Diócesis y Parroquias se resiente con los templos cerrados y la interrupción de las colectas y otros ingresos. Es, además, fácil de prever que en el futuro disminuirán los ingresos

habituales y la asignación tributaria se resentirá en los próximos ejercicios ante la probable disminución de la recaudación por el IRPF, motivada por la crisis económica que se nos viene encima. En estas circunstancias, estamos llamados a convocar a la corresponsabilidad de todos en el sostenimiento de la Iglesia y en la solidaridad con los pobres de cerca y de lejos.

En estas semanas, hemos pedido dinero para Cáritas y OMP, y comienza la campaña de la Renta con la invitación a todos a asignar en favor de la Iglesia, recordando también la existencia del portal www.donoamiiglesia.es, en el que es posible realizar aportaciones económicas de modo sencillo a las diversas instituciones eclesiales, incluidas las parroquias.

Creemos que salir a la plaza pública solicitando esta corresponsabilidad y ayuda, pide de nosotros, obispos y presbíteros, un paso adelante de generosidad. Por ello, invitamos a que cada Obispo vea como realizar esta sugerencia al presbiterio de su Diócesis, proponiendo la entrega de una parte de nuestro sueldo o una aportación fija durante un tiempo determinado y pidiendo a la comunidad cristiana que pueda sumarse también a esa iniciativa. El dinero recaudado podría ser destinado a ayudar a quienes sufrirán más la crisis económica en la que nos está sumiendo la paralización de la vida económica.

Si el confinamiento ha desarrollado nuestra imaginación pastoral, también hemos de crecer en esta expresión de la comunión cristiana de bienes, la corresponsabilidad en el sostenimiento de la Iglesia y la solidaridad, especialmente en esta hora, en la que resuena la voz del Resucitado: “lo que hicisteis con uno de estos, mis hermanos más pequeños, conmigo lo hicisteis” y el eco de la primera comunidad: “los creyentes vendían posesiones y bienes, y lo repartían entre todos, según la necesidad de cada uno”. Todo ello en el camino de abrir de nuevo los templos y ofrecer de manera progresiva la participación en la Eucaristía, alimento de la Comunión del Pueblo de Dios.

Domingo 19 de abril de 2020, Octava de Pascua, Divina Misericordia

Sumari

ESGLÉSIA DIOCESANA

Bisbe diocesà

Decrets	5
Comunicacions	6
Homilies	25
Diumenge de Rams	25
Missa Crismal	26
Dijous Sant	30
Divendres Sant	32
Vetlla Pasqual	34
Aneu mas endins	37
Activitats del Sr. Bisbe	51

Vicari General

Comunicació	54
-------------------	----

Secretaria General i Cancelleria

Defuncions	56
Comunicacions	57
Vida consagrada	59

Vida diocesana

Crònica del Consell Presbiteral	60
Crònica diocesana	64

SANTA SEU

Sant Pare

Pregària	71
Missatge de Pasqua	75

Santa Seu

Penitenciària apostòlica	85
Congregació per al Culte	75

CONFERÈNCIA EPISCOPAL TARRACONENSE

Comunicats	94
Càritas	96

CONFERÈNCIA EPISCOPAL ESPANYOLA

Nota de premsa de l'Assemblea Plenària	101
Comunicacions	106

Subscripció anual: 35 €

Exemplar solt: 8 €

*El preu de la subscripció comprèn només l'edició del
«Butlletí del Bisbat de Terrassa» de l'any en curs*

